COLECTIA ROMANTIC

Charlotte Lamb

PASIUNE INTERZISĂ

editura alcris

În ambianța misterioasă a castelului Queen's Dover, Daniel Norfolk, seducător om de afaceri, este urmărit de dragostea a două femei. Oare pe cine va alege el? Pe Barbara frumoasa vampă blondă plină de experiența vieții, sau pe Louise sora lui vitregă, ingenua absolventă a colegiului regal?

Louise și Peter stăteau într-un colț întunecos și el o săruta cu patimă; buzele îi erau fierbinți. Ca și cum ar fi simțit pașii lui Daniel, Louise înconjură gâtul lui Peter cu brațele și se lipi de el. Băiatul scoase un geamăt și o strânse și mai tare. Sărutul se făcu dintr-o dată mai dur, mai profund. Și nu era deloc neplăcut...

THE BEST

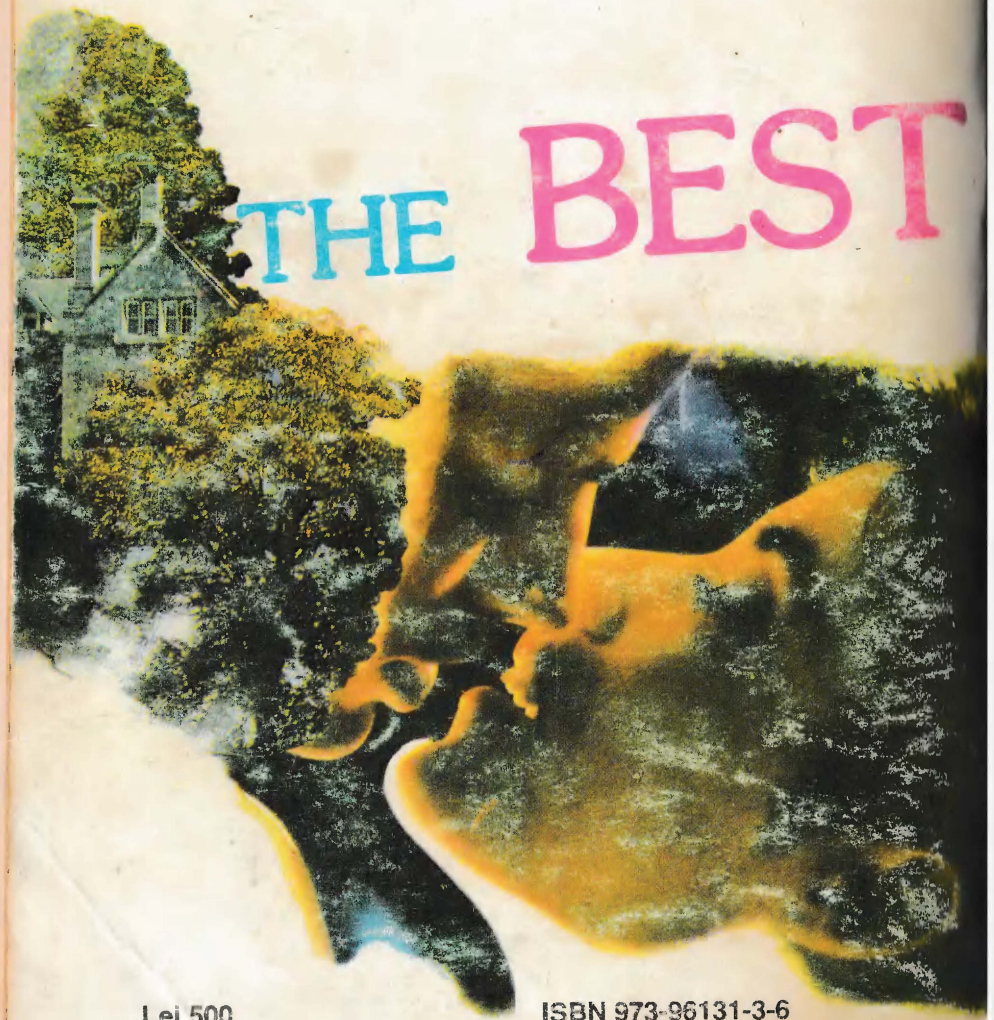

Lei 500

ISBN 973-96131-3-6

CHARLOTTE LAMB

PASIUNE INTERZISĂ

Traducere de : LULI FILIPESCU

EDITURA ALCRIS

BUCUREȘTI 1993

CAPITOLUL 1

Cerul de iunie de un albastru intens se reflecta în sclipiri de aur peste câmpiile înverzite. Trenul de Bristol se opri în mica gară însorită.

Prospețimea verii și caldele culori ale florilor dădeau peronului un aspect de oază.

Louise nu părăsise geamul, urmărind, kilometru de kilometru, peisajul familiar, cu ochii ei mari și albaștri plini de nerăbdare. Nu remarcase deloc privirile fixate asupra ei ; călătorii nu se puteau împiedica să zâmbească acestei liceene cu părul negru, a cărei pălărie de pai acoperea un mic chip oval de o uimitoare frumusețe.

Tânăra fată sări ușor pe peron și se întoarse pentru a-și lua valiza, adresându-i un surâs strălucitor călătorului care i-o întinse

Punându-și bagajul la picioare, scrută peronul gol. Șeful de gară fluieră, iar trenul se puse în mișcare. Se regăsi singură, inhalând aerul greu de parfumuri și ascultând tăcerea după-amiezii de vară.

Suspinând de ușurare, se puse să aștepte cu răbdare. Va veni, era sigură... Deodată, îl

văzu sărind grilajul şi îi alergă în întâmpinare, uşoară ca un fulg, pentru a i se arunca în braţe.

— Daniel !

Îi înconjură gâtul cu braţele şi îşi frecă obrazul de al lui.

De când avea opt ani, primirea era aceeaşi. Daniel îi întindea braţele, în care ea abia aştepta să se arunce cu părul fluturând pe umeri, dorind să se simtă îmbrăţişată de mâinile puternice. Se lipi de el, aşteptând s-o ridice şi s-o învârtească, cum făcea mereu.

Dar astăzi simţi o diferenţă în ritualul stabilit. Daniel nu numai că nu s-a prins în jocul obişnuit, dar a şi respins-o încetişor.

Dintr-odată serioasă, ea îşi ridică spre el ochii mari, miraţi şi întrebători :

— Fii binevenită, Louise, zise el cu o voce egală. Ai călătorit bine ? Maşina ne aşteaptă. Dă-mi, te rog, valiza.

...Înalt, suplu, elegant în îmbrăcămintea lui de vară. Firele de argint din păr străluceau în soare, iar briza uşoară îi mula cămaşa pe bust. Louise îl privea, întrebându-se ce nu mergea. Dezamăgită ca un copil, îşi dădea seama că ceva se schimbase de la ultima lor întâlnire. Până acum, ştiuse întotdeauna ce gândea el, ca şi cum ar fi fost uniţi printr-o legătură invizibilă. Ghicea că s-a ridicat o barieră între ei, şi gândul îi făcea rău.

Ochii bărbatului, de o culoare nedefinită, nici albaştri nici verzi, luceau opalescenţi în lumină ; totuşi, el părea să-i evite privirea. Ea îl urmă în tăcere.

Şeful gării îi adresă un surâs larg luându-i biletul.

— Te-ai întors în vacanţă, Louise ? Bucuroasă să regăseşti Queen's Dower ?

— Da, exclamă ea. Ce mai faceţi dumneavoastră, domnule Fife ? Dar băieţii ?

— De minune ! Cresc ca şi tine...

— Transmiteţi-le toată prietenia mea, îi mai zise ea, trecând prin faţa lui.

Daniel deja îi pusese valiza în portbagajul solidei maşini albe. Se întoarse spre ea, netezindu-şi o şuviţă de păr zburlită de vânt. Apropiindu-se cu repeziciune de el, observă o siluetă pe locul de lângă şofer. Daniel îi deschise portiera din spate şi ea se aşeză, scoţându-şi pălăria de pai.

Femeia îşi întoarse spre ea o privire vag ostilă.

— Bună, Louise. Ai călătorit bine ?

— Da, mulţumesc, Barbara, răspunse ea cu un ton scăzut, politicos şi clar.

Maşina demară fără ca Daniel să fi pronunţat vreo vorbă. Rulară de-a-lungul aleilor străjuite de ulmi.

Prin geamul deschis, Louise auzea cântecul îndepărtat al unui cuc. În verile trecute, ea şi Daniel căutaseră să găsească mica pasăre, străbătând parcul în lung şi-n lat... dar în van. Ca şi curcubeul, ea părea să fugă neîncetat.

Barbara întinse un braţ fragil pe spătarul banchetei. Părul de un blond argintiu era artistic prins într-un coc. O observa cu atenţie pe Louise, ca şi cum tânăra fată o intriga.

— E greu să-ţi imaginezi că ai împlinit acum şaptesprezece ani. Cu uniforma, pari să ai doisprezece ! O să fii foarte frumoasă, când o să te faci mare, adăugă ea cu un surâs forţat care-i descoperi dantura perfectă. Te-ai gândit ce vrei să faci, acum că ai terminat şcoala ?

— Mi-ar place să urmez un curs de arte decorative.

Louise văzu, prin oglinda retrovizoare, o privire dură a ochilor opalescenţi.

— Arte decorative. Ce noutate ! Şi la ce şcoală ?

Barbara o privi cu coada ochiului.

— E pasionant ! Cele mai bune şcoli sunt la Louche, desigur...

— Eu mă gândeam la colegiul Saint-George, zise calm Louise.

— Eşti prea tânără ca să trăieşti singură la Londra, interveni brusc Daniel.

— Ba nu, are chiar vârsta potrivită, făcu Barbara, râzând. Puștilor le place să fie între ei, să se distreze...

Daniel nu răspunse, dar Louise îl simți că se crispează, în timp ce fixa drumul.

— Ești pasionată de artă ? continuă Barbara. Ai talent la desen ?

— Chiar asta îmi place, răspunse mica voce rece și curtenitoare.

Tânăra femeie se întoarse spre Daniel.

— În fond, dacă asta își dorește...

— Avem tot timpul să discutăm. Mai poate să se răzgândească...

— Dar trebuie să se gândească de pe acum...

— Nu are nevoie să se grăbească...

— Dar cine spune să se grăbească, dragule ? Pălăvrăgim și atâta tot ! Încetează să mai pozezi în fratele cel mare și tiranic, las-o pe Louise să-și hotărască singură viitorul !

Mașina făcu un salt înainte. Străbăteau acum, în viteză, îngusta stradă principală din Dower Village, străjuită de case albite cu var. Fiecare secol își lăsase amprenta asupra orașului : de la locuințele medievale cu acoperișuri de țiglă până la micile locuințe moderne în stil cubist.

Pisicile dormeau pe terase, magazinele erau goale. Un copil se plimba lingând un cornet de înghețată.

Daniel frână. Barbara îi adresă Louisei un surâs care nu-i îmblânzi însă și ochii.

— Vino pe la mine la magazin, dacă te plictisești. Queen's Dower este cea mai frumoasă reședință pe care am văzut-o vreodată... Dar un copil de vârsta ta trebuie să se plictisească îngrozitor petrecându-și acolo tot timpul.

Louise nu răspunse. Privirea albastră pe care Daniel o surprinse în oglinda retrovizoare era încărcată de dispreț.

Barbara avu din nou un râs provocator. Își puse mâna cu unghiile sângerii pe brațul bărbatului.

— Cum îi spuneam și zilele trecute lui Daniel, dacă va fi în pană de bani, aș fi fericită să cumpăr de la el câteva piese de mobilier. Cu semnăturile ilustre pe care le poartă o să mă îmbogățesc.

El nu-i răspunse. Barbara se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

— Pe diseară, dragule, îi zise ea înainte de a se întoarce spre Louise. Daniel m-a invitat la cină. Sper ca asta să nu supere în prima ta seară petrecută acasă ; el s-a gândit că-ți va face plăcere !

— Ce idee bună, făcu Louise cu aceeași voce de copil bine crescut.

Barbara alunecă cu grație din mașină. Louise aruncă o privire micului și frumosului magazin de antichități. Grație gustului

și flerului ei, tânăra femeie devenise repede cunoscută printre amatorii de artă, care veneau de departe s-o vadă. Vara ea lucra și cu turiștii, în special americani. Colecționase obiecte rare, scumpe și-și cunoștea perfect meseria, trebui să recunoască, fără prea mare plăcere, Louise. Dar instinctul îi spunea că femeia era mai mult interesată de valoarea comercială a lucrurilor decât de calitatea lor intrinsecă.

Barbara le adresă un gest de adio, rămânând subțire și elegantă în rochia ei neagră. Mașina se îndepărtă în liniște și ieși din oraș pentru a o apuca aproape imediat pe un drum de țară, împodobit de plante sălbatice în floare unduite de briza ușoară.

Cum tocmai ajunseseră la aleea ce ducea la Queen's Dower. Louise rosti cu voce rece și puțin distantă :

— Fii amabil și oprește mașina. Aș dori să merg pe jos până acasă.

Daniel stopă înainte de a-și întoarce spre ea figura impasibilă.

Ea coborî, lăsându-și pălăria de pai pe banchetă, lângă vesta de uniformă. Fără o privire pentru tovarășul ei, sări gardul și o luă pe aleea de castani, ale căror ultime flori aveau un miros nostalgic. Respira adânc parfumurile atât de familiare și iubite. Erau într-adevăr ale verii de la Queen's Dower, amestec de praf, iarbă, flori și frunze.

Daniel nu plecase. Sprijinit pe volan, o privea şi ea era perfect conştientă de ochii lui fixaţi pe silueta ei graţioasă subliniată de fusta copilărească, plisată. Dădea o impresie tulburătoare de adolescentă fugară, cu picioarele ei lungi, cu părul negru fluturând pe spate, strălucind sub razele soarelui care străbătea furnizişul des.

Louise îşi lăsa privirea să rătăcească prin parc, salutând fiecare arbore ca pe un vechi amic. Stejari, ulmi, fagi stăteau aliniaţi precum santinelele. Pe ici, pe colo păşteau oi; câte unele aruncau o privire indiferentă la trecerea tinerei fete.

Se sprijini de un cedru secular, cu capul aplecat spre spate, cu părul în bătaia vântului, pentru a admira casa, ca şi cum ar fi văzut un iubit. Deodată, o lumină sălbatică străfulgeră prin ochii albaştri, scânteind de lacrimi reţinute. În ultimele săptămâni, departe de casă, se simţise dezrădăcinată. Dorul de casă o făcea să simtă urcându-i-se un nod de plâns în gât.

Queen's Dower domnea în soarele de iunie. Casa era la fel de naturală ca şi arborii, făcea parte integrantă din peisaj. Construită sub domnia reginei Elisabeta I, avea acum patina secolelor. Generaţii succesive o măriseră fără însă a-i strica linia perfectă. Ferestrele formate din pătrăţele reflectau cerul albastru. Timpul îndulcise severitatea

culorilor pietrei şi acoperişului, atenuând asperităţile. Ansamblul era încântător.

De câte ori Louise se regăsea acasă era frapată de această frumuseţe şi îşi simţea inima topită de dragoste. Ar fi plâns chiar de emoţie. Dar, pentru nimic în lume, n-ar fi vrut ca cineva s-o vadă aşa înduioşată.

În sfârşit maşina se opri în faţa casei şi Daniel ieşi. Ea nu se întoarse spre el, deşi se simţea privită. Stătea imobilă, sprijinită de cedru, fremătând de emoţii contradictorii.

Sprijinit de maşină el o observa cu atenţie. Louise se calma, respiraţia ei se liniştea, simţea cum tremurul îi dispare. Avea nevoie să se gândească, să fie singură. Ochii îi erau reci ca pietrele preţioase, faţa posomorâtă, când în fine se desprinse de arbore şi se apropie, fără nici o plăcere, de Daniel.

Luându-i valiza, el se îndreptă cu paşi mari spre intrare. În anii trecuţi, niciodată Louise nu-l exclusese de la prima întâlnire cu casa. Simţea exact cum gândeşte şi ce simte ea. Înţelesese că, de data asta, ea nu vroia să-l facă părtaş la emoţiile ei, deşi Daniel era singura persoană pe care o suporta când era tulburată... Dar lucrurile se schimbaseră, fără ca ea să ştie prea bine de ce.

Domnul şi doamna Duckett stăteau în prag, radiind de bucurie. Ei slujeau la Queen's Dower de treizeci de ani şi-l iubeau la fel de mult ca Daniel şi Louise.

O tratau pe Louise mai mult ca pe o fiică decât ca pe sora stăpânului.

— Iată-te înapoi, îngeraşule, zise doamna Duckett strângând-o în braţele grăsuţe.

Mică şi rotundă, brava femeie avea înfăţişarea unei păpuşi, cu obrajii ei roşii, ochii rotunzi de culoare închisă şi faţa grăsuţă. Era zâmbitoare pentru cei pe care-i iubea, dar ştia să arboreze o expresie acră pentru duşmani. O ţinea pe tânăra fată în braţe, cu o lucire de admiraţie în priviri.

— Cum o duci, Ducky ?

Louise se simţea mai înseninată. Măcar ea, cel puţin, nu se schimbase. Ducky o privise întotdeauna cu aceeaşi nerăbdare şi bucurie.

Will Duckett îi întinse şi el braţele cu căldură. Louise, în vârful picioarelc, îi sărută obrazul trudit. Pe atât de înalt, pe cât era soţia sa de scundă, corpul său respira sănătate şi avea nişte maniere directe care întotdeauna o încântaseră pe Louise. Când era mică, îl urmărea în parc, îl privea când îngrijea florile şi peluza. O învăţase o mulţime de lucruri pasionante despre pământ, fără să obosească niciodată să-i explice. Văzuseră împreună cum îşi făceau rândunelele cuibul, aproape de grajduri, apoi le observaseră cum se adună înainte de plecarea lor spre ţările calde.

O învățase să pescuiască în micul râu care înconjura parcul. Zâmbise, văzând-o așa agitată ; fusese apoi înduioșat când, îndurerată de rana peștelui, își aruncase în apă prima pradă.

O privea acum, încetișor, din cap până în picioare.

— S-ar zice că am crescut !

— Poate tu, i-o întoarse ea, cu o mică luminiță jucăușă în ochi. Nu eu.

— El n-o să crească niciodată, zise Ducky.

— Sper și eu, răspunse malițios Louise, schimbând un surâs complice cu bărbatul ei.

Cuplul nu avea copii, singurul nor al căsătoriei lor fericite. De mult timp, își consacraseră toată dragostea casei și Louisei. Ea sosise la vârsta de cinci ani, gingașă și mititică ca o păpușă brună, neînchipuit de fragilă. Imediat au îndrăgit-o. Când părinții fetei au murit într-un accident de mașină trei ani mai târziu, locul ei în inima familiei Duckett era de mult cucerit. Doamna Duckett ținuse de minune locul mamei, contrabalansând adorația excesivă a lui Daniel și Will

— Deci ai terminat colegiul. Te-ai gândit ce o să faci de-acum încolo ?

— Dă-i pace ! protestă Will cu accentul său puțin tărăgănat. Abia a ajuns și tu o și zorești !

Louise îi urmă râzând în marele hol boltit, aflat în centrul casei, ai cărei pereți groși

păstrau răcoarea. Nimic nu se schimbase : arcurile, ferestrele înalte cizelate, panourile în lemn sculptat.

Fata mângâia cu privirea toate obiectele, unul după altul, căutând vestigiile vieţii de la Queen's Dower : într-o casetă de sticlă erau mănuşile de piele care aparţinuseră unei Stuart ; portretele strămoşilor, biciul cu mâner de argint pe care-l purtase un copil mort în marea epidemie de ciumă de la Londra. Doar un mic tremurat al buzelor trăda emoţia Louisei.

Familia Duckett aştepta, tăcută şi zâmbitoare, înţelegând perfect gravitatea calmă a micului chip oval. În sfârşit, când se întoarse spre ei, doamna Duckett îi spuse :

— Trebuie să-ţi împrospătezi puţin toaleta... după drumul acesta lung, îngeraşule ! Şi, în primul rând scapă de uniforma asta veche !

— Ce idee bună, răspunse glasul cel mititel.

— Daniel ţi-a urcat valiza.

Louise îi părăsi pentru a urca imensa scară de piatră care ducea la apartamentele particulare. La fiecare treaptă se gândea la generatiile care trecuseră şi ele pe acolo. Acest gând o urmărea de mult. Totuşi, îi revenea de fiecare dată, ca şi cum simţea fantomele suspinând în jurul ei. Continuitatea

de la Queen's Dower exercita un magnetism asupra ei.

Castelul nu era numai casa ei. Era un patrimoniu naţional. Apartamentele de recepţie, situate deasupra marelui hol, neutilizate de familie din timpuri imemoriale, erau deschise pentru grupurile de turişti de două ori pe săptămână.

În decursul secolelor, familia Norfolk cunoscuse şi ascensiunea şi decadenţa, o generaţie făcea avere, următoarea se grăbea s-o risipească. Urmele acestor fluctuaţii se regăseau chiar în casă. În vremurile bune se cumpărau obiecte de artă, se comandau artiştilor celebri portrete de familie. În sec. XVIII, un Norfolk adusese din India mobile încrustate cu fildeş. În perioadele rele, familia rămânea sedentară, ducând o viaţă retrasă la ţară ; o colecţie de fluturi stătea mărturie dintr-o asemenea vreme de restrişte.

Dar o trăsătură comună reunea toate generaţiile : o voinţă de fier şi refuzul de a se despărţi de cel mai mic obiect, odată intrat la Queen's Dower. Putere, ambiţie, avere... toate erau trecătoare ; obiectele pe care le procuraseră erau însă veşnice.

Bineînţeles că turiştii ignorau dificultăţile pe care le avea Daniel Norfolk de a întreţine intactă vechea locuinţă. Casa absorbea toate veniturile sale provenite de la ferme şi societatea pe care o conducea la Bristol. Singu-

rul său lux îl constituiau maşina frumoasă şi îmbrăcămintea elegantă. Îşi petrecea tot timpul liber acasă, indiferent la plăcerile vieţii mondene.

Familia Duckett era ajutată de trei femei care veneau în fiecare zi din sat pentru treburile gospodăreşti şi doi bărbaţi care îngrijeau parcul şi grădinile. Soţia pastorului însoţea vizitatorii.

Lupta necontenită pentru a menţine domeniul în stare perfectă era dusă de toţi locuitorii casei. Câteodată, situaţia era agravată de o catastrofă neaşteptată : o sobă ameninţa să se dărâme, o canalizare defectă provoca o inundaţie...

Louise nici nu bănuia cât timp şi efort depunea Daniel pentru a menţine echilibrul financiar.

Ea ajunsese la capătul unui coridor lung şi deschise o uşă marcată cu inscripţia „particular". Intrase în apartamentele personale ale familiei.

Camera ei era situată la extremitatea aripii drepte, în micul turn cu multe ferestre care scânteiau în soare. Forma octogonală a acestei încăperi îi conferea un fel de magie care o fascina pe Louise încă din copilărie. Aici citise ea vechile poveşti cu zâne, identificându-se întotdeauna cu eroina.

Daniel, încă de mulţi ani, mobilase pentru ea această cameră. Alesese un tapet cu

floricele bleu, perdele de un bleumarin închis şi un covor alb pufos. În mijlocul camerei rămăsese un pat mare cu coloane, lucrat în secolul al XVII-lea pentru tânăra prinţesă, al cărei portret împodobea unul din apartamentele de recepţie. La şaisprezece ani, biata copilă fusese măritată cu un bărbat crud şi sălbatic care i-a făcut trei copii înainte să împlinească optsprezece ani. Murise la naştere. Louise nu se putea împiedica să se gândească la ea cu tristeţe, când se odihnea în pat.

Rămase un moment nemişcată când pătrunse în atmosfera atât de familiară. Apoi suspină şi se puse să-şi desfacă valiza. Îşi scoase un halat copilăresc de bumbac alb şi se îndreptă spre duş.

Micile picături de apă îi alunecau pe piele, spălând-o de praful drumului. Louise nu vroia să se mai gândească la nimic. De când îl reîntâlnise pe Daniel pe peronul gării, o amărăciune ciudată îi rodea inima ; încercă s-o îndepărteze, împrospătându-şi faţa cu apă.

Se şterse cu grijă înainte să-şi îmbrace halatul, căruia îi lipseau doi nasturi. Făcu o strâmbătură : era timpul să-şi cumpere unul nou... Totuşi, era obişnuită să fie econoamă, ştiind perfect cheltuielile casei.

Ajungând în pragul camerei sale, îl găsi pe Daniel, sprijinit de o coloană a patului, cu brațele încrucișate și sprâncenele încruntate.

Fără nici o mișcare, ea îl privi cu gravitate. Lumina venită de pe coridor îi sublinia corpul grațios, fără ca ea să-și dea seama. Țesătură fină lăsa să i se ghicească sânii obraznici, talia fină și curba dulce a șoldurilor și pulpelor.

Daniel o observă, cu ochii pe jumătate închiși și o ușoară roșeață pe tenul bronzat.

— Ai nevoie de un capot, zise cu o voce ușor răgușită.

— Știu... Pe ăsta îl am de doi ani...

— Toate lucrurile tale trebuie să-ți fi rămas mici. Ai putea să-ți faci câteva cumpărături la Bristol. Barbara o să te însoțească ca să te sfătuiască.

Louise înaintă cu o față de gheață. Nu-și dădea seama că, mișcându-se, marginile halatului s-au întredeschis. Ochii bărbatului surprinseră imaginea pulpelor fine dezvelite ; își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor și-i întoarse spatele. îndreptându-se spre fereastră.

— Îți mulțumesc, Daniel, dar aș prefera să mă ocup singură de îmbrăcămintea mea. îi răspunse politicos Louise. La vârsta mea pot să mă descurc și singură.

El îi aruncă o privire peste umăr.

— Cum vrei.

Tânăra fată își ridicase părul înainte de duș și severitatea acestei coafuri sublinia puritatea liniilor feței. Pielea ei avea reflexe sidefii. Frumusețea ei era surprinzătoare, deși înveșmântată într-un capot vechi și copilăresc. Daniel o privi din nou, înainte de a se reîntoarce spre fereastră și a privi parcul fără să-l vadă.

— Nu avusesem intenția s-o iau pe Barbara cu mine la gară, dar m-a văzut traversând orașul și a insistat să mă însoțească.

— Ce drăguț din partea ei ! făcu ea cu voce inexpresivă.

Sub calmul aparent, era nervoasă foc. Dar nici fața și nici ochii nu trădau vreun pic de emoție. Se sprijini de una dintre coloanele patului, mai destinsă. Mâna micuță părea și mai albă în contrast cu lemnul închis. Cu picioarele goale și în halat, era tulburătoare.

— Daniel, te-ai gândit la ideea mea de a-i invita pe Sally Blare și pe fratele ei pentru câteva săptămâni ? Vacanța de Paște am petrecut-o la ei. Trebuie să ne întoarcă vizita, zise ea cu o voce neutră.

— Niciodată n-ai mai invitat pe nimeni ! făcu el sec. De ce tocmai acum ? Ce ai găsit așa deosebit la această Sally Blare... sau la fratele ei ?

Louise își plecă ochii. Genele dese îi aruncau umbre pe obrajii palizi.

— Mai lăsat să merg la ea de Paşte, răspunse liniştit. Cei din familia Blare sunt oameni fermecători. De altfel îi cunoşti, nu ?

— Da, pe tatăl lor... Am fost obligat să plec în Japonia de Paşte. Invitaţia mi s-a părut binevenită.

— Chiar aşa a şi fost ! M-am distrat grozav. Au fost mai mult decât drăguţi cu mine.

— Adevărat ? scrâşni el din dinţi. Aş fi jurat că ţi-ar place să-ţi petreci vara singură, acasă. Niciodată n-ai vrut să inviţi pe nimeni aici. Te-ai plictisit de Queen's Dower ? Viaţa e prea monotonă pentru tine ?

— Bineînţeles că nu, zise ea cu hotărâre. Dar cred că datorăm o invitaţie familiei Blare.

— Le-ai vorbit deja de asta ?

Şi îi întoarse din nou spatele ; totuşi, vocea îi trădase deja enervarea.

— Le-am spus că o să te întreb. E casa ta, nu a mea.

El se întorse dintr-un salt, de data asta furios de-a-binelea.

— E a ta, o ştii ! Nu mai vorbi aşa !

— Până când împlinesc optsprezece ani, recunoscu ea privindu-l drept în ochi. Pe urmă nu vei mai fi tutorele meu. Voi fi stăpână pe viaţa mea. Şi cred că voi prefera să plec la Londra la o şcoală de arte decorative.

Se apropie de ea şi o prinse brutal de coate. O zgâlţâi aşa tare încât i se desprinseră

agrafele din păr. Lungi şuviţe de păr îi încadrară faţa. O flacără dansa în ochii albaştri, în timp ce ea-l privea cu amărăciune. Niciodată, înainte, nu-i făcuse vreun rău.

— Lasă-mă !

— Ştii la fel de bine ca mine că nu poţi trăi departe de Queen's Dower, îi şuieră printre dinţi. Ai fi ca o floare sălbatică transplantată la oraş... Ai pieri.

Ea râse uşor şi-şi plecă pleoapele pentru a masca expresia ochilor.

— Nu fi prost, Daniel ! Oricum, într-o zi o să plec !

— Aici eşti la tine. Nu văd de ce ai pleca!

— Viitorul meu soţ va hotărî asta, zise ea cu drăgălăşenie.

Se făcu linişte.

— Ai abia şaptesprezece ani, e prea devreme să te gândeşti la măritiş...

— Ce te face să crezi că nu mă preocupă deja asta, replică ea cu un surâs puţin ironic.

El nu-şi dezlipea ochii de pe ea. După o clipă ea îl privi, dar ochii le ascundeau prea bine gândurile.

— Acum, cine e prost ? făcu Daniel enervat.

— Cred că ai uitat cum e să ai şaptesprezece ani. La vârsta ta, cred că ţi se pare o veşnicie.

— Nu sunt deloc Matusalem, replică el sec, cu sprâncenele încruntate.

— Ai totuşi treizeci şi cinci de ani, nu ? Încearcă să-ţi aminteşti ce poţi simţi la vârsta mea...

El îşi încreţi ochii, observând-o cu atenţie

— Să ştii că-mi amintesc destul de bine...

Dintr-odată un zâmbet glumeţ îi lumină ochii Louisei :

— Era frumoasă ?

— Foarte... răspunse el liniştit, surâzând.

— Blondă, ca Barbara ?

— Ce te face să crezi asta ?

— Întotdeauna alegi blondele. Nu te-am văzut niciodată cu o brunetă.

Liniştea deveni dintr-odată apăsătoare. Louise se simţea din ce în ce mai încordată.

Puţin după moartea părinţilor ei, într-o noapte a trezit-o un' coşmar şi s-a repezit speriată în căutarea lui Daniel. Dar, îngrozită, s-a oprit în prag, văzându-l pe cale să îmbrăţişeze o blondă pe divanul din salon.

Ea a zbughit-o, învelită în lunga cămăşuţă de noapte, incapabilă să gândească. să înţeleagă ce se întâmplase. Ajunse tocmai într-una din camerele neocupate, de la ultimul etaj, sughiţând de plâns în întunericul prăfuit. Daniel o luase de acolo şi o dusese în patul ei, strângând-o la piept. Nimeni n-a mai vorbit vreodată despre asta, dar niciodată nu şi-a mai adus prietenele la Queen's Dower când Louise era acolo.

Toate aceste femei prindeau formă dintr-odată sub trăsăturile Barbarei.

Timp de o săptămână, după faimoasa noapte, îl ţinuse pe Daniel la distanţă, respingându-i semnele de dragoste cu o demnitate copilărească, privindu-l cu ochii albaştri îndureraţi. Pe urmă, încetul cu încetul, îl iertă.

— Şi preferinţele tale ? întrebă Daniel cu un accent ciudat. Ai hotărât deja ce fel de bărbat ţi-ar place ca soţ ?

— Bogat, frumos şi seducător, declară ea, bătând ironic din gene.

Era răspunsul şablon al tuturor prietenelor ei de la colegiu. Dar asta nu-l făcu deloc să râdă. Îi ridică bărbia cu o mână. Veselia dispăru din ochii tinerei fete, care exprimau acum o întrebare mută. Daniel îşi cufundă privirea într-a ei, intensă, aproape acuzatoare.

— Nu găsesc nimic caraghios ! Ce poate şti o puştoaică de vârsta ta despre bărbaţi ?...

— Se organizau baluri în fiecare săptămână la colegiu. Nu ştiai ? Băieţii de la Granwich veneau în fiecare săptămână.

Daniel făcu o strâmbătură sardonică.

— Şi ai flirtat cu aceşti Romeo în pantaloni scurţi, Louise ?

— Cum poţi să spui asta ?... Bineînţeles că profesorii ne supravegheau îndeaproape.

Dar, adăugă ea, zâmbind cu gropiţe în obraji, te-ai mira dacă ai şti câte sărutări secrete s-au schimbat pe coridoare.

Daniel nu râdea însă deloc.

— Fratele lui Sally Blare urmează şi el colegiul Granwich, nu-i aşa ?

— L-a părăsit anul acesta, deoarece şi-a terminat studiile secundare. E mai mare cu doi ani decât mine. Peter e foarte inteligent.

— Şi ce are intenţia să facă acum inteligentul Peter ?

— O şcoală de arte decorative la Londra, zise calm Louise şi-şi ridică spre el o privire încărcată de ironie.

Chipul bărbatului era însă indescifrabil.

— Ce coincidenţă curioasă ! remarcă el. Ăsta-i motivul hotărârii tale neaşteptate de a pleca acolo.

Ea arboră un surâs îngeresc.

— Adevărul este că-i băiat frumos şi...

Ea-şi coborî pleoapele şi tăcu.

— Şi, ce ? insistă Daniel.

— Nimic...

— Sfârşeşte ! ordonă el.

— O să râzi...

— Sper şi eu, scrâşni el din dinţi.

— Cred că e îndrăgostit de mine...

De data asta, atmosfera se încărcă de electricitate. Louise nici nu îndrăzni să-şi mai ridice capul.

— E bogat, e frumos... Şi a treia condiţie, Louise ? Cum se descurcă din punctul ăsta de vedere ?

Ea surâse uşor.

— Face să-l cunoşti mai de-aproape...

Daniel roşi violent. Ochii îi aruncau fulgere. Louise îi înfruntă deodată privirea.

— Cauţi cu tot dinadinsul să mă enervezi ? întrebă el.

— De ce viaţa mea amoroasă te-ar enerva, dragul meu frate ? făcu ea cu o dulceaţă prefăcută.

— Viaţa ta amoroasă ! Dar eşti încă un copil !

— Adevărat ? riscă ea, provocatoare. M-am schimbat mult în aceste ultime luni. Nu spune că n-ai băgat de seamă...

— Am remarcat, i-o tăie el scurt, cercetând-o cu privirea.

— Aşa am zis şi eu...

— Ce vrei să spui cu asta ?

Ea simţi că pierde teren şi schimbă vorba.

— Mă laşi să-i invit pe Sally şi Peter ?

— De ce naiba ai nevoie de cineva aici ? Ai fost întotdeauna foarte fericită singură. Îmi imaginasem o vară liniştită.

— Numai tu, eu şi Barbara ? susură ea.

Daniel îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Barbara nu va schimba nimic între noi. Ea este ocupată toată ziua la magazin.

Ar putea veni diseară să mănânce cu noi. Ar fi agreabil pentru tine să ai o prezență feminină în casă.

— Nici n-avem aceeași vârstă... Și mai ales mi-e nesuferită, fiindcă vrea să-și exercite autoritatea asupra mea.

— La sfârșitul verii, vei putea merge la școala de arte decorative de la Bristol, unde vei întâlni oameni de vârsta ta...

— Aș prefera totuși să-i primesc pe Sally și fratele ei. I-am promis lui Peter să-i arăt locurile bune de pescuit.

— Dacă crezi că eu o să stau aici și o să asist la experimentele tale amoroase cu tânărul Blare, te înșeli ! strigă el, ieșindu-și din sărite.

— Gelos, Daniel ? remarcă Louise, bucuroasă și triumfătoare.

Și începu să râdă, iar micul ei râs cristalin îl făcu să-și piardă controlul.

O apucă brutal de umeri și o atrase la piept. Consimțind, ea-și ridică chipul spre el. Își lipi buzele de-ale ei arzător, ca și cum o dorea de mult timp și nu mai putea rezista. Tremurătoare, inocentă, gura fetei se deschise sub febra pasiunii. Își încolăci brațele după gâtul bărbatului, iar corpul i se lipi de al lui. Simți fiorul de dorință care urca în el. O mângâia, mâinile lui i se mulau pe formele feline și le simțea calde prin țesătura fină a halatului.

Mai mulţi tineri o sărutaseră până acum pe Louise, dar erau episoade timide, ezitante, nesatisfăcătoare, pe coridoarele colegiului. De data asta, totul era altfel.

Amândoi păreau incapabili să-şi revină. Louise se topea sub mângâierile lui Daniel, îşi oferea tot trupul mâinilor lui mângâietoare, buzelor lui calde.

Inima îi bătea cu putere. Îi răspundea cu pasiune, fără nici o reţinere.

Brusc el îşi dădu capul înapoi, desprinzându-şi gura de buzele Louisei. Era foarte roşu, ochii îi scânteiau.

— Dumnezeule... Nu, Louise, nu !

Parcă vroia să se convingă singur.

Ea îl privea fără să scoată un cuvânt, cu buzele umflate de sărutările lui. El îşi trecu mâna prin păr, cu un aer rătăcit.

— E o nebunie ! spuse cu o voce răguşită. Am de două ori vârsta ta... Eşti prea naivă ca să-ţi dai seama... Am fost aşa de aproape amândoi atâta timp... Te-am învăţat să călăreşti, să înoţi, să şofezi. Am fost singura ta familie ani de zile. Nu pot să mă folosesc de afecţiunea ce mi-o porţi. Ar fi criminal...

Se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari.

După un lung moment, Louise se lăsă să cadă pe cuvertura de mătase a patului, tremurând din cap până în picioare. Luă de pe noptieră o fotografie pe care o privi cu ochii

plini de dragoste. Era aceea a unei căsătorii : în mijloc era o femeie de treizeci de ani a cărei asemănare cu Louise era frapantă. Lângă ea, un bărbat înalt, cu un surâs cald și o privire drăgăstoasă. Și apoi un băiat în costum de culoare închisă, cu o garoafă la butonieră, care surâdea unei fetițe pe care o ținea de umeri : Louise în rochie de domnișoară de onoare, delicată și fragilă ca o petală de trandafir, cu ochii imenși care priveau solemn obiectivul.

Lacrimile începură să-i picure. Își amintea cu precizie acea zi. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Când mama ei se căsătorise cu tatăl lui Daniel, ea o rugase s-o lase să asiste la nuntă. numai ca să aibă o rochie frumoasă... De la început ea deveni centrul întregii case. Fiu unic, Daniel fusese emoționat de adorația pe care ea i-o mărturisise și o luase imediat sub aripa lui ocrotitoare. Cei trei ani cât durase căsătoria părinților lor se scurseră într-un vârtej de bucurii.

Lui Daniel îi reveni dureroasa sarcină de a-i spune micuței despre tragicul accident de mașină. O ținea pe genunchi. cu obrazul lipit de căpșorul ei. Șuvoiul de lacrimi vărsat de fetiță îl emoționă la culme. Acoperea cu sărutări micul chip murmurând : „Liniștește-te. scumpa mea... O să fiu întotdeauna lângă tine. Acum îmi aparții."

Lungii ani ai copilăriei Louisei trecuseră în siguranţa dată de această promisiune.

Daniel era al ei, indiscutabil. Chiar când a trimis-o la colegiu, inimile şi gândurile lor rămâneau indisolubil unite. Când revenea acasă, se aruncau unul în braţele celuilalt, cu o plăcere fără margini. El nu se plictisea deloc cu ea. Petreceau împreună ore fericite.

Niciodată nu-şi imaginase că Daniel s-ar fi putut căsători. Nu fusese geloasă pe el decât o singură dată, găsindu-l în braţele blondei. Atunci simţise o durere fizică, ca şi cum o trădase când avea cea mai mare nevoie de el. Daniel îşi dăduse seama. Nu zisese nimic, dar putuse citi în ochii lui o neliniştе, o licărire de vinovăţie. De atunci, nici o femeie nu mai venise să-l vadă la Queen's Dower. Chiar dacă avea prietene, Louise nu trebuia să le vadă.

În ce moment adoraţia micii surori pentru fratele ei se transformase în dragoste, Louise nu ştia.

Ea îşi dădu seama de asta, într-o zi când Daniel o duse la bâlci. Era pe un manej cu căluţii de lemn, cu părul negru fluturându-i pe umeri. Daniel fiind plecat să-i aducă o înghеţată, ea intră în vorbă cu un băiat, care începu să-i facă complimente nebune, care-o umpleau de fericire. Dintr-odată Daniel o smulse din şa şi-o puse pe pământ. Apoi, fără

să scoată o vorbă, o târî de mână până în afara bâlciului.

— Îţi interzic să vorbeşti astfel cu necunoscuţii ! îi spuse el, împingând-o fără menajamente în maşină.

Incidentul trăda adevăratele lor sentimente. Louise ştia că trebuie să-şi termine întâi studiile şi se mulţumea să viseze la calda şi tandra lor prietenie.

Şi apoi, pe peron, ea simţise diferenţa. Prezenţa Barbarei o surprinsese. Pentru prima oară o străină participa la revederea lor... Era o hotărâre luată pe tăcute ! Daniel nu avea nici un drept asupra Louisei. El era încurcat de diferenţa de vârstă dintre ei ; în plus, se temea ca sora sa vitregă să nu confunde afecţiunea cu dragostea. Se hotărâse să se ţină deoparte pentru a-i da posibilitatea să găsească un băiat de vârsta ei.

Louise surâse fugar. Cum arătase un oarecare interes pentru Peter, Daniel reacţionase cu aceeaşi sălbatică gelozie ca altădată.

Louis se întinse, cu braţele sub cap, cu o luminiţă şăgalnică în ochi.

CAPITOLUL 2

O Barbara strălucitoare apăru în acea seară. Rochia strâmtă argintie sclipea la fiecare mişcare. Unghiile de la mâini şi picioare erau lăcuite tot cu argint ; rujul închis dat pe buze contrasta în mod surprinzător.

Louise o privea printre gene ; femeia era incontestabil frumoasă. Avea şi gust. Dar, examinând cu un aer apreciativ, de cunoscător, piesele de argintărie de pe masă, Barbara zise :

— Sunt nemaipomenite, dragul meu... valorează cel puţin dublu faţă de ce-am cumpărat săptămâna trecută... şi am vândut ieri unui american.

Un frison o parcurse pe Louise. Cum putea să vadă doar valoarea comercială a obiectelor ?

Înainte de sosirea tinerei femei, Daniel fusese distant şi tăcut. Louise nici măcar nu încercase să-i adreseze cuvântul. Băuse un pahar mare de porto, pe care el i-l servise fără nici o plăcere.

Pe deasupra mesei, Barbara aruncă o privire amuzată şi condescendentă rochiei simple bleu pe care o purta Louise.

— Dar dragă, n-ar trebui să-i cumperi îmbrăcămite nouă micuţei ? Ai crede-o încă în uniformă !

Louise nici nu-şi ridică ochii spre Daniel. Ea nu-şi dădea seama de tulburătoarea fragilitate a siluetei ei, în rochia care sublinia culoarea ochilor, nici de senzualitatea degajată de ceafa delicată pusă în valoare de coc. Se simţea numai disperat de tânără, incapabilă să fie în ton cu ei, şi simţea cum lacrimile îi urcă în ochi.

Barbara pălăvrăgea, râdea, povestea cu haz o vânzare pe care o reuşise grozav şi avea un vag aer de şmecherie. Daniel surâdea politicos, cu ochii fixaţi pe fructiera care împodobea mijlocul mesei.

— Eşti prea tăcută, remarcă Barbara întorcându-se spre tânăra fată. Obosită de călătorie ?

— Chiar aşa, am o migrenă teribilă, se grăbi cu răspunsul Louise scoţându-şi şervetul. Nu vă supăraţi dacă mă retrag ? Nu prea mi-e foame.

Barbara surâse, cu o strălucire a dinţilor albi şi a buzelor roşii.

— Bineînţeles, draga mea. De ce n-ai spus-o până acum ? Chiar că eşti palidă !

Louise se ridică, aruncând un „bună seara" milităros.

Daniel mormăi ceva, urmărind-o din priviri în timp ce părăsea camera.

— Drăguța de ea, are aerul obosit... făcu Barbara.

Louise se refugie în camera ei și se așează pe pat, privind perdelele mișcate ușor de briza călduță a nopții.

Ducky intră fără zgomot.

— Ce-i cu migrena asta ? De ce nu mi-ai spus nimic ?... Nu prea arăți bine. Întinde-te și așa o să te simți mai bine.

Tot vorbind, o ajută ușurel pe tânăra fată să se dezbrace și să-și pună cămașa de noapte din poplin roz, închisă la gât cu fundiță. Perie cu drag părul Louisei și surâse cu mulțumire, ca un artist mândru de opera lui.

— Uite, ești gata să te bagi în pat, să adormi repede și o să te simți mai bine mâine dimineață !

— Noapte bună, Ducky, zise slab Louise în timp ce ușa se închidea în urma bunei femei.

Rămasă singură, lăsă frâu liber lacrimilor care-i arseseră pleoapele toată seara. Plângea fără zgomot, de frică să n-o audă cineva. Tocmai adormise când pendula bunicului începu să bată pe coridor. Sărind din somn, rămase în întuneric, cu ochii deschiși așteptând. Pe urmă se auziră voci. Barbara pleca.

Se îndreptă tiptil spre fereastră. Daniel urcă în mașină și plecară.

Louise rămase în fața geamului, tremurând, până când o pală de vânt o scuturâ. Mânioasă, se reîntoarse în pat. Gelozia o teroriza. Se înveli și gândurile o asaltară. Daniel era cu Barbara... Pendula bunicului sună o dată : ora unu. Era deja plecat de două ore... Ca o vrăjitoare mică în liniștea nopții, furioasă, Louise aștepta.

Abia la ora trei dimineață auzi pași pe alee. Îl văzu pe Daniel mergând încet, obosit, cu capul în jos. Dintr-odată ridică ochii, spre fereastra din turn. Louise se îndepărtă iute, dar era sigură că o văzuse.

O făcuse dinadins ? Poate asta făcea parte din planul lui, de a o face să înțeleagă că nu putea să intre în lumea celor mari, că nu-i putea fi egală ? Ea era încă un copil inocent și neexperimentat, iar Daniel un bărbat, care avea de două ori vârsta ei. Când ea se născuse, el avea deja mai mulți ani decât număra ea acum... Această idee o făcu să freamăte. El avea atunci optsprezece ani. Era fără îndoială îndrăgostit... Prăpastia dintre ei era imensă... În timpul tuturor anilor ei de copilărie, el trăise o viață de bărbat, într-o lume a celor mari. În timp ce ea se juca cu păpușile, învăța să citească, oare cum se distra Daniel ? Ea strânse din dinți.

Niciodată nu privise legătura lor sub acest aspect.

„M-a sărutat", gândi ea. „Era gelos, când i-am vorbit de Peter şi apoi ? Oare asta înseamnă ceea ce doresc eu ? Întotdeauna m-a iubit, dar ca pe sora cea mică, singura sa familie de atâţia ani. Eu sunt îndrăgostită de el ; cum să fac ca să-i cunosc adevăratele sentimente pe care mi le poartă ?"

Dar trupul ei îi aduse aminte, iar ea se înroşi amintindu-şi dorinţa pe care o simţise urcând în el, tremurul mâinilor care o mângâiau.

Nici asta nu semnifica însă nimic. Ea o ştia, dorinţa şi dragostea erau două lucruri foarte diferite.

Se forţă să adoarmă. A doua zi, îşi promise ea, îi va telefona lui Sally s-o invite. Prietena ei murea de dorinţa de a veni la Queen's Dower... Niciodată Louise nu invitase pe cineva aici, deoarece Daniel îi fusese întotdeauna deajuns.

Auzi dintr-odată paşi pe covorul de pe coridor, care se opriră, un moment, în faţa uşii sale. Daniel rămase acolo nemişcat, ascultându-i respiraţia. Ea se forţă să respire lent şi regulat ca şi cum ar fi dormit dar inima îi bătea nebuneşte. Auzi un foşnet uşor, apoi paşii se îndepărtară în direcţia sălii de baie. În sfârşit uşa camerei lui Daniel se închise.

Era destul de greu să rămână așa nemișcată, știindu-l aproape. Noaptea se găseau singuri în apartamentele particulare. Doamna Duckett rămăsese lângă ea după moartea părinților, dar nu întârziase să se întoarcă la soțul ei în camerele de serviciu, fiindcă Daniel era aproape dacă Louise avea nevoie de ceva.

Tânăra se sculă cu noaptea în cap, făcu un duș și se îmbrăcă în ținută de călărie. După ce înghiți la repezeală un pahar de lapte și un măr, se duse la grajduri. Iapa ei, Velours, o privi cu ochii săi mari, misterioși. Louise își frecă capul de gâtul ei mătăsos, mângâind-o încetișor. Velours, bucuroasă s-o vadă, întoarse spre ea grațiosul cap.

Galopă prin parc, în ceață, sub soarele lăptos al dimineții. Iarba strălucea de rouă și aerul proaspăt era parfumat.

Auzi în spatele ei calul lui Daniel chiar înainte să-l vadă și strânse de frâie pentru a-l aștepta. El o ajunse din urmă și amândoi se priviră cu prudență.

Reprezenta o nouă ruptură cu tradiția. În mod obișnuit se întâlneau în bucătărie și plecau împreună să înșăueze caii. De data aceasta însă, pornise de la Louise.

— Avem de vorbit, zise Daniel hotărât.

Louise o simțea pe Velours fornăind, nerăbdătoare de a goni. Tânăra își întoarse capul și fără să răspundă strânse frâiele și

iapa prinse să galopeze elegant. Daniel le privea stăpânindu-şi furia. Louise părea să fie una cu animalul, cu spatele drept, părul fluturându-i ca un val de mătase neagră.

Apoi îşi biciui calul, care, fiind mai puternic decât Velours, o ajunse, o depăşi, ca să se oprească pe un dâmb, stârnind spaima unor corbi care-şi luară zborul.

Louise îl văzu pe Daniel descălecând şi trântindu-se pe iarbă. Îl găsi cu braţele încrucişate sub cap, fixând cerul al cărui albastru se făcea din ce în ce mai puternic. Ceaţa se împrăştiase.

— Iarba e umedă, spuse ea.

Daniel o privi. Ea semăna cu un băiat, aşa îmbrăcată în pantaloni şi cu cămaşa de mătase, mestecând cu nervozitate un fir de iarbă amar şi proaspăt.

— Aş vrea să-ţi cer iertare pentru ieri, spuse el evitându-i privirea ; mi-am pierdut capul. Vezi tu Louise, problema este că te-ai schimbat foarte mult. Fetiţa pe care o cunoşteam a dispărut şi trebuie să mă învăţ cu această idee...

— Dar asta nu este grav deloc...

— Ba da, pentru Dumnezeu ! strigă el dintr-odată furios. Dacă un altul s-ar fi purtat aşa cu tine, înnebuneam ! Deşi ai crescut aşa repede, eşti încă o puştoaică !

Ea culese un alt fir de iarbă cu degetele tremurânde.

— Mai bine nu ne-am mai gândi, răspunse ea cu o voce pe care o vroia nepăsătoare. Pot să invit pe Sally şi Peter ?

El se aşeză ca s-o privească mai bine, cu o luminiţă acuzatoare în privire.

— Ţi-am explicat deja ieri : poate este ultima noastră vară petrecută împreună ca altădată... Mă gândeam că ţi-ar fi plăcut şi ţie să rămânem singuri. Nu strica asta...

— E deja ratată, suspină ea.

— Pentru ce-am făcut eu ?

— Nu. Pentru că prea multe lucruri s-au schimbat. Nu te poţi întoarce în timp, Daniel, nu mai sunt o fetiţă. Verile copilăriei mele petrecute la Queen's Dower s-au terminat...

Respiraţia lui Daniel se acceleră. După ce îi aruncă o ultimă privire încălecă.

— Ei bine, fă cum îţi place, îi aruncă el cu amărăciune înainte de a porni în galop.

Louise reveni încet spre casă, adâncită în gânduri.

Luă o mică gustare înainte să-i telefoneze lui Sally.

— Fantastic ! exclamă aceasta. Pentru două săptămâni ? Tata va fi nebun de bucurie ; precis că ne va aduce chiar el !

Louise făcu o strâmbătură, dar răspunse politicos :

— În cazul ăsta spune-i că-l invităm să dejuneze cu noi, Daniel va fi bucuros să-l vadă.

— Şi Peter !... e nebun după tine, îngerașule şi o ştii prea bine !

Louise începu să râdă. Auzind pașii lui Daniel în spatele ei, zise languros :

— Şi eu sunt nebună după Peter...

— O să i-o spun, se bucură Sally. Vrei să vorbeşti cu el ?

— Acum nu, răspunse Louise înainte de a închide.

Se întoarse agresivă spre Daniel, care surâdea ironic.

— Dragoste de adolescenţi... ce mişcător ! făcu el cu o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată.

— L-am invitat şi pe tatăl lor la dejun...

— Ce perspectivă încântătoare ! precis că o să mor de plictiseală...

— Sunt sigură că o să fii o gazdă perfectă, făcu ea cu răceală. Întotdeauna şi-a dorit să fie invitat la Queen's Dower şi de altfel, nici n-am putut evita asta...

— Ai făcut-o ca să mă plictiseşti, îi aruncă el. Toate armele sunt bune, nu-i aşa, Louise ?

— De ce aş vrea să te plictisesc ?

— Şi tu, ca toate femeile, adori să-ţi încerci puterea asupra bărbaţilor...

Ea îl privi neîncrezătoare şi stupefiată. Dintr-odată îi devenise duşman şi o ataca cu răutate.

— Noaptea trecută, continuă el, m-ai împins să acţionez ca un prost.

— Nu-i adevărat.

El se apropie şi o privi furios.

— Crezi că mie mi-e uşor să accept că fetiţa pe care am învăţat-o să călărească, să înoate şi să joace tenis începe în prezent să înveţe jocurile celor mari ?

— Dar nu fac nimic...

— Nu... aşa e în firea lucrurilor... dar am trăit prea mult cu tine Louise pentru a vedea cu plăcere cum altul te învaţă cum să devii femeie...

— Daniel, eu... articulă ea cu o voce răguşită, întinzându-i mâna.

— Nu. Ascultă-mă, pentru Dumnezeu... noi am fost foarte apropiaţi, presupun că mai mult decât majoritatea celorlalţi fraţi şi surori. Eu reprezint întreaga ta familie. Acum că ai crescut e normal ca tu să simţi... să zicem interes pentru mine. Se întâmplă adesea adolescenţilor să fie atraşi de oameni mai în vârstă. Pentru asta m-ai provocat ultima oară...

Louise rămăsese nemişcată, muşcându-şi buzele cu amărăciune ; ceea ce spunea el n-avea nici o legătură cu sentimentele pe care ea i le purta.

— Sunt flatat, continuă el. Dar nu este nimic surprinzător, ţinând seama de intimitatea în care am trăit întotdeauna. Se zice că fetele sunt adesea îndrăgostite de taţii lor înainte de a remarca alţi bărbaţi tineri... Acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat şi cu noi.

— Mulţumesc pentru cursul de psihanaliză, făcu ea sec.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta ! încerc să aranjez lucrurile...

— Dezolată că te-am pus într-o situaţie jenantă !

Daniel continuă cu răceală :

— La naiba, nu sunt mai la adăpost de acest gen de tentaţii, la fel ca şi ceilalţi bărbaţi. Îmi vine greu să mă stăpânesc când tu ai devenit dintr-odată o tânără fermecătoare. Ai fost numai a mea aşa mult timp că-mi vine greu să mă dau la o parte. Ţi-ai dat seama de asta de mai multe luni, nu nega. Ai văzut că mă poţi face gelos încă din ziua bâlciului. De atunci mă joci cum vrei... Acum îţi zic clar : încetează !

— Te contrazici, obiectă ea glacială, ai vrea să mă vezi întâlnind un băiat de vârsta mea, totuşi, te înfurii de fiecare dată când arăt cel mai mic semn de interes pentru unul dintre ei !

El îşi strânse buzele. Ochii îi aruncau fulgere.

— Dumnezeule ! ai auzit vreun cuvânt din tot ce ţi-am spus ? De acord Louise, sunt la fel de încurcat ca şi tine. Mintea îmi spune că e timpul să ies din viaţa ta, să te las să găseşti pe cineva de vârsta ta. Dar m-am ocupat aşa de mult de tine, de când aveai cinci ani... E greu să fii aşa de rezonabil !

Ea ridică spre el un chip dezolat şi puţin pierdut.

— Scumpa mea, zile el dintr-odată, îmblânzit, amândoi avem de învăţat. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este de a mă trezi într-o zi că mi te-am făcut duşmancă. Aş vrea să găsesc ieşirea din acest labirint... Când erai mică, îţi citeam poveşti, ţi-aminteşti ?

Ea aprobă cu buzele tremurătoare.

— Atunci totul era aşa de simplu... viaţa nu este deloc aşa, ea nu este nici albă nici neagră, este cenuşie. Sunt la fel de dezorientat ca şi tine în acest moment, draga mea. Te schimbi aproape în fiecare oră, sub ochii mei, ba femeie, ba copil... Nu ştiu niciodată pe care Louise s-o văd !

— Nici eu, mărturisi ea. E curios, nu ?

— Foarte curios... Alice în ţara minunilor... Te iubesc, Louise şi tu o ştii... Femeie sau copil, aşa cum eşti. Dar lucrurile s-au schimbat şi noi trebuie să acceptăm asta. Am acţionat ca un struţ cu capul în nisip când

ai sosit. Am crezut că vom putea petrece împreună o ultimă vară, ca altădată, dar acum îmi dau seama că este deja prea târziu.

— Am putea încerca, riscă ea să-l contrazică cu o voce slabă.

— Nu, n-ar merge. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus : nu mă provoca. Să încercăm să ne purtăm ca oamenii mari. În câţiva ani o să râdem împreună de asta şi tu o să fii fericită că m-ai ascultat.

— Da, Daniel, răspunse ea supusă ca şi în alte dăţi.

— Ei bine ! dacă am pleca la Bristol ? Am treabă acolo şi tu ai putea să te plimbi prin magazine. Ne-am reîntâlni la ora şase şi am cina în oraş numai noi doi... ca oamenii mari înţelepţi şi convenţionali. Ţi-ar place ?

— Oh, da, Daniel ! strigă ea.

— Atunci ne-am înţeles. O să-ţi cumpăr câte ceva de îmbrăcăminte şi nu ezita chiar să faci cheltuieli nebuneşti. Dacă trebuie o să vând şi Queen's Dower pentru a-ţi plăti datoriile !

Ea începu să râdă şi urcă să se schimbe.

Îşi petrecu toată după amiaza cu alegerea noii garderobe, având grijă să nu cheltuiască prea mult, contrar celor spuse de Daniel.

Când se reîntâlniră la ora şase, ea îmbrăcase una din rochiile noi : albă, mulată pe

talie, cu un decolteu care scotea în evidență rotunjimea sânilor și curba grațioasă a gâtului.

Când ajunse în cafeneaua unde aveau întâlnire, era cât pe-aci să n-o recunoască. Ea se îndreptă, sigură pe ea, spre masă și-și puse pachetele pe un scaun liber de lângă ea.

— Nu te-am ruinat, zise ea în treacăt.

— Adevărat ? întrebă el, sorbind-o din ochi.

Ea se servi cu ceai, evitând privirea ochilor opalescenți.

— Îți place rochia ?

El îi aruncă o privire puțin sarcastică, dar nu-i răspunse. Ea roși și-și bău ceaiul cu nervozitate.

— M-am gândit că am putea să mâncăm seara la Weston-sur-Mer, zise el în sfârșit. Am profita să ne și plimbăm puțin.

— Ar fi minunat !

— Întotdeauna ai iubit marea, observă el nostalgic.

— Într-o zi mi-ai construit un castel de nisip așa mare, că mă puteam așeza în mijloc...

Același regret le însufleția privirile. Dintr-odată Daniel își întoarse fața crispată.

Ieșiră din Bristol străbătând ținutul prin mijlocul pădurilor și fânețelor, lăsând în spate trecătorile de la Avon cu falezele și arborii cu frunzișul de culoare închisă.

Weston era foarte animat. Pe străzi domnea o atmosferă sărbătorească.

După ce au parcat mașina, Louise și Daniel s-au plimbat puțin și au coborât pe plajă. Tânăra îi invidia pe copiii în costum de baie, care se aruncau, chiuind, în apa răcoroasă. Soarele se apropia de asfințit și lumea începuse să-și strângă lucrurile ca să plece acasă.

Cinară într-un romantic și liniștit restaurant ascuns la capătul unei străduțe. Era ceva nou și ciudat pentru Louise de a fi așezată acolo, în fața lui Daniel, conștientă de privirile admirative pe care i le aruncau femeile. În costumul ușor de vară, era seducător, chiar puțin periculos. Într-un anumit fel îi părea străin tinerei fete. Ea îl observa printre gene, în timp ce el îi turna vin alb.

— Mănâncă, îi ordonă el cu un surâs puțin ironic fluturându-i pe buze. Nu faci decât să ciugulești.

Ascultătoare, ea se prefăcu că-și devorează porția, dar simțea că n-are poftă deloc.

— Acum, zise el, vorbește-mi puțin despre ideea cu școala de arte decorative... Chiar asta dorești să faci ?

— Așa cred. Este materia mea preferată și oricum trebuie să-mi aleg o profesie...

— Niciodată n-ai mai pomenit de asta înainte. Mă gândeam că o să mai stai un an acasă.

— Trebuie să învăţ o meserie, insistă ea. Nu te poţi ocupa de mine până la sfârşitul zilelor mele !

— Chiar este necesar ? Viitoarea ta carieră nu cere multă învăţătură...

Ea-şi ridică ochii albaştri în care dansa o scânteie de nerăbdare.

— Eşti demodat ! Căsătoria nu mai este o carieră !

— Nu ? Atunci cum ai defini-o ?

— O... asociere. Am intenţia fermă de a continua să lucrez după căsătorie !

— Ce hotărâtă eşti ! o luă el în râs. Şi soţul tău n-o să aibă nici un cuvânt de zis ?

Ea ridică din umeri.

— Cum nu l-am întâlnit încă, habar n-am... Dacă-l iubesc, va fi de acord cu mine.

— Vrei să zici : dacă te iubeşte ?

— Nu, răspunse ea cu fermitate. Niciodată n-aş dori să fie de acord cu mine în toate, numai fiindcă mă iubeşte.

— Atunci ce-ai dori ? se interesă el cu blândeţe.

— Bărbatul pe care-l voi alege va avea acelaşi fel de a vedea lucrurile ca mine, fără măcar să i-o cer, afirmă ea încrezătoare.

Daniel râse.

— Altfel zis, nu-ţi doreşti un mascul dominator ?

— Categoric nu !

— Nu te cunoşti deloc ! făcu Daniel cu o privire ironică.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Eşti fiinţa cea mai feminină pe care o cunosc, explică el încetişor. Nu ai un suflet de rebel, draga mea...

— M-am schimbat, chiar tu ai spus-o, replică ea.

Redeveni grav.

— Da...

El mângâia din priviri formele delicate ale Louisei.

— Doamne, da... repetă el dintr-o suflare, numai pentru el.

Ajunseră la maşină în tăcere. Noaptea era călduţă şi auzeau de departe murmurul valurilor. Louise îi arunca lui Daniel priviri furişe şi se gândea cu duioşie că nu părea fericit...

El făcu contactul fără nici un cuvânt şi ajunseră la Bristol în mare viteză. Louise stătea sprijinită de spătar, cu mâinile pe genunchi şi ochii fixaţi la drum. I-ar fi plăcut să-l poată înţelege ; un moment în seara aceasta, vorbiseră, pentru prima dată, de la egal la egal. Se simţise în sfârşit tratată ca adultă. Dar o reflecţie imprudentă din partea ei stricase totul.

Queen's Dower părea aproape magic în noapte, în timp ce ei priveau geamurile ar-

gintate de lună. Louise suspină, într-atât se simțea de bine.

— Nu e minunat să fii acasă ?

Nici un loc din lume nu i se părea mai fantastic decât Queen's Dower. Dacă ar trebui să-l părăsească vreodată, s-ar simți ca Eva izgonită din paradisul terestru pentru restul zilelor.

Daniel își înclină capul.

— Da, făcu el aproape neprietenos, înainte de a se îndepărta.

Ea îl urmă și urcară împreună scara care ducea la apartamentele particulare. Ducky le lăsase o farfurie cu sandvișuri și un bilețel în care îi cerea în mod expres Louisei să bea un pahar de lapte înainte de culcare.

— Cel puțin o persoană mă mai tratează ca pe un copil, glumi Louise.

— Și eu mi-aș dori din suflet să fac la fel, dar nu mi-ai permite.

Cu o grație supusă, moartă de oboseală în toaleta cea nouă, ea-l privea, și-n ochii ei mari se putea citi regretul.

— Nu, Daniel...

Vocea ei conținea un apel trist și puțin somnoros.

El strânse din dinți.

— Hai. du-te ! Bea-ți laptele și culcă-te ! Dormi de-a-npicioarelea !

— Iată că dintr-odată nu mai suntem prieteni, zise ea cu o supărare copilărească.

— În primul rând ar trebui să știi ce vrei : să fii tratată ca un copil sau ca un adult, declară el cu răceală.

Își ridică spre el micul chip, animat de un surâs ușor.

— Oh ! Deci pot să aleg eu ?...

O luă de umeri și o ținu strâns.

— O să ai probleme și o știi, dacă rămâi aici să mă privești așa, în rochița asta sexy... Într-un minut te-a făcut să pari mai mare decât ești.. Și eu mă întreb dacă nu cumva sunt cu picioarele pe pământ și cu capul în nori.

— Un singur lucru e sigur în lumea asta întoarsă cu susul în jos, făcu ea visătoare.

— Care anume ?

Nu-și putea desprinde privirea de pe gâtul și umerii Louisei.

— Ești imaginea masculului autoritar, glumi ea, pe jumătate adormită...

— Ce ușurare !... Înseamnă că nu am nici o șansă, o necăji el.

— Chiar așa !

Ea îi simți mâinile strângând-o cu nervozitate.

— Bănuiești ce-o să se întâmple. nu ? o întrebă scuturând-o puțin. Du-te și te culcă. înainte să-mi pierd capul...

— Niciodată nu mi-a fost frică de tine, Daniel, murmură ea încrețindu-și nasul. Nici

eu nu sunt Scufița Roșie, nici tu Lupul cel Rău...

— Termină odată ! scrâșni el. Încă nu m-am înfuriat pe tine, dar simt că sunt gata s-o fac !

I-ar fi plăcut așa mult să fie sărutată, încât simțea că se topește de dorință. Îl privea printre gene provocându-l, atât de mult avea nevoie de mângâierile lui.

O privea, cu ochii micșorați, perfect conștient de tot ce se petrecea în mintea și trupul ei.

— În pat ! îi ordonă sec. Dacă nu, îți jur că-ți trag o palmă !

Trezită din vis de tonul vocii lui, se dădu cu un pas înapoi. Mâinile lui Daniel se desprinseră cu regret. Își luă paharul de lapte și, înainte de a se depărta, îi aruncă peste umăr :

— Noapte bună, Daniel. Mulțumesc pentru cină...

— Noapte bună, îi răspunse, încruntându-se de nerăbdare.

În baie, spălându-se energic pe dinți, Louise se privea în oglindă. Viața era mult mai complicată decât și-o imaginase. Și bineînțeles, mult mai pasionantă !

Când ieși, în picioarele goale și cu părul despletit, se ciocni de Daniel. El o examină sub noua ei înfățișare, în cămășuța de noapte roz, copilărească.

— Acum arăți de zece ani, nu ? făcu el sarcastic.

Ochii albaştri îl înfruntară.

— Când aveam zece ani, mă sărutai ca să-mi spui noapte bună, îi lansă ea.

— Oare ai porniri de sinucigașă ? murmură el printre dinți.

Își plecă capul și-i atinse cu răceală obrazul cu buzele.

— Felicitări pentru atâta stăpânire de sine ! îi aruncă ea, întorcându-se pentru a intra în cameră.

O prinse și o răsuci, însufleţit de o mânie bruscă și necontrolată. O strânse în brațe și o sărută cu o brutalitate care-i împinse capul spre spate. Mâinile lui puternice împiedicau orice rezistență instinctivă. Era atâta violență în felul în care o săruta, încât se sperie. Simțea în el dorința de a-i face rău... Ea tremura, cu buzele îndurerate de felul cum era pedepsită. Pentru prima oară în viață, Daniel o rănea cu bună știință, vroia s-o rănească... Era distrusă sufletește și rănită de această descoperire.

O împinse cu aceeași violență, aproape aruncând-o departe de el. Respira greu, fața îi era întunecată, ochii îi ardeau de amărăciune.

— Oh, doamne ! Sper că asta o să-ți fie învățătură de minte ca să nu te mai joci cu mine, Louise, scrâșni el. Ești gingașă, nu uita...

iar eu sunt așa de puternic ! Dacă mă mai provoci, ți-ai putea face singură mult rău...

Ea se repezi în cameră și trânti ușa. Apoi începu să strige, printre lacrimi :

— Te urăsc !... Te urăsc !

— În sfârșit, o reacție sănătoasă !

Și spunând asta plecă spre camera lui.

Ea se lăsă să cadă pe pat și se privi în oglindă. Buzele erau umflate, ochii înecați de lacrimi. Se simțea scuturată de un tremurat convulsiv. Nu-i venea să creadă că Daniel intenționase s-o rănească cu bună știință. Toată viața o mângâiase, o încurajase, îi făcuse toate plăcerile... și acum îi devenise dușman.

Întinsă pe pat, cu fața în jos, vărsă șiroaie de lacrimi.

CAPITOLUL 3

În următoarele două zile, încercă să nu-i iasă deloc în cale lui Daniel. Chiar el uşură situaţia, plecând dis-de-dimineaţă la lucru şi revenind seara târziu. Nu s-au mai revăzut nici la obişnuita cavalcadă de dimineaţă. Seara trecea în linişte, în compania surâzătoare a Barbarei, trecută şi ea pe planul al doilea.

În ajunul sosirii lui Peter şi Sally, pe când era în baie spălându-se pe dinţi, auzi paşii lui Daniel pe coridor. Lăsase uşa întredeschisă, deoarece nici nu se gândise că el se va urca aşa repede. Se şterse pe faţă la iuţeală, cu spatele întors la uşă, sperând că n-o va băga în seamă.

El rămase nemişcat în prag. Nemaiavând de ales, îl înfruntă cu o privire rece.

Expresia lui era indescifrabilă.

— Mult timp o să mai faci pe supărata ? se hotărî el să înceapă vorba.

Ochii albaştri scânteiară.

— Nu fac deloc pe supărata !

— Nu zău ! Nu mi-ai adresat nici un cuvânt de două zile, o ştii prea bine. Invitaţii

tăi sosesc mâine. Dacă tu crezi că o să intru în gaură de şarpe pe tot timpul vizitei lor, află că te înşeli !

Louise părăsi baia cu nasul pe sus şi se îndreptă spre camera ei.

Daniel o opri, înşfăcând-o de cot.

— Răspunde-mi !

Îşi dădu seama că nu va putea scăpa fără luptă ; atunci rămase nemişcată, cu capul întors, cu trupul încordat.

— Ce mai vrei să ştii ? îl întrebă pe un ton voit indiferent.

— Nu-mi mai vorbi aşa ! strigă el, nervos, strângând-o şi mai tare.

Aruncă o privire de gheaţă spre mâna care o reţinea.

— Te-ar deranja dacă mi-ai da drumul ? Mi-e silă să mă atingi !

Urmă o tăcere încărcată de furie, care aproape că o apăsa. Daniel lăsă să-i cadă mâna.

— N-aş prea crede aşa ceva... zise el cu răutate.

— Acum te cunosc mai bine, i-o întoarse ea. Mult mai bine !

— Atunci cu siguranţă că vei înţelege ce-ţi spun : când prietenii tăi vor fi aici, să mă scuteşti de mofturile tale copilăreşti. Să-mi vorbeşti politicos şi cu drăgălăşenie, ca şi lor.

Nu se lăsă intimidată, privindu-l cu ochii plini de dispreţ.

— Şi, dacă nu ?

Furia schimonosi trăsăturile lui Daniel.

— Dacă nu, o să-ţi dau o bătaie, cum ar fi trebuit s-o fac de mult !

— Asta ar îmbunătăţi grozav situaţia !...

— Doamne, încep să cred că te-am răsfăţat peste măsură ! exclamă el furios. Nu eşti decât o puştoaică nesuferită !

Louise trânti uşa camerei, fără să binevoiască să-i răspundă. După un moment îl auzi pe Daniel îndepărtându-se. Simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

A doua zi de dimineaţă plecă să-şi facă obişnuita plimbare călare. În câteva minute, Daniel o ajunse şi-i aruncă o privire piezişă. Purta o cămaşă largă de mătase albă care-i scotea în evidenţă frumuseţea corpului şi eleganţa ţinutei.

Louise stătea graţios în şa. strângând frâiele, încântătoare în cămaşa de bumbac bleu larg deschisă la gât.

— Suntem iar prieteni ? întrebă el. Sau am rămas pentru totdeauna inamicul public numărul unu ?

Ea îi aruncă o privire rece.

— Dacă voi avea ceva să-ţi spun, o s-o fac.

— O să-ţi cad în genunchi de bucurie...

— Dacă sunt politicoasă cu tine, poți să fii și tu, îi replică ea.

— La ce oră sosește familia Blare ?

— Au spus : înainte de prânz.

— Cred că se așteaptă să fiu și eu, mormăi el.

— Domnul Blare e sigur de asta, făcu ea ridicând din umeri.

— E un prost plictisitor ! sublinie Daniel.

— Mie îmi place.

Își încruntă sprâncenele.

— Din principiu, mă contrazici în toate, nu ?

Louise își înfipse pintenii, iar Velours plecă în galop. Fiindcă el o depăși cu ușurință, ea se întoarse și o luă în direcția opusă. După puțin timp, îl auzi din nou în spatele ei. Atunci se îndreptă spre gardul viu care înconjura parcul, neținând seama de strigătul răgușit scos de Daniel. Velours se ridică cu ușurință și depăși obstacolul. Louise se simți plină de satisfacție. Niciodată nu sărise la o asemenea înălțime, nici nu-și dirijase calul cu atâta măiestrie.

Imediat Daniel o ajunse și-i smulse frâiele din mâini, cu ochii scânteind de o furie nebună.

— Idioată mică ! Era să-ți rupi gâtul.

— Velours a sărit ca un înger, îi răspunse cu bărbia ridicată, agresivă, aruncându-și spre spate pletele brune.

— Ar trebui...

Se întrerupse, cu buzele strânse.

În tăcere, se înfruntară din priviri.

— Ei bine, continuă, Daniel ! Ce-ai face ? Mi-ai da să mănânc pâine uscată cu apă o săptămână întreagă ? M-ai biciui ? Ori, mai rău... aș fi obligată să suport una din sărutările tale bestiale ?

Deodată văzu că el tremura și-i pierise culoarea din obraji.

— Daniel, murmură ea cu o voce răgușită. Sunt dezolată.

— Îți trece oare prin minte ce-am simțit când te-am văzut repezindu-te spre gard ? întrebă el. Dumnezeule ! am crezut că n-o să-l treci ! Niciodată n-ai încercat o asemenea săritură. De ce atâta imprudență ?

— Sunt dezolată, dezolată, îi repetă ea printre lacrimi.

Se făcu liniște. Își sprijini capul de gâtul mătăsos al lui Velours și suspina ca o fetiță. După o clipă care nu se mai termina, îl simți pe Daniel mângâindu-i încetișor părul, dar nu se putea opri din plâns.

Mâna mângâietoare îi părăsi pletele iar Daniel descălecă și o luă încetișor în brațe. Ea își îngropă capul la pieptul lui primitor. Puțin câte puțin, lacrimile se potoliră. Fără să vrea ea suspină, își frecă obrazul de al lui, simțindu-i căldura corpului.

— Ți-e mai bine ? întrebă el răgușit.

Ea aprobă din cap.

— Atunci hai să ne luăm micul dejun!

Dar el o strângea în braţe şi ea nu făcea nici o mişcare să se desprindă.

Un lung moment stătură aşa, nemişcaţi, în timp ce caii păşteau, indiferenţi la călăreţii lor.

Apoi Daniel o prinse de mâini, scrutându-i faţa umezită de plâns.

— Ai o înfăţişare tare caraghioasă, glumi el.

Îi şterse încetişor obrajii cu batista lui şi-i aranjă cu tandreţe părul.

— Hai! Vino să te ajut să urci în şa.

Louise încălecă, îl aşteptă, şi apoi se îndreptară spre casă într-o armonie care amintea de zilele lor frumoase.

Familia Blare sosi la prânz. Limuzina lor uriaşă fu parcată în faţa csei. Louise cobori treptele sărind graţioasă ca o dansatoare în rochia ei de mătase galbenă şi sandalele fine albe. Se aruncă în braţele lui Sally cu un strigăt de bucurie. Aceasta, cu părul şaten auriu lucind în soare, îi întoarse îmbrăţişarea. Puţin mai înaltă decât Louise, era subţirică, cu ochii mari castanii şi un surâs plin de voioşie.

Cele două tinere se împrieteniseră în anul precedent, una din acele afecţiuni bruşte născute de apropiere. De fapt ele se cunoş-

teau de mult, dar nu deveniseră intime decât de curând.

Domnul Blare, puternic om de afaceri, cu avere de dată recentă, admira din suflet autenticitatea reşedinţei Queen's Dower. Îi surâse călduros Louisei, strângându-i mâna.

Fiul lui, Peter, foarte blond, înalt, băiat frumos, avea aceiaşi ochi calzi, castanii, ca şi sora sa.

Se bucura de mult succes la colegiu. Curtea insistentă pe care i-o făcea Louisei fusese bine primită, graţie opiniei publice. Prietenele fetei s-aşteptau s-o vadă flatată şi fermecată de atenţia pe care i-o acorda Peter. Dar deoarece ea era o fire foarte discretă, niciodată nu lăsase să se ghicească că-l prefera pe Daniel. Toate auziseră vorbindu-se de fratele ei mult iubit ; chiar dacă îşi dăduse seama de schimbarea dramatică a sentimentelor ei faţă de el, Louise nu voise să se destăinuie nimănui.

Daniel apăru chiar în momentul când ea se îndrepta spre Peter, cu obrajii îmbujoraţi şi o stranie licărire de timiditate în priviri.

— Salut, zise Peter.

Avea aproape nouăsprezece ani şi era foarte maturizat, deoarece tatăl lui îl trata de mult timp ca adult, lăsîndu-i extrem de multă libertate.

— Salut, răspunse Louise.

Urmă un moment de stânjeneală, nu știau dacă să-și strângă sau nu mâna. Ultima oară când se întâlniseră la balul de la colegiu, Louise îl lăsase s-o sărute, în întunericul complice din bibliotecă. Amândoi revedeau acest moment în timp ce se priveau.

— Încântat să vă reîntâlnesc, domnule Blare, zise politicos Daniel.

Domnul Blare privea fațada armonioasă a casei.

— Iată deci Queen's Dower... încântător... încântător... De unde-i vine numele ?

— Conform legendei, această reședință ar fi fost oferită unuia din strămoșii mei de către regina Elisabeta pentru un serviciu făcut, explică Daniel. E puțin vag, dar casa s-a chemat întotdeauna așa.

— Cealaltă versiune este mai romantică, interveni Louise.

Daniel îi aruncă o privire indulgentă.

— Ei bine, hai ! povestește istoria ta !

— Dar n-am inventat-o ! se indignă ea. Am găsit-o într-o carte din bibliotecă. Versiunea romantică susține că primul Norfolk care a trăit aici n-avea decât optsprezece ani când s-a îndrăgostit de una din doamnele de onoare ale reginei. Familia s-a opus căsătoriei : tânăra n-avea avere. Atunci Regina i-a dăruit pământul și casa ca zestre... Nu-i așa că este mai frumos ?

— Mai sentimental, dar mai greu de crezut, făcu Daniel cu umor.

— Tu ai o viziune rece şi lipsită de suflet asupra istoriei, glumi Louise cu ochi strălucitori.

— Eu cred în versiunea ta, zise încetişor Peter.

Ea îi adresă un surâs luminos.

— Sunt încântată că e cineva şi de părerea mea !

— Dacă am merge la masă ? tăie scurt Daniel, arătându-le drumul oaspeţilor.

Ei se opriră în vestibulul uriaş, muţi de admiraţie. Sally alergă spre vitrinele care conţineau relicvele familiei şi o asaltă pe Louise cu întrebări.

— Louise vă va prezenta casa după prânz, sugeră Daniel. Din păcate trebuie să plec imediat la biroul meu din Bristol.

Regretând, Sally se lăsă convinsă. Câteva minute mai târziu, toţi beau un porto şi conversau în aşteptarea prânzului.

— Mi-ai promis că-mi arăţi cele mai bune locuri de pescuit, zise Peter aplecându-se spre Louise.

Ea îi aruncă o privire lui Daniel şi înfruntă fără să clipească privirea lui rece.

— Voi fi încântată, promise ea. Dar atenţie ! ele au capcane şi timpul nu este acum grozav pentru pescuit ; peştii îţi urmăresc umbra în apă şi fug în tăcere.

— Atunci, sper că cerul se va înnora, surâse Peter.

— Nu spune asta ! se rugă Sally. Aşa mult îmi doresc să călăresc în acest parc de basm.

Ea îşi flutură genele în direcţia lui Daniel.

— Ne veţi permite să împrumutăm caii dumneavoastră, domnule Norfolk ?

— Daniel... făcu acesta, cu un farmec care o enervă la culme pe Louise.

Ochii lui Sally scânteiară.

— Daniel, repeta ea ca pe cea mai dulce muzică. Ador acest nume...

— Adevărat ?

Şi ochii lui priviră galeş în cei ai tinerei încântate.

— Vă numiţi chiar Sally, reluă el, sau nu este decât un diminutiv de la Sarah ?

— Un diminutiv de la Sarah.

— Atunci pot să-ţi spun aşa ? Sarah sună ca o melodie şi asta-ţi vine de minune !

Sally era radioasă. Louise simţi în fundul sufletului ghimpele ascuţit al geloziei. Nu era în stare să audă nici un cuvânt din ceea ce îi spunea Peter.

— Nu-i aşa, Louise ? întrebă el dintr-o dată ?

— O... bineînţeles, zise ea cu o voce slabă.

— Bravo ! exclamă Peter înainte de a se întoarce spre sora lui. Vezi, Louise găseşte

că este o idee foarte bună, să dansăm în seara asta. Ţi-am zis...

— Să dansaţi ? intră în vorbă Daniel încruntându-se. Unde ?

— E un hotel la câţiva kilometri de aici, explică Peter. Am văzut un afiş când ne-am oprit în sat să luăm benzină. Se dă un bal acolo în această seară. M-am gândit că i-ar place Louisei şi ea a zis da.

— Care hotel ? insistă Daniel.

— Cum se numeşte ? o întrebă Peter pe sora lui.

— „Păunul bleu", izbucni în râs tânăra. Ce nume caraghios...

— Mi se pare că nu este un loc prea convenabil, zise Daniel cu buzele strânse.

— De ce ? interveni Louise iritată de micul ghimpe înfipt în inimă. Găsesc ideea excelentă.

Daniel îi aruncă o privire furioasă.

— N-ai pus niciodată piciorul acolo !

— Atunci ar fi cazul să văd şi eu ce se petrece acolo ! îl sfidă ea cu bărbia ridicată agresiv spre el.

Ducky îi anunţă că masa este servită şi toată lumea se ridică. Louise tocmai vroia s-o ia înainte când Daniel o prinse de braţ. Îi lăsară să treacă pe domnul Blare, Peter şi Sally, ei rămânând ultimii.

Ea-l privi cu calm.

— N-o să te duci ! scrâşni el printre dinţi.

E ultimul meu cuvânt !

Ea își reaminti imediat de felul cum Daniel o privise pe Sally, folosindu-și în mod voit tot farmecul și răspunse cu răceală :

— Nu prea am șanse să-l întâlnesc pe Jack Spintecătorul la un bal de țară... Iar Peter va fi acolo ca să mă apere.

Se degajă încetișor din strânsoarea lui, și-și urmă invitații, obligându-l și pe el să facă la fel.

Masa se desfășură în tăcere. Domnul Blare nu prea se simțea în largul lui cu Daniel ; era excesiv de politicos, dornic de a-i place dar nu prea știa ce să-i spună. Sally, topită de admirație, îi surâdea lui Daniel și-i făcea ochi dulci de fiecare dată când se întorcea spre ea. Peter și Louise vorbeau încetișor ; se opreau însă din vorbă când se lăsa tăcere, ca și cum n-ar fi vrut să fie auziți de ceilalți.

Daniel plecă la Bristol cu o mină furioasă. Louise plimbă familia Blare prin castel, imitând ghidul la perfecție, ceea ce o făcea pe Sally să pufnească în râs. Ea le povesti cum fantoma familiei apărea în duminica Paștilor, la cântatul cocoșilor. Era un bărbat îmbrăcat în satin bleu, ucis de mâna fratelui său chiar în dimineața acestei sărbători pentru că îl descoperise în patul nevestei sale franțuzoaice. Portretul tinerei femei împodobea micul salon : buclele ei brune și ochii de culoare închisă se armonizau de minune cu mătasea de un roșu aprins a

rochiei. Avea un surâs pervers pe buzele pline şi senzuale.

— Este încă o legendă de familie ? întrebă domnul Blare amuzat, sau este o poveste trăită ?

— Amândouă, făcu vioaie Louise provocând prietenei ei un nou hohot de râs.

— Eşti tare insinuantă, îi reproşă domnul Blare.

Privirea lui Peter spunea acelaşi lucru. Louise îşi plecă ochii cu o falsă ruşine.

Tatăl îi părăsi cu regret după ceai. Cei trei tineri îl conduseră la maşină şi făcură semn cu mâna în chip de adio.

Sally suspină de fericire.

— Două săptămâni întregi în acest paradis, spuse ea, parcurgând cu privirea parcul umbros şi casa. Şi în plus, petrecute cu Daniel ! Niciodată nu mi-ai spus cât este de frumos !... Seducător, fermecător !... Ah ! Să ai un frate ca el !... Şi eu care trebuie să mă mulţumesc cu asta, adăugă ea la adresa lui Peter.

— Nu-i aşa că e adorabilă ? Ce noroc să fie sora mea...

— Vreţi să mergem la râu ? întrebă Louise pentru a schimba vorba.

Îi ştia capabili să se certe la nesfârşit, cu toată dragostea reciprocă pe care şi-o purtau.

— Fantastic ! răspunse Peter luând-o de mână.

Se îndepărtară, iar Sally le mergea pe urme, făcând remarci despre idila lor.

Râuleţul curgea la marginea parcului şi merseră de-a-lungul lui până la un mic baraj.

— Aici este cel mai bun loc.

Umbrele lor speriară peştii care dispărură imediat.

Peter pândea fascinat întoarcerea lor. Se auzea gânguritul porumbeilor ; unul zbură aproape de ei cu un aer speriat. Sally suspină din nou profund.

— Oh, este locul cel mai încântător pe care-l cunosc, Louise. Ce greu trebuie să-ţi fi fost să-l părăseşti pentru a merge la colegiu.

— Întotdeauna mi-a fost lehamite să mă duc, mărturisi tânăra.

Se aşezară pe iarbă, sub soarele după-amiezii, profitând din plin de liniştea caldă care-i înconjura.

— Ca-n paradis !... Este chiar paradisul !

— Da, murmură Peter care se sprijini într-un cot pentru a putea admira mai bine faţa fermecătoare a Louisei. Ea simţi că se înroseşte şi-şi întoarse ochii.

După o clipă, Sally nu mai avu astâmpăr şi se ridică.

— Dau o fugă să mă uit la oi, îi anunţă ea. Ce animale caraghioase oile astea ! Şi ce ochi curioşi au ! Muşcă ?

Louise râse cristalin.

— Nu, numai dacă începi tu !

Sally păru mirată.

— Glumesc, nu muşcă. Sunt chiar foarte timide...

Sally se îndepărtă. Louise stătea întinsă pe spate, privind cerul cu braţele încrucişate sub cap. Simţea cum Peter o priveşte cu insistenţă.

— Ai ochii exact de culoarea cerului, spuse el pe un ton uşor.

— Ce drăguţ, făcu ea cu un surâs în colţul gurii.

— Şi ai părul negru ca pana corbului, adăugă el.

— Corbii mă fac întotdeauna să mă gândesc la Richard al III-lea.

Peter păru mirat că nu i-au fost apreciate complimentele.

— N-ai remarcat felul cum se leagănă ca nişte cocoşaţi ? îl întrebă ea. Foarte demni, dar nemaipomenit de caraghioşi...

Peter păru supărat pe moment. Dintr-odată, se aplecă spre chipul surâzător al Louisei şi o sărută pe buze ţinând-o de umeri.

Tânăra nu se zbătu. Acceptă sărutul fără a se opune, dar şi fără entuziasm.

Peter o privi, roşu la faţă.

— Eşti cea mai frumoasă tânără pe care am văzut-o vreodată, zise Peter cu o voce răguşită. Sunt nebun după tine.

Ea-şi plecă ochii. Emoţia neaşteptată din vocea băiatului o făcu să-şi piardă sângele rece. Jocul devenea serios. N-apucă însă să răspundă, că Sally reveni râzând.

— Tocmai am văzut cel mai drăgălaş mieluşel din lume. Avea nişte ochi supăraţi şi a luat-o la fugă speriat când m-am apropiat.

Louise se sculă, netezindu-şi cu o mână tremurătoare rochia şifonată.

— Mai bine ne-am întoarce. Daniel va ajunge şi el în curând.

Sally o prinse de braţ.

— Scumpa mea, murmură ea, roagă-l să vină cu noi la dans în seara asta. Dacă nu vine, n-o să am cavaler. Şi în primul rând, dacă nu vrea să mergi singură, n-are decât să vină să te supravegheze...

— Roagă-l chiar tu, îi răspunse sec Louise, eu nici nu mă gândesc s-o fac.

— Haide, nu-mi strica plăcerea. Nu-l pot ruga eu asta...

— Ei bine, eu n-o să-i cer nici o favoare, reluă cu fermitate tânăra.

— Parcă nu prea merg bine lucrurile între voi, remarcă surprinsă Sally.

— Este un tiran. Dacă vrei să vină spune-i-o singură.

Ceea ce şi făcu Sally în cursul cinei, luându-şi mutrişoara cea mai drăgălaşă

Daniel aruncă de-a curmezişul mesei o privire fugară Louisei, care se prefăcea a fi total absorbită de ce avea în farfurie.

— Dacă nu veniţi, vom fi trei, se ruga Sally. Şi eu o să sprijin pereţii.

— N-am putea suporta asta ! făcu Daniel cu umor. S-a făcut, Sarah. Accept să vă acompaniez la bal. Cel puţin voi fi sigur că nu vi se va întâmpla nimic.

Peter protestă vexat :

— Dar aş fi vegheat eu asupra lor !

Daniel îi aruncă un surâs rece.

— Sunt convins, răspunse el pe un ton care lăsa să se ghicească contrariul.

După masă urcară să se schimbe. Louise îşi luă din dulap cea mai frumoasă rochie pe care o adusese de la Bristol : dreaptă, uşoară, lucrată dintr-o mătase albastru intens ca ochii ei. Se privi cu satisfacţie în oglindă. Ştia că această toaletă o prinde, dar rezultatul îi depăşise speranţele : ţesătura fină se mula pe corp ca o mănuşă. Umerii îi erau aproape goi ; doar două bretele fine susţineau corsajul rochiei.

Decolteul nu era totuşi exagerat. Rochia îi acoperea genunchii şi sclipea la fiecare mişcare, subliniind graţia trupului ei suplu.

Se pieptănă cu coadă de cal. Apoi scoase trusa de machiaj pe care şi-o cumpărase în secret şi pe care n-o folosise niciodată încă.

Își coloră pleoapele cu bleu și-și contură buzele cu roz pal.

În sfârșit își puse o picătură de parfum la încheietura mâinilor și în spatele urechilor și se examină triumfătoare.

Eleva, care coborâse din tren acum câteva zile, nu mai exista. Oglinda îi întorcea imaginea unei tinere ființe grațioase și foarte seducătoare.

Se reîntoarse în salon. Daniel era sprijinit de fereastră, privind parcul. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și cămașă albă. Părea mai în vârstă ca de obicei și mult mai convențional. Se întoarse și încremeni. Louise rămase impasibilă sub privirea opalescentă care o studia din cap până în picioare.

— Bravo, zise el în sfîrșit, cu răceală. Cred că asist la transformarea finală : crisalida a devenit fluture.

— Cum mă găsești ? întrebă ea, deschizând ochii mari inocenți.

— Al naibii de seducătoare ! ca și cum n-ai ști-o...

— Găsești că nu e bine ? susură ea, batjocoritor.

— Pentru Dumnezeu, nu ! se răsti el. De la o seară la alta, eleva devine sirenă, cam prea repede !

— Lumea avansează repede, zise ea liniștită. Oamenii merg pe lună.

— Ai putea să ajungi acolo, dacă n-ai grijă, amenință el.

— Sper că nu singură, i-o întoarse ea izbucnind în râs.

Se apropie de ea amenințător. Dar Sally intră tocmai atunci în cameră, un pic intimidată, roșie la față și agitată. Daniel se opri pentru a o privi și surâse fermecător, ca un magician care scoase un iepure din pălărie...

Ea îmbrăcase o rochie portocalie dintr-o țesătură la fel de ușoară ca a Louisei. Era foarte elegantă și cele două fete își aruncară reciproc priviri admirative.

— Ești fermecătoare, Sarah, o complimentă Daniel, îndreptându-se spre ea cu ochii strălucitori. O să-mi fie greu în seara asta să-i împiedic pe bărbați să se apropie de tine. Peter apăru și el imediat și nu întârziară să plece, Daniel și Sally înainte, iar ceilalți doi pe urmele lor. Daniel își instală partenera în față, în timp ce Peter acorda o grijă excesivă instalării Louisei pe banca din spate.

Ajunseră rapid la „Păunul bleu". Parcarea era aglomerată. Muzica se auzea zgomotos din sala principală, care servea ca sufragerie în timpul săptămânii.

Găsiră o masă într-un colț. Fură imediat remarcați : toată lumea îl cunoștea pe Daniel măcar din vedere. Directorul hotelului veni să-i vorbească, onorat de prezența lui.

În timp ce ei vorbeau, Peter o conduse pe Louise pe ringul de dans. Cea mai mare parte a dansatorilor erau tineri, ei evoluau strâns înlănţuiţi cu braţele în jurul gâtului.

Louise ezită nehotărâtă. Peter surâse şi o strânse în braţe, începând să danseze la fel de pasionat ca şi celelalte perechi.

Ea simţi că se înroşeşte ; nu putea deloc să ignore privirea lui Daniel fixată pe ea. Peter o strânse şi mai tare.

— Abia aşteptam ocazia să-ţi spun cât eşti de frumoasă, murmură el. Eşti nemaipomenită. Chiar aşa, nemaipomenită ! Şi rochia este superbă... Ochii albaştri scânteiară.

— Mulţumesc... O să-mi suceşti capul cu toate complimentele tale !

— Dar fiecare cuvânt este sincer, făcu el cu vioiciune, cu ochii negri, plini de admiraţie nedisimulată. Deja în uniformă erai fermecătoare. Dar cu toaleta asta îmi tai răsuflarea !

Ea îi aruncă un surâs răpitor, bătând din gene.

— Mă faci să roşesc !

— Dar chiar te-ai înroşit !

Muzica se sfârşise ; se întoarseră la masă mână în mână. Daniel privi cu insistenţă degetele lor înlănţuite şi Peter îi dădu drumul. Sally bău o cupă de şampanie, râzând de bulele minuscule, care-i pişcau nasul.

Daniel îl servi pe Peter şi umplu o jumătate de cupă pentru Louise, care-l privi mânioasă.

— Pot să beau una întreagă, ştii, zise ea. Doar am aceeaşi vârstă ca Sally...

— Dar n-ai obiceiul, spuse el ferm. Sarah mi-a spus că ei i se întâmplă asta adesea.

Louise îşi luă cupa în tăcere.

— O să-ţi mai dau puţin mai târziu, promise el.

Îmbufnată, o bău foarte repede, nebăgând în seamă privirea atentă a ochilor lui viorii. Apoi întinse din nou paharul, având bărbia împinsă înainte agresiv. Fără un cuvânt, Daniel, îl reumplu, până la margini. De data asta ca o degustă numai. Peter se ridică.

— Vreţi să ne scuzaţi ?

Louise puse jos paharul şi îl urmă spre ring.

Tânărul corp graţios se strecură cu senzualitate în braţele lui. Şampania îi înviorase culorile din obraji şi o făcea să simtă mai bine ritmul muzicii. I se ondula graţios în braţe, cu bărbia sprijinită pe umărul lui.

În cursul serii ea dansă numai cu el. Sally şi Daniel dansară împreună, apoi Sally fu invitată şi de prietenii lui Daniel, în timp ce acesta stătea de vorbă cu oamenii pe care-i cunoştea.

Doar spre sfârşitul serii o putu intercepta pe Louise, înainte ca Peter să o antreneze din nou pe ringul de dans.

— Este dansul meu, spuse cu răceală, luând-o de mână.

Louise simţi inima bătând să-i spargă pieptul.

Daniel o privea impasibil. Îi luă mâinile punându-le în jurul gâtului său, o strânse apoi la piept.

— Cam în felul ăsta dansezi ? o întrebă el, ca şi cum ar fi vorbit cu o necunoscută. Se mişcau într-o totală armonie, aşa de apropiaţi, încât ea îi simţea bătăile inimii, fiecare mişcare a coapselor, în timp ce el o conducea pe podeaua ceruită.

Dintr-odată luminile scăzură în intensitate.

„Ultimul vals" murmură în microfon organizatorul balului. Muzica se făcu visătoare, tandră, languroasă.

Louise era uluită de propriile ei reacţii. Daniel o ţinea aşa de strâns în braţe, încât ea nu putea face o mişcare fără să-i simtă tot corpul lipit de-al ei.

El îi mângâia încetişor spatele şi şoldurile. Fără să vrea ea îşi închise ochii, îşi lipi obrazul de umărul robust, cu degetele ascunse în părul lui.

Louise simțea că îi ia corpul foc. Tremura și, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi căzut, într-atât își simțea picioarele de moi.

Daniel își întoarse capul și îi simți buzele întâi pe ureche, apoi pe gât ; avu un mic geamăt de plăcere și se agăță și mai mult de el.

— Sirenă mică ! îi șopti cu pasiune.

Era incapabilă să-i răspundă sau să facă vreo mișcare. Îmbrățișarea lui o făcea să-și piardă mințile.

Când luminile se reaprinseră, muzica încetă. El o îndepărtă și-i privi cu atenție fețișoara înroșită și ochii sclipitori.

Chipul lui era însă ironic și o privea cu duritate. Ea își pusese tot sufletul în priviri, incapabilă să ascundă ce simțea.

— Acum nu mai ești cu colegii tăi, scumpa mea, îi zise el sarcastic. Joacă-te mai bine cu păpușile, încă vreo câțiva ani...

Louise păli, se redresă și îi întoarse spatele revenind la masă. Peter o privea straniu, nebun de gelozie. Ea îi adresă cel mai vesel surâs.

— Mă sufoc aici, murmură ea. Dacă am ieși să luăm puțin aer, înainte de a ne înapoia acasă ? Simt că nu mai pot !

Când Daniel ajunse la masă, câteva clipe mai târziu, Sally era singură, cu un surâs complice jucându-i pe buze. Aruncă imediat

o privire împrejurul lui. Nu-i văzuse plecând pe Peter și Louise.

— Unde sunt ceilalți ? se interesă el. Ar fi timpul să plecăm.

— Au ieșit să facă o plimbare sub clar de lună. Peter era într-o dispoziție foarte romantică. Rochia Louisei pur și simplu l-a dat gata.

Daniel nici măcar nu zâmbi. O ajută pe Sally să se ridice.

— Haide să-i căutăm și să mergem acasă, zise el sec. Mâine dimineață am mult de lucru...

Louise și Peter stăteau într-un colț întunecos și el o săruta cu patimă ; buzele îi erau fierbinți. Ca și cum ar fi simțit pașii lui Daniel, Louise înconjură gâtul lui Peter cu brațele și se lipi de el. Băiatul scoase un geamăt și o strânse și mai tare. Sărutul se făcu dintr-odată mai dur, mai profund. Și nu era deloc neplăcut...

Dansul cu Daniel, șampania, căldura o făcuseră pe Louise foarte receptivă. Participa din plin și plăcerea îi făcea să tremure de dorință.

— Plecăm, strigă Daniel cu o voce mușcătoare, furios la culme.

Îi despărțeau numai câțiva metri. Peter tresări. Nu-l auzise apropiindu-se. Louise trecu grațioasă prin fața lui, cu rochia bleu stră-

lucind sub razele lunii, ţinându-şi bărbia împinsă în sus, evitând să-l privească pe Daniel.

O înşfăcă brutal de braţ şi o împinse pe scaunul din faţă al maşinii. Sally, pe jumătate adormită, se instală în spate lângă fratele ei. Maşina demară cu o violenţă care o scoase pe Louise din moleşeală. Daniel conducea repede, cu faţa crispată şi ochii aţintiţi asupra drumului. Nimeni nu pronunţă vreun cuvânt tot drumul. Sally era aproape aţipită, iar Peter era tulburat de sărutările pasionate care-i mai ardeau încă buzele.

Louise îi ură bună seara, aruncându-i o privire perfidă lui Daniel. Apoi oaspeţii se îndreptară spre apartamentele lor, murind de somn.

Daniel o prinse pe Louise de mână, o împinse în camera ei şi i se adresă ameninţător.

— Eşti încă în grija mea, scrâşni printre dinţi. Şi ascultă-mă atent... Evoluezi într-un mod de-a-dreptul surprinzător. Încetează odată ! Tânărul Blare îşi va pierde capul de tot, dacă continui să-l încurajezi. Te joci cu focul, o ştii prea bine ! Dacă te mai porţi aşa, îi expediez acasă la ei. Şi nu glumesc, te asigur.

Ea îl fixă cu răceală.

— Da, Daniel ! Sigur, Daniel ! Cum vrei tu, Daniel !

Ochii bărbatului aruncau fulgere.

— Încetează odată ! N-o să mă faci să mă port încă o dată ca un prost! Şi în tot cazul, ţine-te mai la distanţă de băiatul ăsta. În starea în care l-ai adus, n-o să se mai poată controla şi o să-ţi pară rău...

Se simţi dintr-odată sfârşită, cu nervii la pământ. Se întoarse, căscând.

— Noapte bună, Daniel.

— Sunt foarte serios, insistă el cu ardoare. Mă auzi, Louise ?

— Cred că se aude chiar şi din oraş ! i-o întoarse ea agresivă.

— Dacă ţii să-ţi păstrezi în vizită prietenii, cincisprezece zile cum ai prevăzut, ai tot interesul să faci ce-ţi spun ! vociferă el.

Îşi dădu drumul pe un scaun.

— Ei, bine, de acord... Dar lasă-mă ! Am o migrenă teribilă.

— Aşa-ţi şi trebuie, se bucură el. Ţi-am spus să nu mai bei atâta şampanie. Sau ţi s-or fi urcat sărutările la cap ?

Ea îl privi cu ochii întredeschişi. O urmărea cu un surâs aproape senzual.

— Amândouă, probabil...

O fulgeră cu privirea.

— Într-o zi, o să mă scoţi din sărite şi o să-ţi dau o lecţie de o să mă ţii minte, încheie el.

— Am crezut că ai şi făcut-o... obiectă ea mieros.

Daniel se roti pe călcâie şi ieşi trântind uşa.

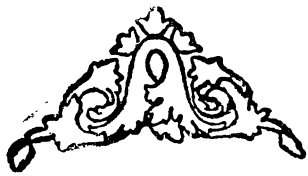

CAPITOLUL 4

A doua zi de dimineață, Daniel era deja plecat la birou, când se sculă Louise.

Petrecu o zi liniștită împreună cu prietenii ei. Călăriră, făcură plajă și se plimbară prin parc.

Timpul minunat se menținea, doar un vânt ușor din vest făcea căldura mai suportabilă.

Sally, fermecătoare într-un bikini galben, stătea lungită pe un șezlong, cu ochelarii mari de soare protejându-i ochii.

— Iată cel mai plăcut mod de a-ți petrece zilele, spuse ea. Dacă aș locui aici, n-aș trece niciodată de marginea parcului.

Louise, instalată lângă ea, se simțea puțin indecentă. Costumul de baie pe care-l avea de la colegiu devenise de nepurtat... Sally insistase, neținând cont de protestele ei, să-i împrumute și ei un bikini. De culoare corai, minuscul, îi dădea fetei impresia că este complet dezbrăcată. O simțise pe Ducky privind-o stupefiată, când ieșise așa din casă. Chiar dacă nu comentase în vreun fel, Louise știa ce se petrece în bietul ei cap.

Peter, într-un șort bleu cu alb, întins pe iarbă, la adăpostul ochelarilor de soare, o admira în voie. Louise se făcea că nu bagă de seamă. Din noaptea trecută știa că trebuie să joace strâns. Daniel avusese un aer cu adevărat amenințător după ultimul dans.

Auziră motorul unei mașini care se apropia. Louise nu se mișcă, dar simți că se încordează toată. Sally se învioră.

— Vine Daniel, anunță ea.

— Imposibil, făcu Louise căscând. E abia ora cinci, o să apară după vreo oră.

— Atunci musafiri, sugeră Peter, puțin contrariat.

Louise îl ținuse la distanță toată ziua și începuse să se supere.

Daniel dădu colțul casei, având-o pe Barbara alături. Observă cu o sprânceană ridicată scena de pe peluză ; Louise nici nu se mișcă, când simți cum îi inspectează formele dezgolite de costumul decoltat de baie. Ochelarii mari de soare reușeau să ascundă expresia tinerei fete.

— Se pare că nu vă plictisiți deloc, începu Barbara veselă.

Îl privi pe Peter, tânăr și frumos și surâsul i se îndulci.

— Barbara, iată-i pe Sally Blare și pe fratele ei, Peter, făcu Daniel calm prezentările. Sally și Peter, ea este Barbara.

Peter îi surâse tinerei femei, cu o privire sincer admirativă. Nici nu putea să treacă neobservată, în rochia ei verde, cu sandalele fine cu tocuri înalte. Machiajul delicat, siguranţa de sine, ochii arzători îi confereau un halou de mister încă şi mai tulburător decât frumuseţea ei.

— Ce cald este, se plânse ea. Aş bea ceva rece.

Louise se ridică din şezlong şi zise cu politeţe :

— Mă duc eu să aduc răcoritoare. Aşează-te în locul meu, Barbara.

Aceasta surâse uşor.

— Mulţumesc.

Şi se întinse graţios, suspinând de uşurare.

— În timp ce voi trei leneveaţi la soare, eu munceam la magazin, reluă ea.

— Aveţi un magazin ? întrebă Peter.

— Da, de antichităţi, răspunse Barbara, surâzând şi bătând uşor din gene.

Gene false, gândi Louise cu dispreţ îndreptându-se spre casă. Nici o femeie de pe lume n-ar putea avea asemenea gene naturale.

În bucătăria goală, deschise frigiderul şi scoase cuburile de gheaţă şi citronada pe care Ducky o pusese mai de mult la rece. Se urcă pe un scăunel să ia din dulap nişte pahare asortate la carafă. Dar taburetul se clă-

tină şi ea scoase un ţipăt de spaimă. Înainte să-şi recapete echilibrul, două mâini energice o sprijiniră şi văzu deodată ochii opalescenţi ai lui Daniel fixaţi asupra ei.

— Mulţumesc, făcu ea cu o voce răguşită.

Atingerea degetelor lui reci pe pielea supraîncălzită era mai mult decât plăcută. Ea îi întinse paharele şi el le înşiră pe masă. Apoi o luă de talie şi o puse jos, cu aceeaşi uşurinţă ca atunci când era mică. Nu-i dădu drumul chiar imediat şi ea îşi plecă capul, simţindu-i cu acuitate prezenţa.

— L-ai cumpărat de la Bristol ? întrebă el sec, arătând spre bikini.

— Nu. Mi l-a împrumutat Sally.

— Ah ! Este un copil precoce !

— Vrei să spui, emancipată pentru vârsta ei ?

— Mai mult decât atât... replică el.

— Atunci m-ar putea învăţa o mulţime de lucruri !

Mâinile lui îi strânseră talia şi mai puternic.

— O să înveţi ce cred eu de cuviinţă !

Louise îşi ridică încetişor ochii, oferindu-i albastrul luminos al privirii.

— Învăţ tot timpul, făcu ea drăgălaş.

— E adevărat, se strâmbă el.

— Nu-ţi place costumul de baie ? întrebă ea, suplă şi supusă în mâinile lui.

El avu un fel de rictus.

— Eşti teribilă, şi o ştii ! De altfel cred că Peter ţi-a spus-o de vreo douăzeci de ori !

Ea pufni copilăreşte în râs.

— Extraordinară, aşa mi-a spus, de-a dreptul extraordinară !... E acum expresia lui favorită !

— Şi tu ştii ce se subînţelege. Toate femeile au asta în sânge : să flirteze şi să facă ochi dulci tuturor bărbaţilor care le privesc...

— Am făcut eu aşa ceva ? întrebă ea cu o falsă naivitate, aranjându-şi şuviţele de păr după ureche.

— Erai încântătoare când erai mică, zise el trist. Ca Albă ca Zăpada : părul negru, tenul alb şi ochii mari albaştri... ca un vis...

Ea deveni dintr-odată serioasă.

— Mă sperie povestea asta, îţi aminteşti ?

— Ţi se părea că ţi se întâmplă ţie... îi răspunse blând. Vrăjitoarea, pădurea deasă, animalele... Totul devenea adevărat pentru tine. Întotdeauna ai fost emotivă şi ai avut o imaginaţie bogată.

Ea îşi plecă pleoapele roşind. „Chiar cu tine, Daniel ?“ gândea ea trist. „O fi adevărat ? Sau răspunsul pe care mi l-am imaginat din partea ta a fost numai dictat de dorinţa mea arzătoare ?“.

Întorcându-se, aranjă paharele, carafa şi cuburile de gheaţă pe un platou, iar Daniel le duse în grădină. Fu primit cu entuziasm.

Louise se întinse pe iarbă, refuzând să-şi reia şezlongul ; se lungi lângă Peter, destinsă, bikiniul corai desenând o pată strălucitoare pe pielea ei bronzată. Daniel se aşeză aproape de Barbara, observând, pe ascuns, silueta suplă şi seducătoare a Louisei.

Peter se sprijini într-un cot şi o privi pe Louise.

— Ce facem în seara asta ? întrebă el.

— Am putea să jucăm cărţi, după ce mâncăm, propuse ea. Am petrece o seară liniştită...

— Aveţi un pick-up, zise el, dacă am dansa şi în seara asta ?. Cu condiţia să fiţi şi dumneavoastră de acord, domnule, adăugă el politicos, întorcându-se spre Daniel.

Chipul acestuia rămase indescifrabil.

— N-am nici un motiv să mă opun.

— Este o idee excelentă, făcu drăgălaş Louise.

— Toată lumea de acord, lansă Barbara, aruncându-i o privire promiţătoare lui Daniel.

Sally se înroşi şi colţurile buzelor se lăsară în jos cu dezamăgire. Louise o văzu încruntându-se cu gelozie şi se simţi plină de compasiune. Ar fi trebuit să-i spună că Daniel nu era liber cu adevărat. Dar aşa mult o enervaseră atenţiile pe care i le acordase Daniel lui Sally în seara precedentă, încât nu se gândise s-o avertizeze.

Întinsă pe spate, cu ochii închiși, încercă un sentiment de ciudă. „Adolescenți", gândi ea trist, „iată ce suntem. Și Barbara este o femeie în toată puterea cuvântului, experimentată și sigură pe ea".

Cina fu strălucitoare în seara asta. Sally era destul de stăpână pe ea pentru a-și ascunde gelozia și iritarea. Barbara făcea totul pentru a-i monopoliza atenția lui Daniel, punându-i pe braț unghiile carminate, nedezlipindu-și ochii de pe el. Louise se servea de Peter : îi surâdea veselă cu chipul strălucind în lumina candelabrului, râdea drăgălaș la toate glumele lui și-l asculta ca și cum o fascina ; nu-i aruncă nici o privire lui Daniel toată seara. Barbara remarcă; în mod vădit, ea se distra de adorația care se citea în ochii tânărului.

— Unde a plecat mica colegiană ? întrebă ea cu o voce scăzută. E de necrezut să vezi ce poate face prima dragoste. nu-i așa ? Ai crede-o aproape adultă. Băiatul e înnebunit după ea, nu ?

Daniel rămase impasibil. Privirea lui se mai opri o dată asupra Louisei.

— Asta se întâmplă la toată lumea, spuse el încet.

— Chiar și ție ? glumi ea.

El făcu o mică strâmbătură.

— Am avut și eu optsprezece ani. odată.

— Dificil de imaginat. observă Barbara

— E adevărat, totuşi...

— Erai îndrăgostit ca Peter ?

Daniel îi aruncă o privire tânărului.

— Cine ştie ? La vârsta asta te înşeli adesea în dragoste ! Ea se confundă cu dorinţa.

— Era la fel de frumoasă ca Louise ?

Barbara se simţea ridicol de geloasă pe surioara lui Daniel.

Louise, prefăcându-se că-l ascultă pe Peter, nu pierduse nici un cuvânt din dialogul lor. Sesiză nuanţele din vocile lor şi simţi ostilitatea care străbătea tonul Barbarei, când îi pronunţa numele.

Ea aştepta cu nerăbdare răspunsul lui Daniel care veni cu o oarecare întârziere.

— Era o blondă superbă, cochetă şi teribil de egoistă. M-am despărţit de ea la fel de repede cum mă şi îndrăgostisem... Este cel mai bun lucru de făcut. Dragostea este o boală delicioasă pe care trebuie s-o contractezi cât mai rar posibil.

— Oh ! Este chiar caraghios ! zise Barbara cu un râs puţin forţat. Deci eşti imun contra dragostei, Daniel ?

— Sunt vaccinat, dar ştiu eu dacă s-a prins ?

Louise îi aruncă o privire fugară. Ochii lui erau fixaţi asupra ei, cu o intensitate ciudată.

Îi surâse cu vioiciune lui Peter. Îi plăcea, era amuzant şi admiraţia lui fără margini îi făcea bine.

După cină, tânărul împinse câteva mobile în salon ca să facă loc de dans şi alese un teanc de discuri. Apoi îi întinse mâinile Louisei care-i acceptă docilă invitaţia. Barbara şi Daniel beau coniac în sufragerie. Sally se ghemuise pe o canapea, cu picioarele strânse sub ea.

Louise fu conştientă de apariţia lui Daniel în încăpere, deşi era cu ochii închişi şi cu obrazul sprijinit de umărul lui Peter.

— Vrei să dansezi. Sally ?

Sally fu în picioare dintr-un salt şi toată melancolia i se topi. Louise pricepu că Barbara plecase şi se întreba de ce. I-o sugerase Daniel, gândindu-se că-i va fi dificil să-şi împartă atenţiile între ea şi Sally ? Şi Barbara nu era genul de femeie care să vadă cum el îi face ochi dulci lui Sally.

Peter stinsese aproape toate lămpile. Încăperea era scufundată într-o penumbră romantică, iar cele două perechi evoluau în tăcere.

Discurile alunecau unul câte unul pe masă. Louise şi Peter dansau fără oprire. Daniel plecase să caute ceva de băut.

— Am cam început să obosesc, murmură Louise la urechea cavalerului ei.

El surâse.

— E grozav, glumi el.

— Nu fi prost, făcu ea râzând.

— De ce ? Dacă o să cazi, te prind eu, promise el.

— Sunt îngrozită !

— Mi-ar place ca fratele tău să plece, şuşoti el, strângând-o cu putere. Nu pot să mă desfăşor !

— Dar ce vrei să faci ?

— Dacă pleacă, o să-ţi arăt...

Ea avu un râs excitant. Băiatul se încinsese serios.

— Eşti nemaipomenită, Louise... zise el în momentul când muzica se opri.

Daniel îl auzi. Louise îl privi cu coada ochiului : era furios foc.

La sfârşitul următorului dans, se apropie de ei.

— Acum schimbăm partenerele, pronunţă el cu răceală. Dansează cu sora ta, Peter.

Fără nici un chef, Peter se îndreptă spre ea.

— Chiar trebuie ? întrebă ea cu o voce plângăreaţă.

— Taci odată şi dansează, îi răspunse Peter, pe un ton scăzut, plin de necaz.

Louise dansa cu Daniel, ţinându-se ţeapănă. Nu voia deloc să se repete experienţa din ajun. Totuşi, în fundul sufletului, murea de dorinţă s-o strângă din nou în braţe.

El o privea cu ochii pe jumătate închişi.

— De ce stai ca o marionetă ? Cu el dansai altfel.

— E iubitul meu, făcu ea, lansându-i o privire înghețată.

Daniel surâse.

— A, de asta ? Eu credeam altceva.

— Dragul meu frate mai mare, imaginația îți joacă feste, replică ea pe un ton mieros.

O atrase brusc la pieptul lui. Contactul trupurilor lor îi smulse un mic geamăt de plăcere. O privea cu satisfacție crudă și Louise simți că se îneacă de furie. El știa ce emoții deștepta în ea și o făcea în mod voit, tot așa cum o rănise deunăzi, sărutând-o sălbatic. Și totuși el avea dreptate, își zicea ea, diferența de vârstă între ei era foarte mare. La experiența lui, știa exact ce simțea ea, în timp ce ea era incapabilă să-i ghicească gândurile.

Forțele erau inegale. Asta nu putea duce decât la suferință și la dispariția intimității lor trecute...

— Sunt obosită, spuse ea înăbușindu-și un căscat. Cred că o să mă duc la culcare.

Daniel se opri și o lăsă, privind-o cu ochi pătrunzători.

Peter și Sally se opriră și ei.

— E încă devreme, protestă tânărul.

— E ora unsprezece, răspunse scurt Daniel. Louise nu are obiceiul să se culce târziu.

Peter fu obligat să cedeze.

Louise se bagă în pat, obosită şi nenorocită. Se tot întreba cum o să iasă cu faţa curată din această situaţie, care se încurca din ce în ce mai rău.

A doua zi era sâmbătă, o zi frumoasă, senină şi luminoasă. Daniel propuse un picnic pe malul mării.

— Ce bine. Este un timp minunat pentru înot ! strigă Sally strălucind de bucurie.

Daniel ştia un loc singuratic, aproape de Weston. Pentru a ajunge acolo, fură nevoiţi să escaladeze o colină împădurită, dar rezultatul a fost pe măsura efortului. Când se opriră în vârf, pe iarba verde, descoperiră la picioarele lor întinderea mării argintate şi a nisipului. Nu se vedea ţipenie de om.

Louise purta o rochie albă peste bikini ; îngenunche pe iarbă şi-şi desfăcu fermoarul, când simţi deodată mâinile lui Daniel mângâindu-i umerii, prefăcându-se că o ajută la dezbrăcat. Se încordă toată, dar nu uită să-i adreseze un surâs politicos înainte de a fugi să se arunce în mare cu Peter. Sări în valuri ca un copil, strigând de bucurie când simţi răcoarea apei pe pielea încinsă.

Cei doi tineri înotară leneş, iar Sally şi Daniel nu întârziară să-i ajungă din urmă ; se distrau jucându-se şi făcând pluta mână în mână. Râsul prietenei sale îi strânse inima Louisei. Peter înotă viguros până la sora lui

şi o bägă cu capul sub apă. Tânăra se zbătea, ţipând.

Chipul lui Daniel apăru în apropierea Louisei.

— Te distrezi bine ?

Ironia tonului îi făcu rău Louisei. Îi întoarse spatele fără un cuvânt şi se avântă spre larg într-un crawl puternic ; corpul suplu străbătea marea ca săgeata. Înota, fără nici un gând. Dintr-odată se opri realizând că se îndepărtase prea mult de mal şi vru s-o ia înapoi. Chiar atunci simţi că i se pune un cârcel. Paralizată de durere, gemu uşor iar apa sărată îi intră în gură. O scuipă, cuprinsă de spaimă, fiindcă la fiecare mişcare, răul creştea. Intrată în panică, îşi ridică capul şi se întoarse instinctiv spre Daniel.

Durerea şi spaima îi înceţoşau mintea. Ridică neputincioasă un braţ şi-l strigă.

— Un cârcel...

Începu să înoate încetişor în direcţia de unde-i auzea vocea. Fiecare mişcare era un supliciu.

I se păru că a trecut o veşnicie până s-a simţit înlănţuită de braţele lui puternice. Daniel o aşeză pe spatele lui şi înotă energic până la plajă. O târî pe nisip ca pe un obiect şi o aşeză la adăpost. Peter şi Sally sosiră alergând, plini de îngrijorare.

— Sunt dezolată, murmură fata, simţindu-şi muşchii încă contractaţi. Nu mi-am dat seama că m-am îndepărtat aşa de mult...

— Proastă mică ! explodă el. Puteai să te îneci ! De câte ori ţi-am spus să nu înoţi aşa departe singură ?

Louise îşi simţi lacrimile.

— Îmi pare atât de rău... făcu ea sughiţând de plâns.

— Dar n-a făcut-o dinadins, interveni Peter aruncându-i o privire rea lui Daniel. La ce bun să ţipaţi aşa la ea !

— Trebuie certată, i-o tăie Daniel. Şi-ar merita chiar o bătaie bună !

— Nici să nu încercaţi ! se repezi Peter, roşu şi agresiv, cu o privire ucigaşă.

Daniel îl observă cu aerul său superior şi dispreţuitor. Se ridică, înalt, puternic, umerii săi largi în contrast cu şoldurile înguste conferindu-i o aureolă de forţă şi autoritate. Tânărul îi ţinu piept.

Urmă o lungă tăcere, care o sperie pe Louise. Îl apucă de gleznă pe Daniel, de teamă să nu-l vadă sărind la bătaie cu Peter. Fără îndoială că l-ar învinge, Peter n-ar avea nici o şansă în faţa lui. Dar oricum, Peter a dat dovadă de mult curaj ca să-l înfrunte aşa.

Daniel îşi plecă ochii spre ea şi o văzu plânsă şi rugătoare, strânse din maxilare, apoi eliberându-şi glezna se îndepărtă. Peter

îngenunche lângă ea și o bătu încetișor pe umăr.

— Ți-e mai bine, scumpa mea ?

Duioșia cuvintelor lui o făcu din nou să izbucnească în hohote de plâns.

Daniel întindea fața de masă albă, în timp ce Sally despacheta proviziile. Îi aruncă o privire înghețată lui Peter care-o luase pe Louise în brațe și-i mângâia pletele, în timp ce ea plângea strânsă la pieptul lui. Fața tânărului era în flăcări, simțind-o aproape goală în brațele lui și îndrăzni s-o mângâie pe spate. Louise realiză că Peter tremura de dorință, excitat de contactul atât de senzual al trupului ei.

Își reveni și-și șterse lacrimile cu dosul palmei, ca o fetiță. Printre genele umede, îl văzu pe Daniel privind-o dur. Îi surâse cu prudență lui Peter.

— Mulțumesc, murmură ea.

Apoi începu să-și usuce pletele, fără a se preocupa de pregătirile pentru masă.

Soarele era fierbinte și apa se evapora pe ea, lăsând uşoare dâre albe. Nu era deloc machiată, chipul fiindu-i înfrumusețat doar de un bronz auriu. Buzele, de o tentă roz, fremătau de inocență.

— Gata, strigă Sally. Gata cu gânguritul, voi doi ! Chiar Romeo și Julieta obișnuiau să mănânce.

Pe Louise o pufni râsul şi-i întinse o mână lui Peter ca s-o ajute să se ridice. Dar se clătină, muşchii erau încă dureroşi şi-i venea greu să umble. Peter îi petrecu talia cu braţul pentru a o susţine.

Întins pe iarbă, Daniel îi observa. Sally pufni, luându-şi în râs fratele.

— Chiar nu poţi s-o laşi un minut ?

Louise se aşeză cu graţie şi-l lăsă pe tânăr s-o servească. Peter n-o părăsi din ochi tot timpul prânzului, cu o asemenea dorinţă încât simţi că-i ard obrajii.

Era conştientă de asemenea şi de privirile lui Daniel, pe care-l evita cu grijă. După prânz, strânseră resturile în coş şi se instalară la plajă.

— Este prea cald ! strigă deodată Peter, sătul de atâta stat. Loùise, dacă am mai face o baie ?

Ridică un cap somnoros, cu părul brun lucindu-i în soare.

— Nu ! zise Daniel energic.

Peter îi aruncă o privire ranchiunoasă dar nu îndrăzni să protesteze. Sally se ridică şi îl urmă în apa răcoroasă.

Singură cu Daniel, Louise simţi că i se înteţesc bătăile inimii. Stătea întinsă pe burtă şi se juca nervoasă cu nisipul pe care-l trecea printre degete. Daniel, aflat abia la un metru depărtare, se rostogoli şi ajunse lângă

ea. Își întoarse capul, plină de teamă. Brațele lor se atingeau.

— Spune-mi, ce impresie îți face asta ? întrebă el mușcător.

Făcu ochii mari cu inocență.

— Ce anume ?

— De a fi tratată ca o femeie ! făcu el printre dinți.

Ea roși ușor, fără să răspundă.

— Dacă nu ai grijă, băiatul ăsta își va pierde capul de tot, continuă Daniel cu asprime. E la limită. Ține-te la distanță ! Bineînțeles, numai în cazul că nu dorești să-ți dea o lecție mai intimă și ireparabilă !

— Oh, icni ea, șocată și iritată. Petei nu...

Se întrerupse, foarte jenată. renunțând să-și termine fraza.

— Zău ? Sunt gata să pun pariu !

Nu răspunse, cu ochii fixați la râulețul de nisip care-i curgea din palmă.

— Te dorește, îi spuse deodată Daniel, venind și mai aproape.

Louise tremura violent.

— Pleacă ! îi ripostă ea cu sălbăticie.

— De ce ? Credeai că e vorba numai de strângeri de mână sub clar de lună și de sărutări din când în când ? o interogă el cu cruzime. Ți-am mai spus că ești o adolescentă care nu știe nimic despre viață. Dacă ești așa grăbită să te faci mare, atunci dă-ți seama că acest băiat te dorește. așa cum un bărbat

dorește o femeie... Și nu mă refer numai la sărutările lui...

— Taci ! îi strigă ea furioasă. Taci, Daniel !

— I se citea pe față adineauri, continuă el cu brutalitate ; tremura, ai văzut-o și ai simțit-o ca și mine. Nu putea să-și mai dezlipească mâinile de pe tine... l-a văzut și sora lui.

Ea sări în picioare, împroșcându-l pe Daniel cu nisip și fugi spre faleză, căutând să scape de această voce rece care-i spunea niște lucruri oribile.

Mai existau micile grote naturale săpate de mare ? Ușoară și agilă, se repezi într-una din ele, frisonând din pricina umezelii și întunericului. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Stătea nemișcată, îi înghețaseră picioarele și se freca la ochi ca să nu mai plângă.

Daniel apăru în spatele ei. Se întoarse spre el, cu inima zbătându-i-se ca o pasăre prinsă în capcană.

— Pleacă ! strigă ea.

Se apropie fără să-i răspundă.

— Nu... mai zise ea, în timp ce fața bărbatului se apropia de a ei.

— Am fost destul de chinuită pentru azi, se strâmbă ea. Acum e rândul tău...

Gura senzuală, fierbinte ca păcatul se lipi de buzele ei tremurătoare, forțându-le să se întredeschidă. Corpul Louisei fu invadat de

o căldură copleşitoare ; se zbătu, îl împinse, îşi dădu capul pe spate.

Mâinile lui puternice o atraseră şi o lipiră strâns de el. Contactul cu trupul lui îi înmuie orice urmă de rezistenţă. Se moleşi şi scoase un geamăt slab.

Mâinile ei îi mângâiară pieptul musculos şi se agăţară în cele din urmă de umerii virili. Era topită şi se lăsa pradă valului de plăcere. Sărutările lui Daniel deveniră mai pretenţioase dar şi mai puţin violente. Louise, indiferentă la tot restul, răspundea pasiunii lui, cu degetele îngropate în părul lui udat de apa mării.

O mângâia fără încetare, cu lăcomie. Dintr-odată o prinse de talie şi o îndepărtă de el, privind-o drept în ochi.

Cu răsuflarea tăiată, ochii ei scânteietori îl urmăreau în întunericul grotei.

— Vezi ce uşor mi-ar fi să te seduc, Louise ? spuse el cu o voce nesigură. Eşti o pradă uşoară pentru un bărbat. Chiar tânărul Blare ar putea să facă dragoste cu tine fără probleme. Şi ai regreta prea târziu că nu ai ascultat. Asta îţi va servi ca lecţie. Navighează în ape sigure, pentru Dumnezeu. Nu vreau să-l mai văd atingându-te astfel. Ai înţeles ?

Louise lupta pentru a-şi regăsi sângele rece. Sentimentele o copleşeau. Era incapabilă să răspundă sau să fugă.

Daniel continua s-o privească pătrunzător.

— Dumnezeule, făcu cu o voce răgușită. Oare nu ghicești efectul pe care trupul tău tulburător îl produce asupra bărbaților ? Nu-i mai lăsa pe băiat să te atingă. Prostuțo, deja l-ai făcut să se îndrăgostească de tine... Dacă i se oferă ocazia, își va pierde complet capul...

Ea își lăsă capul în jos, pletele brune acoperindu-i umerii goi.

— Mă auzi ? urlă el furios.

— Da, Daniel, aprobă ea slab, supusă dinainte la tot ce-i va pretinde.

— Te-am speriat ? o întrebă cu vocea spartă.

— Puțin.

— Dar știai că eu n-o să depășesc limitele, afirmă el. Cu mine ești în perfectă siguranță, știi bine asta ! Imaginează-ți ce panică te-ar cuprinde, dacă băiatul acesta și-ar pierde controlul când ați fi singuri !

Ea nu răspunse.

Daniel o scutura cu violență.

— Sau poate îți închipui că-ți va face plăcere ? Îl dorești, Louise ?

— Nu, făcu ea înroșindu-se puternic. Nu !

— Atunci nu-l mai provoca. Și asigură-te întotdeauna dacă sora lui e pe aproape. Nu mai pot să te văd comportându-te ca adineauri. Nu pot lăsa un bărbat să te țină

pe jumătate goală în brațele lui, și să speri totodată că scapi neatinsă, Louise !

Ea își plecă din nou capul. Deodată își îngropă fața în umărul lui și-l îmbrățișă. El sări înapoi, dar ea îi murmură timid :

— Tu m-ai învățat totul, Daniel... Învață-mă și asta.

Se lăsă o tăcere așa de apăsătoare, încât ea începu să tremure, cu ochii în pământ. Roșind violent, ea adăugă repede :

— Vroiam să zic : învață-mă ce m-ar fi învățat mama mea... Cum aș putea să mă port convenabil cu Peter, dacă nimeni nu mă ajută ? Tu ești furios pe mine. E nedrept. Nu încerc să-l provoc... Cum aș putea să ghicesc ce simte el ?

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveți, Louise, este de a ști să-ți formulezi dorințele...

Ea avea fața încinsă de rușine.

— Hai să-i întâlnim pe ceilalți, spuse Daniel. Cine știe ce și-or fi închipuind despre absența noastră !

— Și o împinse cu blândețe spre lumină.

— În privința lecțiilor pentru a deveni femeie, adăugă el cu delicatețe, vom lua lucrurile așa cum vin ele. Dacă ai nevoie de vreun sfat, eu sunt prezent mereu aici, știi asta.

Pe plajă îi reîntâlniră pe Peter și Sally care le aruncară o privire acuzatoare.

Am fost să explorăm câteva grote, zise Daniel cu un aer nepăsător. Înăuntru e mai răcoare decât aici şi poţi să găseşti şi lilieci.

— Lilieci ? Aoleu... strigă Sally.

Daniel îi surâse şi scoase de la spate o algă pe care o adunase. Atinse cu ea braţul fetei, care strigă de spaimă.

Peter, vizibil gelos, o privea pe Louise.

— Cum se prezintă cârcelul ?

— Mult mai bine, mulţumesc, răspunse ea cu un mic surâs politicos.

— Dacă ne-am plimba prin Weston ? sugeră Daniel.

— Oh, ce idee bună ! strigă Sally, gata să fie mereu de acord cu el.

Cele două fete se schimbară şi se întoarseară la maşină.

O luară din nou pe drumul îngust care şerpuia prin păduri. Printre copaci puteau admira strălucirea mării.

— Culoarea ochilor tăi... murmură Peter la urechea Louisei.

În oglinda retrovizoare, ea surprinse privirea plină de ironie şi răceală a lui Daniel, care auzise complimentul, era sigură. Ea îi întoarse o privire nevinovată şi el se strâmbă pe furiş la ea.

Se plimbară prin mijlocul turiştilor, într-o atmosferă de vacanţă, criticându-i pe toţi. Îşi cumpărară îngheţate pe care le mân-

cară din mers. Erau și măgărușii, și Sally se rugă din suflet s-o lase să facă un tur cu ei.

— De ce nu ? spuse Daniel, aruncând o privire indulgentă Louisei.

În trecut, Louise niciodată nu ratase plimbările pe măgărușii când veniseră la Weston. Și de data asta nu rezistă, se descălță și cu pulpele și picioarele goale se îndepărtă de-a-lungul plajei cu nisip fin.

Daniel o ajunse și o luă de talie pentru a o pune jos. Când o lăsă, simți o dorință irezistibilă de a se ghemui la pieptul lui și a-l săruta. Dar o privi sarcastic, ca și cum ar fi putut citi în ea. Se întoarse atunci și puse mâna pe brațul lui Peter. Acesta îngenunche surâzând pentru a-i încheia sandalele.

— Pantofii tăi, Cenușăreaso... Acum, tânăra fată e a mea.

Pe deasupra capului blond aplecat, privirea ei întâlni ochii duri ai lui Daniel și inima începu să-i bată nebunește.

Terminară această lungă zi de vară printr-o cină în oraș. Lumânările aranjate pe masă tremurau la toate mișcările șefului de sală. O mică orchestră interpreta o muzică ritmată. Peter, care se bronzase puțin, părea foarte somnoros. Louise era foarte calmă. scăldată într-o bucurie liniștită. Daniel, servind-o cu vin, îi mângâie fugar degetele și această atingere ușoară o făcu să se topească de plăcere.

Sally era nebună de bucurie.

— Ce zi fantastică ! exclamă ea la întoarcere. Cea mai bună dintre toate, nu, Louise ?

— Da, răspunse drăgălaș fata.

În oglinda retrovizoare, ochii îi întâlniră pe cei ai lui Daniel și ea nici măcar nu încercă să-și ascundă moleșeala languroasă care o invadase.

El își întoarse brusc privirea și rămase tăcut până acasă.

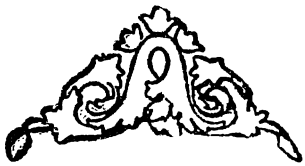

CAPITOLUL 5

Vacanța continuă, însorită și fără griji. Louise și cei doi invitați ai ei se bucurau din plin, fără a cheltui prea multă energie. Se plimbau pe sub stejari, prin parcul umbros, aproape de râu, pescuind fără prea mare zel. Călăreau dis-de-dimineață, înainte de a se face prea cald.

— E paradisul! decreta Sally, cu exagerările ei obișnuite. Simt că o să fiu foarte nenorocită la plecare. Ce norocoasă ești tu, Louise, că locuiești aici tot timpul !

În ziua respectivă, Daniel lucra. Peter, întins pe malul apei, dormea cu fața acoperită de un ziar. în loc să pescuiască. Louise și prietena ei, întinse pe iarba caldă, cercetau cerul și norișorii care acopereau câteodată soarele.

— De ce fratele tău nu s-a căsătorit niciodată ? întrebă deodată Sally. Este omul cel mai seducător pe care l-am întâlnit vreodată : frumos, bogat, are totul pentru a place. Și Barbara, specia asta de pește răpitor, pe care o aduce pe aici din când în când... E nebună după el. nu-i așa ? La vârsta lui Daniel,

te-ai fi așteptat să-l vezi căsătorit de câțiva ani...

— Nu prea e genul de întrebare pe care s-o poți adresa cu ușurință, răspunse Louise, ridicând din umeri cu o indiferență prefăcută.

— Eu l-aș întreba pe Peter, pufni Sally.

— Peter nu e Daniel, răspunse sec Louise.

— Este adevărat... Și mă bucur... Tu ai norocul să ai un frate așa nemaipomenit. Dar presupun că e mai mult un tată pentru tine, având în vedere diferența de vârstă...

Louise primi un șoc. Sally, își dădu seama deodată, habar nu avea că Daniel nu-i era frate, că nici o legătură de sânge nu-i unea. Niciodată, în timpul colegiului, nu-i spusese nimic. Nu-i plăcea deloc să vorbească despre casă și Daniel și schimba subiectul de fiecare dată.

Când mama ei se căsătorise cu tatăl ei vitreg, păruse normal ca și Louise să ia noul nume de familie, pentru a simplifica lucrurile. Singurii la curent cu această situație erau oamenii din sat. Poate chiar și ei uitaseră, după atâția ani.

Sally suspină.

— Oricum, n-am nici o șansă ! Nu sunt genul lui. Îi plac femeile sofisticate ca „peștele răpitor".

Louise surâse, încântată de descrierea și porecla Barbarei.

— Nu ştiu nimic despre viaţa lui particulară, Daniel este foarte discret.

— Cred că e pasionantă ! Are o privire tulburătoare...

Louise îşi plecă ochii, cu faţa indescifrabilă. Îşi amintea sărutările lui Daniel, aşa de experte, capabile să trezească simţurile oricărei femei. Cu ea avusese, bineînţeles, o victorie uşoară. Ea îl iubea de mult... Dar şi să-i fi fost indiferent înainte, tot şi-ar fi simţit tot corpul înflăcărându-se sub mâinile lui mângâietoare. Avea mult sex-appeal ascuns sub manierele lui, fermecătoare şi curtenitoare.

În cele din urmă chiar că era ciudat că nu se căsătorise până acum. Sally avea dreptate.

Amintindu-şi de noaptea când îl găsise în compania blondei, se întrebă dacă reacţia ei de frică şi gelozie nu-l influenţase.

Părea imposibil şi totuşi ea nu-l mai revăzuse cu o femeie la Queen's Dower de la acel incident. Relaţiile lui amoroase fuseseră cu grijă ţinute departe de viaţa lui familială. Mai aflase ea câte ceva doar din întâmplare, în cursul unor conversaţii, din fotografii apărute în jurnalele locale sau datorită unor întâlniri neprevăzute în oraş.

Îi venea greu să-şi regăsească dulcea inocenţă a copilăriei, încrederea totală pe care o avusese în Daniel, dragostea împărtăşită

de amândoi. Totul păruse veşnic... până anul acesta.

Daniel îi spusese că toate adolescentele se revoltă împotriva taţilor lor, sau le devin, din contră, foarte apropiate... O clipă se gândi că afecţiunea pentru el e doar o fază a evoluţiei, o perioadă pe care o va depăşi curând. Dacă ar fi sigură, asta ar ajuta-o să suporte durerea permanentă pe care o resimţea gândindu-se la el.

Părea că se schimbase radical în ultimele săptămâni. Sosise acasă, veselă, sigură de el... Şi el îi spulberase iluziile din prima seară, invitând-o pe Barbara. Louise simţi că se înroşeşte ; gelozia o tortura. Mai bine nu se mai gândea la seara aceea. Amintirile erau prea amare...

Apoi totul luase o turnură de neprevăzut : ba sus, ba jos, niciodată... sigură de sentimentele ei sau ale lui Daniel. Bietul ei creier era pradă unui dans delirant, pe care bunul simţ nu reuşea să-l stăpânească.

Peter se apropie de ele, cu aerul puţin plictisit şi necăjit.

— Un pescuit norocos ? întrebă ironic Sally, cu o privire batjocoritoare.

— Peştii ăştia, cred că au un al şaselea simţ, se plânse el.

— N-a prins nimic... făcu Sally, poznaşă, către Louise.

— Oh, termină ! o certă el, dându-i un bobârnac.

Se certau câteodată ca niște copii, revenind la primii lor ani...

— Ce tragic ! gemu tânăra privind Queen's Dower prin ceața ușoară provocată de căldura care urca din sol, dând fațadei un aspect de miraj.

— Ce ?... o întrebă leneș prietena ei.

— Că sunt obligată să plec în curând acasă, explică Sally.

— Dar plecați în Elveția aproape imediat... Doar nu vrei să spui că nu-ți place !

— N-ai fost niciodată în străinătate, nu ? se interesă Sally curioasă. Mereu m-am întrebat de ce, mă gândeam că poate nu ai posibilitatea. Acum însă, că am văzut ce-i pe aici, înțeleg de ce nu vrei să călătorești...

Louise nu-i răspunse, gândindu-se că-i venea mai greu să-l părăsească pe Daniel decât casa...

Seara, Louise ajută familia Duckett la pregătirea cinei. Se cam plictisise de conversația celor doi prieteni și în plus, de efortul pe care-l făcea ca să evite atențiile obositoare ale tânărului. Așezată pe scăunelul din bucătărie curăța mazărea și fasolea verde ; îmbrăcată în vechii jeanși prespălați și în cămașa bleu, avea aerul unui băiețel.

— O să fim mai liniștiți când vor pleca.

surâse Ducky cu subînţeles. N-o să mai te joci cu focul...

Louise îi aruncă o privire demnă şi înţepată.

— Nu pricep ce vrei să spui !

— Bineînţeles că nu... i-o întoarse Ducky; Will, ai terminat cu cartofii ? Vrei să-mi culegi puţină mentă din grădină ?

Soţul ei ieşi, nu fără a-i arunca o privire fugară fetei. Ducky îşi făcu de lucru cu friptura.

— Ce cald e aici dacă merge cuptorul, zise ea deschizând uşa. Bucătăria fu invadată de mirosurile proaspete ale grădinii.

Sally şi Peter stăteau în camerele lor citind sau ascultând radio. Toţi trei se cam săturaseră să fie tot timpul împreună şi Louise era conştientă de asta. La început era încântată de prezenţa lor : dar acum abia aştepta să-i vadă plecaţi, să fie în sfârşit singură, să se poată plimba în linişte prin parc.

Daniel sosi câteva minute mai târziu, acompaniat de Barbara. Se interesă pe un ton neutru :

— Putem să mai aşezăm un tacâm în plus la masă, Ducky ?

— Bineînţeles, răspunse ea laconic.

Pe faţa ei se putea citi o ostilitate nedisimulată. Niciodată n-o simpatizase pe Barbara şi nu se străduia deloc să ascundă asta.

Louise îşi vedea cu îndemânare de treabă.

Barbara îi aruncă un surâs strălucitor, dar lipsit de expresivitate.

— Deci, la treabă, Louise ?

— Da.

Privirea tinerei femei întârzie pe silueta adolescentină. Surâse din nou.

— S-ar zice că redevii şcolăriţă ? Şi o nuanţă de răutate îi străbătu vocea.

Louise n-o băgă în seamă, dar Ducky reacţionă trântind uşa bufetului. Daniel o privi cu coada ochiului pe Louise, apoi o conduse cu politeţe pe Barbara în casă.

Când fură destul de departe ca să n-o poată auzi, Ducky bombăni :

— Vine aici... ca să aprecieze valoarea fiecărui obiect, de la borcanele de dulceaţă până la portretele de familie... În loc de cap are un calculator ! Ce urât !

Louise îi adresă brusc cel mai încântător dintre zâmbete.

— Ducky scumpă... zise ea, recunoscătoare.

Ducky o privi un moment în tăcere.

— Hm ! scuturâ ea capul. Cel mai orb este cel care nu vrea să vadă...

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă corectă dar încordată. Barbara dorea să se afle în centrul atenţiei, captând interesul ambilor bărbaţi. Îi flata, îi provoca cu ochii ei strălucitori.

Sally părea necăjită. Ciuguli fără poftă, cu capul aplecat în farfurie. Louise mânca pu-

ţin şi vorbea şi mai puţin. Se simţea extenuată. Daniel o privi de vreo două ori cu atenţie, dar nu spuse nimic.

După plecarea Barbarei, cei trei tineri trăncăniră vrute şi nevrute, întinşi comod în fotolii şi căscând din când în când.

— De vină e aerul de aici, remarcă Sally. Cad de somn, mult mai devreme ca de obicei.

— E un lucru bun, replică Louise. Devreme culcat, devreme sculat... Călărim mâine dimineaţă, înainte de micul dejun ?

— Va fi ultima noastră zi, suspină prietena ei. Chiar că a fost minunat ! Îţi mulţumim din suflet că ne-ai invitat, Louise.

— Am fost încântată să vă primesc, răspunse cu politeţe.

Daniel reveni, cu o uşoară urmă de ruj la colţul gurii. Louise îi aruncă o privire iute şi simţi o înţepătură dureroasă în inimă. Se întoarse cu spatele, fără nici un cuvânt.

Daniel stătea sprijinit de tocul uşii şi-i privea cu un uşor surâs ironic.

— Sunteţi morţi de oboseală, toţi trei !

— Ne-am petrecut toată ziua în parc, îi explică Sally. Este de-a-dreptul formidabil să-ţi petreci tot timpul în aer liber...

— Tot formidabil va fi şi în Elveţia, glumi el.

— De ce n-ar merge şi Louise cu noi ? întrebă pe neaşteptate Peter, înfruntându-l

direct. Ar trebui să călătorească şi ea. Queen's Dower e magnific, dar mai sunt şi alte lucruri de văzut în lume.

Daniel se încordă. Aruncă o privire rece în direcţia Louisei.

— Ai chef să mergi şi tu ? o întrebă.

Ea îşi scutură capul. Timp de câteva secunde fusese gata să răspundă afirmativ, atât îi era de necaz că-l sărutase Barbara. Dar nu putuse suporta totuşi ideea de a-şi părăsi timp de săptămâni casa ei dragă.

Îi surâse curtenitor lui Peter.

— Eşti foarte drăguţ, dar n-aş putea...

Peter îi aruncă o privire ciudată. Apoi se ridică şi ieşi fără un cuvânt. Sally avu un mic râs amuzat.

— Ah, scumpo ! I-ai zdrobit inima. Nu se gândeşte decât la asta de când am sosit. Degeaba i-am tot zis că n-o să fii de acord. Dar murea de dorinţa de a vă plimba singuri în munţi... Ochii îi străluceau maliţios. Bietul Peter, reluă ea. O să fie bolnav de dezamăgire... Cred că mă duc la culcare, adăugă ea căscând. Noapte bună !

Rămasă singură, Louise se sculă încetişor, conştientă de privirile lui Daniel. Se îndreptă spre uşă, dar el o închise şi se rezemă de ea. Ochii lor se întâlniră.

— Sunt bucuros că te-ai arătat aşa rezonabilă, îi spuse calm. L-ai ţinut la distanţă

aşa cum ţi-am cerut-o. Putem deci considera ca terminat botezul focului. Încă o zi şi va ieşi pentru totdeauna din viaţa ta !

Louise îşi plecă ochii, plină de ciudă. Venise înapoi cu rujul Barbarei şi se considera victorios că-l ascultase ! Era intolerabil !

— N-am abandonat ideea de a urma şcoala de arte decorative la Londra, anunţă ea cu aerul cel mai liniştit din lume.

Daniel o observă câtva timp.

— Vei merge la Bristol, spuse rece. Este stabilit.

— Nu de mine ! i-o întoarse ea.

— Nu. De mine, şi vei face ce-ţi spun eu. Îşi ridică bărbia, agresivă.

— Ce dacă ? În curând împlinesc optsprezece ani şi nu voi mai fi sub tutela ta.

— Legal, dar nu şi financiar, sublinie el sec. Îţi dai seama, sper, că eu va trebui să-ţi suport cheltuielile ? Cu originea ta, n-ai nici o scuză să obţii o bursă. Voi constitui principala ta sursă de venituri în perioada studiilor...

Niciodată nu-i trecuse asta prin gând. Îşi ridică roşind ochii spre el. Însufleţită de o furie oarbă, spuse :

— Atunci, nu-mi voi continua studiile. O să-mi găsesc de lucru... la Londra.

Daniel îşi încruntă sprâncenele.

— Gata ! Sunt sătul de scene copilăreşti, Louise. Nu m-am transformat dintr-odată în

tiran numai ca să te împiedic să faci ce vrei. Acţionez cum consider că e mai bine pentru tine.

Ochii îi aruncau flăcări.

— Fii sigură că o să găseşti o mulţime de băieţi frumoşi la Bristol, adăugă el.

Intonaţia lui sarcastică o enervă la culme.

— Pot să mă duc la culcare ? îl întrebă cu o politeţe glacială.

Îi deschise uşa şi ea îi trecu prin faţă fără să-i arunce vreo privire.

Ultima zi de vacanţă a lui Sally şi Peter fu splendidă ca şi celelalte. Sally avea toane : ba era exuberantă, lăudând frumuseţea locurilor şi a timpului, ba era abătută, la ideea plecării.

Peter era ciudat de calm. O privea cu intensitate pe Louise, ceea ce o făcea să se simtă prost. Modul abil în care evitase un tête-à-tête cu el în ultimele zile nu trecuse neobservat. Peter nu era prost. Când Sally urcă să se schimbe pentru masă, îi lansă Louisei o privire rugătoare.

— Haide să facem împreună o plimbare cu maşina înainte de cină. Abia te-am mai văzut singură în ultimul timp şi mâine plec.

Daniel nu se întorsese încă de la Bristol. Louise se gândi din nou la urmele de ruj lăsate de Barbara. la felul cum se impusese el în privinţa lui Peter şi se enervă la culme.

— De ce nu ? zise ea ridicând din umeri.

La ultima ei aniversare, Daniel îi oferise un mic Austin bleu pe care-l folosiseră din plin în vacanță ; lui Peter îi făcea plăcere să le plimbe pe fete prin împrejurimi.

Ieșiră din parc și o luară pe un drum de țară. Soarele cobora spre apus. Un miros puternic de plante sălbatice îi învălui când Peter opri brusc la marginea unei pădurici, la câțiva kilometri de Queen's Dower.

Louise se întoarse temătoare spre el.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse ea, dintr-odată conștientă de nebunia ei. Cina va fi gata îndată...

— Louise... începu Peter tremurând, căutându-i trupul cu mâinile.

Ea îl respinse, încercând să surâdă.

— Hai, Peter, Daniel se va supăra foc, dacă întârziem.

— La naiba cu Daniel ! mormăi el, înroșindu-se brusc.

Înainte să reușească să spună sau să facă ceva ca să-l convingă, se aruncă asupra ei, strivindu-i corpul cu greutatea lui și acoperindu-i gura cu buze lacome și fierbinți.

Rece și stăpână pe simțurile ei, Louise se hotărî să-i suporte pasivă sărutările. Tânărul avea o respirație sacadată și dorința lui spori și mai mult crezând că ea îl încurajează astfel.

Scandalizată, îi simți mâinile pipăindu-i sânii și se încordă toată.

— Nu, suflă ea înăbușít și începu să se zbată.

— Te iubesc... îi declară violent, reținând-o cu forța.

Degetele tremurătoare îi parcurgeau febril trupul ; se simți cuprinsă de o teribilă neliniște, vecină cu panica. Încercă să-l lovească dar el o imobiliză. Deodată, țesătura fină a bluzei se rupse cu un fâșâit care-o îngrozi. Tremurând, se zbătu cu sălbăticie.

Peter gâfâia, mângâindu-i înnebunit sânii dezgoliți.

— Ești așa frumoasă, murmură el. Sunt nebun după tine, Louise. Lasă-mă... Te implor, lasă-mă...

Începu deodată să țipe, înțelegând că intrase într-o încurcătură serioasă. Îi zgârie cu răutate fața ; atunci el se retrase brusc, lovindu-se cu capul de parbriz.

Profitând de împrejurarea favorabilă, ieși repede din mașină și alergă spre pădure.

Fără să privească în urmă sau să ezite, se repezi spre partea cea mai deasă a pădurii ; cunoștea oarecum locul și știa unde se sfârșește pădurea. Dar în amurg se orienta greu. Se împiedică de o rădăcină și căzu cu fața în frunzele veștejite. Auzea zgomotul pașilor lui Peter care o urmărea. Adunându-și forțele, se ascunse într-un desiș, cu inima bătându-i nebunește, în timp ce Peter se apropia.

— Louise ! o chema el cu o voce uşor panicată. Scumpo, sunt dezolat... Nu voiam să-ţi fac rău... Vino înapoi.

Era gata să iasă din ascunzătoare pentru a-l întâlni. Dar amintindu-şi cum o mângâiase, după ce îi rupsese bluza, preferă să stea nemişcată. Ai fi zis că e un animal îngrozit...

Trecu de ea fără s-o vadă. Louise tremura şi dintr-odată se simţi îngheţată.

Brusca violenţă a lui Peter o împietrise. Respiraţia lui gâfâită, mâinile lacome o speriaseră de moarte. Nu putea face nici cea mai mică mişcare.

Peter reveni, strigând-o mereu. Acum furia îi schimba vocea.

— Atunci rămâi aici, pui de lele ce eşti ! strigă el. M-ai provocat până mi-am pierdut capul şi pe urmă m-ai respins !... Rămâi aici toată noaptea dacă doreşti, puţin îmi pasă !

Se întoarse la maşină şi ea auzi motorul pornind. Apoi se opri. Portiera se trânti şi Louise începu să tremure, îngrozită.

— Louise, o strigă el cu o voce răguşită. Louise, sunt distrus. Vino, te rog. Ştii că nu o să-ţi mai fac nici un rău. Nu poţi rămâne aici... s-a făcut aproape noapte... şi frig !

Nici acum nu-i răspunse nimic. Nu mai avea încredere în el. Erau singuri în pădurea întunecoasă şi liniştită şi murea de frică.

Îl auzi înjurând încetişor. Apoi reveni la maşină şi plecă de-adevăratelea. Louise se

liniştise, dar picioarele îi erau ca plumbul de frică şi frig.

Îşi adună pe piept bluza sfâşiată. Pielea era umedă, părul plin de frunze, faţa murdară. Se ridică şi se îndreptă spre drum, apoi se opri. Dacă revenea Peter ? Poate o aştepta puţin mai încolo. Îşi muşcă buzele, întrebându-se ce să facă.

Oare tânărul bărbat ajunsese acasă şi-i povestise totul lui Daniel ?

Fremăta la această idee. Daniel l-ar omorî.

Auzi un zgomot uşor şi, ca o pasăre speriată, se repezi din nou la adăpostul arborilor. Peter... îşi zisea ea începând să fugă. Ca o oarbă, se lovi violent cu capul de un pom şi căzu năucită la pământ.

Îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, îi trebui un timp ca să-şi amintească unde se află. Clipi din ochi. Frunzele foşneau încetişor, mişcate de briză.

Memoria îi reveni treptat şi se aşeză ducând mâna la lovitura de la cap.

Cât timp rămăsese oare leşinată ? Nu avea însă ceas. Sprijinindu-se de trunchiul unui arbore, se ridică cu greutate. Închise ochii, totul se învârtea în jurul ei.

Chiar atunci auzi zgomotul unei maşini care încetini şi se opri. Inima începu să-i bată nebuneşte, pradă unei panici teribile. Privea disperată în jurul ei, căutând o nouă ascunzătoare.

Atunci recunoscu vocea :

— Louise !

Era un ordin imperios : trebuia să iasă.

— Sunt aici ! răspunse ea cu o voce tremurătoare.

O întâmpină cu repeziciune, cu instinctul celor născuți la țară. L-auzi strigând :

— Dumnezeule ! ar trebui să te omor, proastă mică ! Te avertizasem. Așteaptă numai să te găsesc.

Se opri brusc în momentul când o văzu. Ea primi în plină față strălucirea lanternei.

Înjură așa de violent văzând în ce stare se află, încât ea începu să tremure și să plângă cu capul în mâini.

Daniel o luă în brațe și o purtă până la mașină micul trup scuturat de suspine.

O înveli într-o pătură și o instală.

Tot drumul Louise plânse. Capul o durea îngrozitor, genunchii și mâinile zdrobite o usturau.

Odată ajunși acasă o duse până în apartamentele particulare. Ducky îi aștepta încordată.

— Se simte bine ?

— Nu ! îi este chiar foarte rău ! Au plecat ?

— Will i-a condus la gara din Bristol.

— Asta mă scutește de o condamnare pentru crimă, spuse Daniel printre dinți. Păcat ! ce chelfăneală i-aș fi tras băiatului ăsta.

O duseră pe Louise în camera ei. Ducky scoase un strigăt văzându-i rana de la cap unde sângele se închegase.

— Cheamă doctorul ! ordonă Daniel.

— Mă ocup eu de ea, telefonați dumneavoastră.

Se întoarse spre ea amenințător.

— Fă ce ți-am spus, pentru Dumnezeu !

Ducky ieși în tăcere.

Louise plângea acum liniștit.

Daniel vru să tragă pătura, dar Louise se agăță de ea tremurând.

— Lasă, mititico !

El smulse cuvertura. Cămașa bleu era ruptă și pătată de noroi, blugii găuriți în genunchi. Chipul ei era greu de recunoscut, desfigurat de urmele de pământ și de lacrimi.

În liniște, Daniel deschise un dulap și scoase o cămașă de noapte, apoi începu s-o dezbrace. Ea scoase un țipăt sălbatic și înăbușit simțindu-i mâinile și privirea i se umplu de spaimă.

— Sunt eu, Daniel, Louise, zise el foarte liniștit. Lasă-mă să-ți scot asta, scumpa mea.

Calmată de blândețea lui, aștepta docilă s-o dezbrace și-i trecu peste cap cămașa de noapte.

— Scoate-ți acum blugii, îi spuse el.

Ducky intră în cameră.

— Doctorul este pe drum, spuse ea aruncând o privire spre micul chip palid și extenuat.

Daniel ieși, revenind imediat cu un lighean plin cu apă caldă și o mănușă de baie. Încetișor îi curăță fața pe care tânăra, supusă, o ridica spre el ca un copil.

— Genunchii sunt zdreliți, observă Ducky.

Daniel îi curăță, examinând atent rănile.

— Cum a putut să ajungă în halul ăsta, mormăi Ducky. Dumnezeule, ce i-o fi făcut ?

Daniel avea o expresie înfricoșătoare. Nu spunea nimic, dar fața lui era lividă și încordată. Louise nu mai plângea, stând cu ochii închiși, pradă disperării.

Când doctorul sosi se minună, văzând starea tinerei fete.

— Ce i s-a întâmplat ?

— Încă nu știm. Când o să aflăm, o să mă ocup personal.

— Ar trebui să-i facem o radiografie, să nu aibă un traumatism cranian.

— O s-o duc chiar eu !

— Trebuie să rămână la spital toată noaptea.

— Nu ! făcu Daniel cu fermitate, după radiografie se va întoarce acasă imediat.

— Vă asumați un mare risc, se enervă doctorul.

— Dacă n-are nimic grav, o s-o aduc imediat înapoi, insistă Daniel.

Louise nici nu știu când ajunse la spital. Daniel rămase tot timpul în preajma ei.

Când ajunseră din nou acasă o puse în pat și o făcu să înghită câteva comprimate cu un pahar de lapte cald. Ea se învioră o clipă, și șopti cu o voce speriată :

— Daniel...

— Nu plec, răspunse el încetișor în întunericul camerei. Rămân aici.

Ea reuși să-l zărească în întuneric. Era așezat pe un fotoliu la capătul patului.

În sfârșit liniștită. suspină și se destinse, neîntârziind să cadă într-un somn profund.

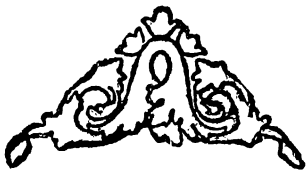

CAPITOLUL 6

Când Louise se trezi, camera era întunecoasă dar se auzeau păsările cântând în parc. Soarele încerca să pătrundă printre perdelele trase ; era deja târziu.

Își deschise ochii și întâlni privirea atentă a lui Daniel. Era așezat pe același fotoliu și umbra de pe bărbie arăta că nu avusese nici măcar timp să se bărbierească.

Se apropie cu repeziciune de pat. După ce-i luă pulsul o întrebă :

— Cum te mai simți ?

— Mă doare capul.

— Ți-e foame ?

Ea scutură din cap ; buza de jos îi tremura.

— O ceașcă de ceai ?

Aprobă. și el reveni imediat și se așeză în apropierea patului, privind-o cu un aer distant.

— Acum povestește-mi totul.

Ea roși și-și întoarse ochii de la el.

— Ai tot timpul, spuse el cu blândețe. S-a terminat, ești în siguranță, dar trebuie să știu ce s-a întâmplat

— Am plecat să facem un tur cu maşina, numai pentru câteva minute, cum propusese el. S-a oprit lângă pădure şi a încercat să mă sărute, însă l-am respins... Dar nu vroia să mă lase deloc. S-a aruncat asupra mea, mi-a rupt bluza.

Ducky intră în cameră, aducând ceaşca de ceai şi o fixă pe Louise cu o privire iubitoare şi neliniştită.

— Te simţi mai bine, îngeraşule ?

— Mai târziu, Ducky, i-o tăie sec Daniel.

Buna femeie ridică din umeri şi ieşi.

— Continuă... ce s-a întâmplat în continuare ?

Louise se făcuse stacojie, tremura şi fixa peretele.

— Eu... el... mi-a fost frică. Am fugit...

— Treci sub tăcere ceea ce mă interesează...

Îi ridică cu un deget bărbia şi o obligă să-l privească în ochi.

— Ia-o de la început, Louise, cu detalii de data asta. Ce-a făcut ?

— Nimic, răspunse ea dintr-o suflare.

— Louise ! Nu te cred !

— Lasă-mă. Daniel, îmi faci rău...

— Îmi vine să te omor... şuieră el printre dinţi.

Curios, dar această remarcă o făcu să râdă aproape isteric. Îi luă capul între mâini şi o forţă să-l privească.

— Acum, spune-mi totul. Ce ţi-a făcut ?

— N-a făcut asta ! strigă ea acum mânioasă. Era să... S-ar fi întâmplat dacă nu fugeam !...

— Te-a atins... Am văzut semnele.

— Era... excitat...

Daniel înjură pe înfundate.

— Mi-a cerut să... să-l las. Atunci, l-am împins cu putere. S-a lovit rău la cap şi atunci am fugit. M-am ascuns în desiş. Era să ies şi să mă întorc acasă când am auzit un zgomot. Am crezut că e tot el şi fugind m-am ciocnit de un copac. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic până ţi-am auzit vocea.

— N-ai uitat nimic ?

Ea negă, fără să-l scape din ochi. Urmă o lungă tăcere. Apoi îi întinse ceaşca cu ceai.

— Bea.

Bău cu înghiţituri mici băutura fierbinte, ţinând ceaşca cu amândouă mâinile.

— Ei bine, spuse în fine Daniel, de data asta am fost norocoşi.

— Noi ? repetă ea surprinsă.

— Dacă ai fi păţit ceva, l-aş fi omorât cu mâinile mele.

— Când s-a întors... ce-ai făcut ? îl întrebă.

— I-am dat o palmă de i-am mutat fălcile... Nu mi-a spus decât o parte din adevăr, dar a fost suficient.

— Ce ţi-a povestit ?

— Că a parcat şi a încercat să te sărute. Că ţi s-a făcut frică şi ai fugit în pădure. Ştiam că mai e ceva, dar nu aveam timp de discuţii. L-am întrebat unde te-a văzut ultima oară. Pe urmă i-am dat un pumn de-a zburat până în cealaltă parte a camerei. După ce i-am poruncit lui Will să-l ducă la gară cu sora lui, am plecat ca un nebun în căutarea ta.

— Săraca Sally... Săracul Peter... E greşeala mea, altădată îl lăsasem să mă sărute.

— Te prevenisem doar !

— Sunt dezolată, strigă ea, începând din nou să plângă.

O luă în braţe.

— Gata, murmură el cu vocea schimbată. Îţi va servi drept lecţie... N-o să mai încerci niciodată...

— Niciodată n-o să mai las un bărbat să se atingă de mine, hohoti ea la pieptul lui.

Daniel râse şi o sărută tandru pe obraz.

— Ei, nici chiar aşa !

— Ba e adevărat ! Mi-a fost scârbă, văzându-l cum mă privea, cum mă pipăia... Parcă îl aud gâfâind... Oribil !

Daniel o privea ciudat.

— Categoric, tehnica lui nu e grozavă, glumi el.

— Nu e nimic caraghios ! se indignă fata

— Când te-am îmbrăţişat eu, am primit un răspuns pasionat, zise el cu răceală.

Obrajii i se făcură din nou stacojii.

— Oh ! făcu ea scandalizată, ruşinată, mânioasă...

Şi căutând din ochi un loc unde să se ascundă, fugi după perdele.

Îl auzi pe Daniel râzând încetişor.

— Rămâi în pat atât cât zice doctorul, să nu avem discuţii ! Şi acum culcă-te !

Auzi uşa închizându-se în urma lui. Abia atunci se aşeză, pradă unei puternice emoţii. Nu mai era furios... Dar îşi bătuse joc de ea. De ce ? Cum putea fi aşa crud cu ea ?

Nu-l revăzu până a doua zi dimineaţa. Doctorul, care venise din nou, îi ordonase să mai stea o zi în pat.

Daniel intră în camera ei după micul dejun şi îi puse două scrisori pe pat. Louise le luă în mână şi le studie pentru a-şi ascunde jena. Fuseseră deja deschise. Şi îi adresă lui Daniel o privire întrebătoare.

— Nu voiam să te las să citeşti ceva care să te supere, explică el sec.

O scrisoare era de la Sally şi una de la Peter ; amândoi se scuzau. Adevăratele sentimente ale tânărului erau evidente : fusese întâi încurajat şi apoi respins şi asta îl înfuriase la culme.

— Peter m-a învinuit că eu l-am provocat şi l-am adus în aşa hal ! Totuşi, dacă laşi un bărbat să te sărute, nu înseamnă că-i permiţi totul.

— Aparent, nu ! răspunse el cu umor.

— Oh ! Eşti insuportabil ! strigă ea.

— Ţi-am spus că mai ai multe de învăţat.

— Ai zice că-i ţii parte lui Peter !

— Ai cam întins totuşi coarda...

— Atunci de ce l-ai lovit ?

— Pentru că ţi-a făcut rău ! Dacă tu ai fi vrut, era altceva. Dar te-a speriat, apoi te-a părăsit singură în pădure, în plină noapte. Şi eu eram speriat pe drum. Putea să ţi se întâmple orice.

— Îngrozitor ! exclamă ea copilăreşte.

— Tatăl lui a telefonat ieri să-şi prezinte scuzele. Am fost puţin tăios cu el, dar nu ne-am certat.

— Este de-a dreptul reconfortant ! zise ea în bătaie de joc.

— Cel puţin acum ştii de ce nu vreau să te las la Londra, făcu Daniel satisfăcut. O să te însoţesc în fiecare dimineaţă la Bristol, unde o să urmezi cursurile.

Nu răspunse. El îi lansă o privire amuzată.

— Spune : Da, Daniel.

Se strâmbă la el scoţându-i limba, necăjită.

— Acum ai zece ani, nu ? glumi el. E totuşi o oarecare îmbunătăţire.

— Ah, pleacă odată la lucru ! îi strigă ea încăpăţânată.

Louise își petrecu restul zilei citind ziarele și ascultând radio. La sfârșitul după-amiezii, Ducky veni s-o informeze că Daniel îi dădea voie să se scoale pentru cină, dacă fusese cuminte.

Bombăni copilărește împotriva lui, în timp ce Ducky o ajuta să îmbrace rochia albă. Ochii credincioasei femei scânteiau. Îi perie părul și îl prinse cu două agrafe, dar se supără când o văzu că se machiază.

— Trebuie să-mi ascund zgârieturile, protestă Louise, care știa că o face doar ca să-l supere pe Daniel.

Tocmai își bea paharul de porto când ea își făcu apariția în salon.

— Barbara vine de asemenea la cină ? întrebă ea cu o voce deliberat agresivă.

— Vrei să-i telefonez s-o invit ? pară el, cu surâsul pe buze.

Nu-i mai răspunse, făcând o mină supărată.

— Poți să-mi torni și mie porto ? ceru ea peste un timp.

O fulgeră cu privirea, dar îi turnă un pic într-un pahar.

— Oh, ce generozitate !...

Sorbi totul dintr-o înghițitură.

Ducky apăru în prag.

— Cina e servită.

Daniel o ajută pe Louise să se ridice de pe fotoliu.

— Hai, vino, bebelușule !

Louise mâncă în tăcere, evitând privirile ironice ale lui Daniel. Apoi se instală pe canapea pentru a asculta muzică și a frunzări revistele.

Ducky și Will plecară, ca de obicei, după ce strânseră masa. Auzindu-i cum le urează vesel o seară plăcută, Louise fu cuprinsă de o spaimă neașteptată. Se înroși, iar ochii albaștri își intensificară culoarea.

Daniel o privea, batjocoritor.

— Mă duc la culcare, anunță ea cu nervozitate și se îndreptă spre ușă.

El se ridică și îi tăie calea.

— Ajunge, Louise ! îi ordonă, fără urmă de surâs pe buze.

— Ce anume ajunge ? replică ea neliniștită.

— Ghicești prea bine ce. Cu mine ești în siguranță, nu te face că nu știi. Dacă nu, o rog pe Ducky să-și petreacă noaptea aici.

Ea își plecă ochii.

— Sunt dezolată...

— Știi de ce ai nevoie acum ? o întrebă apropiindu-se de ea. O luă de bărbie și o privi intens, irezistibil. Ce am făcut în ziua când ai căzut de pe ponei ?...

— M-ai obligat să încalec din nou, imediat.

— Exact, îi surâse el.

Inima Louisei bătea nebunește. Abia putea să respire. Își înclină capul și, ușor, ca o mângâiere îșI lipi buzele de ale ei. Louise închise ochii de plăcere.

— Vezi ? îi spuse el... de ce să-ți fie frică ?

Ea deschise ochii fără nici o tragere de inimă și schiță un surâs slab.

— Hai, du-te în pat și odihnește-te bine ca un bebeluș, zise el prietenos.

Inima Louisei se topea de dragoste, pătimașă și sălbatică.

— Te iubesc ! murmură și fugi în camera ei.

Căzu într-un somn greu și visele fură confuze și înfricoșătoare. Alerga fără oprire prin păduri întunecoase, pași o urmăreau neîncetat, ea striga numele lui Daniel care nu venea deloc.

Deodată el veni și o scutură, palid și neliniștit. Se trezi tremurând, cu ochii plini de lacrimi. El o ținea în brațe și îi îndepărta de pe frunte șuvițele umede de transpirație.

— Ai avut un coșmar... Acum e mai bine ? Tremurând, Louise își sprijini capul de pieptul lui, simțind în nări mirosul tulburător al pielii lui.

— Pădurea... așa întunecată... zgomotele... și tu care nu veneai.

— Sunt lângă tine, șopti el, încercând s-o liniștească. Acum sunt aici !

Încă speriată de coşmar, hohotea de plâns.

— Aveam nevoie de tine şi nu veneai...

— Scumpo... Voi fi întotdeauna aici...

— Nu mă lăsa, spuse ea, obosită.

— Nu, îi promise.

Simţea cum i se ghemuieşte la piept. Îi încolăci gâtul cu braţele şi adormi imediat.

Daniel îi mângâia părul frumos. Apoi vru s-o aşeze în pat, dar ea se agăţă de el gemând, pe jumătate adormită, pe jumătate conştientă de gesturile ei. Se întinse lângă ea şi fata se strânse ca un mic animal pierdut. O ţinea cu putere în braţe şi o simţea liniştită.

Când ea se trezi, era foarte târziu. Ducky era în picioare lângă pat, stupefiată şi incredulă. Louise îi întoarse o privire inocentă. Apoi, într-o străfulgerare îşi dădu seama că era în braţele lui Daniel, iar capul lui se odihnea lângă al ei, mângâiat de pletele brune. Făcu o mişcare uşoară şi el tresări din somn. Îşi ridică ochii spre Ducky ; urmă o tăcere încordată.

Fără un cuvânt, aceasta trânti pe noptieră cana cu ceai şi ieşi trăgând uşa cu putere.

Louise se îndepărtă de Daniel şi se aşeză, nemaiştiind unde să privească. Abia îşi mai amintea de coşmarul nopţii. Parcă plânsese şi braţe puternice o consolaseră până îi revenise somnul.

Daniel rămase mult timp nemişcat şi tăcut.

— Din nou m-ai pus într-o situație imposibilă, spuse în sfârșit.

Ea râse, ușurată.

— Îi voi explica eu lui Ducky, zise timid. Aveam adesea coșmaruri, când eram mică.

— Dar așa cum spui... erai o fetiță. Acum ești o tânără persoană încântătoare și nemaipomenit de atrăgătoare care a petrecut noaptea cu mine.

Ea roși, mai mult din cauza complimentelor pe care i le făcuse decât din cauza situației.

— Ducky e singura care știe... N-o să povestească la nimeni, niciodată !

Daniel schiță o strâmbătură.

— N-am deloc intenția să-mi petrec restul zilelor sub privirea rece și dezaprobatoare a lui Ducky !

— Când o să-i spun...

— Dulcea mea, tu ești destul de naivă să înghiți o poveste ca asta, dar Ducky nu. Și numai după două zile de când ai fost adusă după o tentativă de viol...

— N-a fost viol, murmură fata.

— De acord, o tentativă de nu se știe ce, rectifică el cu umor. Iar acum Ducky mă găsește în patul tău. Cred că așteaptă cu oroare următorul eveniment... Dintr-o liceană cuminte, te transformi deodată în Mata-Hari.

— Ce nesuferit ești !

O luminiţă dansa în ochii lui.

— Dumnezeule, îmi distrugi reputaţia în faţa servitorilor mei, şi tot eu sunt nesuferit ?

— Nu ţi-am cerut să rămâi aici toată noaptea !

— Rectific, nu mi-ai cerut, m-ai implorat ! „Nu mă lăsa Daniel“ te rugai lipindu-te de mine...

— Ce tip murdar ! strigă ea ridicând mâna să-l plesnească.

Îi prinse mâna din zbor şi o suci uşor.

— Ei bine, cariera ta de studentă la arte îmi pare de-a-binelea compromisă, zile el încetişor.

— De ce ? întrebă Louise contrariată.

— Nici nu se pune problema ca soţia mea să se plimbe murdară de vopsele şi mirosind a ulei de in...

Ea rămase nemişcată ; îl privea cu ochii mari, albaştri strălucitori.

— Nu este de râs, spuse ea în fine, cu culorile pierite din obraji.

— Nici nu este... Imaginează-ţi maniera în care m-ar trata Ducky dacă n-aş face din tine o soţie cinstită... Mi-ar fierbe prea mult ouăle şi mi-ar săra ceaiul până la sfârşitul zilelor... şi asta cu puţin noroc. Dacă nu, mi-ar pune arsenic.

— Gata, Daniel ! murmură ea încercând să-şi degajeze mâna.

— Louise, zise el dintr-o dată grav, vrei să te măriţi cu mine ?

Ea simţi că i se topeşte inima ; îl fixa neîncrezătoare şi totodată dorind să fie adevărat.

— Nu te căsătoreşti tu cu o fată de vârsta mea, pronunţă ea cu o voce slabă.

— Este o adevărată nebunie, mărturisi el. Dar sunt gata s-o fac, dacă şi tu rişti.

Ea ezită o fracţiune de secundă înainte să răspundă cu o voce răguşită.

— Da, Daniel, mă mărit cu tine.

În fond era lucrul pe care-l dorea cel mai mult pe lume. Îl iubea cu disperare şi-l va face fericit. Dintr-o dată Barbara îi veni în minte şi faţa i se înăspri. Daniel n-ar putea suporta o femeie care ar aprecia Queen's Dower numai pentru valoarea lui comercială...

Dintotdeauna Daniel îi aparţinuse. Îi promisese când era mică să fie mereu lângă ea şi era pe punctul de a-şi respecta jurământul.

Se aplecă spre el, serioasă şi totuşi teribil de copilăroasă în cămaşa ei albă de noapte ; îl sărută uşor pe buze, apoi dintr-o dată sări din pat.

— Mă duc s-o anunţ pe Ducky, înainte să-ţi fiarbă ouăle prea tari, strigă ea, zbughind-o afară din cameră.

Ducky trebăluia prin bucătărie arborând faţa ei de zile rele. Will se scărpina în cap, observând-o ; vedea că ceva nu merge, dar nu ştia ce.

Louise se opri în prag, subţirică şi copilăroasă.

— Daniel şi cu mine o să ne căsătorim ! lansă ea din zbor. Faţa lui Ducky se îmblânzi, ochii i se făcură duioşi ; ochii fetei străluceau de bucurie când se întoarse şi plecă în fugă, lăsându-i pe cei doi soţi faţă-n faţă, un pic năuciţi.

Daniel nu mai era în camera ei. Louise înşfăcă nişte blugi, o cămaşă roz şi fugi în baie.

Zece minute mai târziu, proaspătă şi bine dispusă, îl reîntâlni pe Daniel, care-şi lua micul dejun citind ziarul.

Se aşeză la masă şi-i aruncă o privire veselă.

— Pari foarte mulţumită de tine, observă el.

— Pot veni la Bristol azi ? întrebă ea.

— Ce să faci ?

— Să-mi comand o rochie de mireasă...

Daniel începu să râdă cu ochii strălucitori.

— Dumnezeule ! iată-mă agăţat de-a-binelea !

Cuvintele o luau în râs dar intonaţia era plină de tandreţe.

— Fiindcă n-avem familie, sublinie tânăra pregătindu-şi un sendviş, am putea avea o căsătorie în intimitate.

— Am dreptul să particip şi eu ?

Ea-l plezni peste degete cu linguriţa.

— Nu vor fi la biserică decât prietenii noştri ; apoi vom da o mică serată. Ador seratele, adăugă ea surâzând angelic. Şi nici n-avem nevoie să plecăm în voiaj de nuntă : nu este un loc în lume mai minunat decât Queen's Dower.

— Sunt bucuros să constat : vei fi o soţie foarte econoamă.

— Vei purta un costum obişnuit sau un frac ?

— Frac! spuse el grav. Am intenţia să mă căsătoresc o singură dată în viaţă şi atunci măcar s-o fac cum trebuie !

— Cu joben şi tot restul ?

— Absolut tot !... chiar şi o soţie, în fine, aproape !... O soţie foarte mititică...

Ea îi scoase limba.

— O să fiu o tânără căsătorită foarte frumoasă, o să vezi !

— Sunt convins. Cea mai încântătoare din câte s-au văzut vreodată... Chiar dacă invitaţii o să gândească că te-am răpit de la grădiniţă !

Louise deveni serioasă.

— Daniel, asta te deranjează mult ? întrebă ea neliniştită.

— Depinde de tine... răspunse el înainte de a se ridica. Plec în zece minute. Dacă nu eşti gata, plec fără tine.

CAPITOLUL 7

Prea absorbită de propria ei fericire, prea naivă ca să-şi imagineze repercusiunile hotărârii lor, Louise fu mirată de bârfele pe care le provocă anunţul logodnei lor în zilele următoare.

Daniel publicase un anunţ în „Times" fără să-i spună nimic. Roşi de plăcere când el îi întinse ziarul deschis la rubrica „Căsătorii".

— O ! murmură ea mişcată, de ce nu mi-ai spus ?

— O surpriză... credeai că o să lăsăm lumea să ignore legătura noastră ca pe un secret ruşinos ?

— Prostule ! surâse ea recitind încă o dată textul anunţului.

Telefonul începu să sune zece minute mai târziu şi nu încetă toată ziua. Ducky, iritată, răspundea că sunt plecaţi şi lua notiţe într-un limbaj prescurtat pe care-l înţelegea numai ea.

Daniel şi Louise se prăpădiră de râs citind :

— Ce-o fi însemânând : „D-na Pr. Fel şi fl, al“ Ducky ? întrebă serios Daniel, în timp ce Louise se sufoca de râs în batistă.

Ducky îi privi înţepată.

— Soţia preotului vă felicită. Vă roagă să-i spuneţi din vreme dacă doriţi să se ocupe chiar ea de florile albe pentru căsătorie.

— Spune-i c-am fi încântaţi, răspunse Daniel.

— Spuneţi-i dumneavoastră singur, bodogăni Ducky. Mă doare gâtul de cât am vorbit. Am supt pastile toată ziua.

Ziariştii începură să înconjoare parcul. Daniel îi ordonă lui Will să-i gonească, văzuse unul cocoţat într-un copac ca o cucuvea, încercând s-o fotografieze pe Louise.

— Primul pe care-l prind va primi o încărcătură de sare în fund ! zise el aruncându-l afară pe intrus, ignorând blitzurile, care fulgerau în jurul lui. Nu este mortal, dar necesită lungi şi umilitoare ore de nemişcare, culcat pe burtă, adăugă el sardonic.

— Aş putea să vă fac o fotografie împreună cu sora dumneavoastră, domnule ? întrebă un tânăr înarmat cu un aparat de fotografiat.

Ochii lui Daniel îl fulgerară.

— Logodnica mea n-are nici o legătură de rudenie cu mine, făcu el furios.

Întrebările ţîşneau în timp ce se întorcea spre casă. Pe chipul lui se citea o mânie abia

stăpânită când intră în salon. Louise se alarmă :

— Ce se întâmplă ?

— Nimic.

— Daniel, îl rugă ea, spune-mi...

Ezită un moment înainte să-i istorisească incidentul. Ea-l ascultă cu seriozitate, înțelegând dintr-odată ceea ce îl supărase.

— Ce importanță are părerea altora ?

— Știi bine că e important ! Doamne ! Am fost nebun când am crezut că voi putea evita asta !

Fără a mai aștepta vreun răspuns, ieși. Louise rămasă singură, se așeză suspinând.

Ducky intră mormăind.

— La telefon este preotul. Îl vroia pe Daniel, dar el tocmai a plecat la Bristol. Vrei să vorbești tu cu el ?

Louise o urmă docilă. Bărbatul avea un ton neliniștit și încurcat.

— Ești foarte tânără, copila mea... Pe de altă parte Daniel a fost ca un frate pentru tine, de când ai fost mititică. Ar trebui să discutăm puțin înainte de a te pronunța asupra acestui proiect de căsătorie.

Louise simți că i se urcă sângele în cap. Toată lumea era împotriva lor. Luă, în mod deliberat, o intonție de adult, rece și distantă.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră să vă interesați. Dar Daniel și cu mine

vom fi foarte fericiţi împreună, nu vă neliniştiţi în privinţa noastră.

Când închise telefonul, o văzu pe Ducky care o privea cu o sclipire în ochi.

— S-ar zice că ne maturizăm repede ? comentă ea râzând satisfăcută.

Louise se aruncă în braţele ei.

— Îl voi face fericit, murmură ea tremurând.

— Aşa cum l-ai făcut întotdeauna, continuă femeia mângâindu-i părul.

O furtună violentă izbucnită la sfârşitul după-amiezii descurajă ziariştii. Spre ora opt, aleea era din nou pustie. Mirosul proaspăt al pământului umed pătrundea până în casă.

Daniel întârzia. Aşteptându-l, Louise se găsi deodată confruntată cu o cu totul altă Barbara, cu faţa contractată de furie, cu vocea isterică.

Tânăra se sculă din fotoliu, trăgându-şi nervoasă pulovărul. Barbara o urmări cu ochii în flăcări, cu gura deformată de un rictus.

— Doamne ! E nebun de-a-binelea ! zise ea cu o voce stridentă.

Louise îşi împinse bărbia înainte, dar nu răspunse.

— Ştii de ce se căsătoreşte cu tine, nu-i aşa ? continuă răutăcioasă Barbara. Pentru că eşti tânără... El are treizeci şi cinci de ani, vârsta îndoielilor. A fost întotdeauna flatat de faptul că-l adorai... Crede-mă, asta sărea

în ochii tuturor. Ești o puștoaică frumoasă, nu poate rezista dorinței de a profita de ceea ce ții așa mult să-i oferi...

Obrajii Louisei ardeau de rușine, dar reuși totuși să-și păstreze fața calmă și impasibilă.

Barbara nu terminase încă. Tăcerea tinerei fete o înnebunea.

— Doar nu-ți închipui că o puștoaică ca tine poate să satisfacă mult timp un bărbat ca Daniel ? Va reveni la mine... Suntem amanți, înțelegi acum ? Este amantul meu. Și va reveni la mine imediat ce va obține de la tine ceea ce-și dorește...

Louise era distrusă, dar își păstră în suficientă măsură stăpânirea de sine pentru a nu se da de gol.

Barbara continuă, cu vocea tremurând de furie :

— Dacă te ia de soție, în loc să se culce pur și simplu cu tine, se datorește faptului că ești sora lui. Nu se poate hotărî să te seducă și atunci, întâi se căsătorește cu tine...

Louise inspiră profund pentru a se calma.

— Ce te face să crezi că nu suntem deja amanți ? întrebă ea liniștită.

Întrebarea o demontă complet pe Barbara. Urmă o tăcere îndelungată.

— Nu te cred, murmură ea în fine.

— Te-aş sfătui s-o întrebi pe doamna Duckett, dar mă îndoiesc că-ţi va împărtăşi un secret de familie.

— Dumnezeule... făcu Barbara cu o voce spartă. Oribil !

Tonul calm al Louisei o convinse pe deplin. Şi, curios, părea şocată cu adevărat.

— E un incest ! strigă ea.

Louise începu să râdă.

— Nu fi proastă ! Nu există nici o legătură de sânge între noi... Cred că ştiai asta ?

— Şi de cât timp durează asta ? În ultimele săptămâni aveai ca invitat pe băiatul acela... Sigur că totul a început de mult. Oh ! este cel mai pervers, cel mai...

Se întrerupse muşcându-şi buzele.

— Întotdeauna mi s-a părut ceva ciudat în felul cum vorbea cu tine, cum îţi consacra tot timpul liber. Mi se părea mişcător : un bărbat de vârsta lui atât de devotat sorei mai mici. Şi în tot timpul ăsta... Şi acum te ia şi de soţie ! Dacă deja !...

Se opri brusc, foarte palidă.

Louise îşi dădea seama clar ce se petrecea în mintea ei. Privea senină figura schimonosită de gelozie.

În acest moment, Daniel intră în cameră. Trăsăturile i se contractară când văzu intrusa. Îi aruncă o privire neliniştită Louisei.

Văzându-i expresia, furia Barbarei crescu

— Oh, nu te nelinişti pentru ea ! strigă

Are un calm nemaipomenit ! Şi fără cea mai mică jenă a mărturisit că sunteţi amanţi de mai multe luni !

Louise suportă fără să clipească privirea neîncrezătoare şi şocată a lui Daniel. Bărbatul îşi recâştigă sângele rece şi o înfruntă pe Barbara.

— Să terminăm, discuţia mi se pare inutilă !

— Spune-i întâi că te-ai culcat şi cu mine ! Hai, spune-i acestei micuţe mizerabile !

— Ştiu deja... spuse încet Louise.

Barbara, cu obrajii în flăcări, respiră profund şi relansă atacul :

— Ei bine, totul este clar acum. De cinci ani trăiesc un vis nebunesc. Am crezut că aştepţi să împlinească optsprezece ani ca să te căsătoreşti cu mine, Daniel. Am crezut că amâni, ca să nu mai ai nici o obligaţie familială atunci... Niciodată nu mi-am închipuit că vrei s-o iei de nevastă pe ea !

— Te însoţesc, spuse el cu hotărâre.

— Îmi găsesc drumul şi singură !

Barbara cântări din ochi tânăra siluetă, echipată în blugi şi pulovăr.

— Sunteţi făcuţi unul pentru altul... duri şi nemiloşi amândoi... Dar, atenţie, Daniel. Este încă foarte tânără. În câţiva ani va fi superbă. Când te vei apropia de cincizeci de ani, ea va împlini abia treizeci ; bărbaţii vor roi în jurul ei... Îţi va frânge inima. Şi, dacă

voi mai fi pe aici, o să mă simt pe deplin răzbunată...

Şi ieşi fără ca Daniel să schiţeze vreun gest. Louise îl observa, neliniştită. Se îndreptă spre fereastră, cu mâinile înfundate în buzunare, cu umerii căzuţi.

— E rea, dar are dreptate, spuse el, în fine. Vei fi o femeie în floarea vârstei când voi începe să îmbătrânesc... Sunt nebun că mă angajez în această căsătorie...

— Vroiai s-o iei de soţie pe Barbara ? El neagă din cap. Eşti sigur, Daniel ?

El se întoarse brusc.

— De ce naiba ai inventat atâtea minciuni ? De ce, Louise ?

— Ca s-o fac să tacă...

— Vrăjitoare mică... Are dreptate, eşti necruţătoare, exclamă el amuzat.

Ea îi înconjură gâtul cu braţele şi-şi puse capul pe umărul lui cu un suspin de plăcere.

— Eşti al meu, îi spuse cu drăgălăşenie. Mi-ai spus-o când aveam opt ani...

— Adevărat ? Ce memorie ai !

— Îmi amintesc tot ce mi-ai zis...

El se juca cu o şuviţă lungă de păr.

— De ce i-ai spus că erai la curent cu legătura noastră ?

Închise o clipă ochii, sub imperiul gelozici şi durerii, dar vocea îi rămase proaspătă şi calmă.

— Niciodată nu te-am crezut un călugăr, Daniel. Te vedeai cu ea de ani de zile și-mi dădeam seama că era mai mult decât o camaradă...

— Au fost și altele...

— Doar ai treizeci și cinci de ani. M-aș fi putut aștepta la altceva ?

El suspină.

— Riscăm teribil, scumpo. Atâția ani ne separă, o viață pe care n-am împărțit-o...

— Am împărțit multe. În orice caz aproape toată viața mea. Ai putea cunoaște o altă femeie mai bine decât pe mine ?

— Mica mea Albă ca Zăpada... Ai dreptate. Dar nu eu risc, draga mea, ci tu ! Dacă vei întâlni mai târziu un alt bărbat ? Un bărbat de vârsta ta ?

Louise se îndepărtă puțin de el, cu o privire vicleană.

— Ai fi destul de cavaler ca să divorțezi ?

— Precis nu ! Ce dobândesc, păstrez !

— Nu e o comportare de gentleman !

— Cine a spus că sunt ?

O privi deodată pătrunzător.

— Ascultă-mă, Louise. Vreau să-mi promiți un lucru.

— Care ? întrebă ea prudent.

— După căsătorie, să amânăm șase luni...

Ea se încruntă.

— Șase luni, pentru ce ?

El roși.

— ...consumarea ei. Nu este o încercare decisivă, urmă el suspinând, dar vom învăța câte ceva... Astfel, timp de șase luni, îți cer numai să te obișnuiești să trăiești cu mine. Nimic altceva... Nici nu vom dormi în aceeași cameră, nu vom face dragoste. Ne vom mulțumi să fim împreună.

Ea îl privi cu seriozitate.

— O căsătorie de probă, într-un fel ? De ce ?

— Dacă unul dintre noi, la sfârșitul acestei perioade, dorește să rupă, va fi mai ușor. Dacă vom deveni amanți, ar fi foarte dureros.

— Tocmai spuneai că nu vei divorța niciodată, îi aminti ea.

— Nu în cazul că ai fi a mea trup și suflet, atunci nu te-aș mai lăsa să pleci din viața mea.

Inima Louisei se topea de pasiune și duioșie. Surâse cu blândețe.

— O să fac cum vrei tu, Daniel !

— Cred că așa trebuie, zise el hotărât. Pentru liniștea mea sufletească.

Cu toate intervențiile din afară, a avertismentelor prietenilor și cunoscuților, ale preotului scandalizat, relațiile de odinioară se restabiliră între Daniel și Louise.

În săptămânile următoare, practic nu se despărțiră. Călăreau, vorbeau de căsătoria lor.

ascultau muzică. Zilele se scurgeau într-un mod încântător.

Louise revenea instinctiv la blugi şi pulovăre, îmbrăcându-se rar în toalete mai feminine. Simţea că lui Daniel îi place aerul ei adolescentin ; o trata cu aceeaşi afecţiune caldă de dinainte. Niciodată vreun cuvânt sau vreo privire n-o lăsa să înţeleagă că ar nutri pentru ea un sentiment mai profund. Ducky părea surprinsă de calmul relaţiilor lor.

Louise încetase să-l provoace. Apropierea în timp a căsătoriei lor o făcea să încerce sentimente de un farmec liniştit. Glumind seara cu Daniel, credea că au revenit zilele de demult şi nu era grăbită să schimbe cursul existenţei lor.

Pentru toaleta de mireasă alesese o rochie foarte simplă, dintr-o mătase de culoarea fildeşului, închisă cu butoni din perle. Foarte cambrată pe talie, se desfăcea apoi ca o floare şi jupoanele apretate foşneau plăcut în timp ce tânăra fată se plimba prin cameră înainte de ceremonie.

Ducky o urmărea, agitată foc.

— Stai puţin liniştită, îngeraşule... Aici în spate nu cade bine...

În oglindă, Louise zărea imaginea unei străine : sub voalul de dantelă sidefiu, ochii albaştri străluceau ca niciodată. Părul negru era pieptănat într-un coc care dezvelea cu

eleganţă gâtul unde străluceau trei rânduri de perle, cadoul de nuntă al lui Daniel.

Will trebuia s-o conducă la altar.

Când îl rugase, o privise cu ochi neîncrezători, scuturând din cap înspăimântat.

— Nu e locul meu, mormăise el.

— Am un alt tată în afară de tine ?

El roşise şi o privise îndelungat, plin de dragoste. Ducky se smiorcăia, stând cu spatele la ei.

— Domnul Daniel va fi nemulţumit, obiectă el înainte să cedeze.

— I-am vorbit deja. Găseşte ideea minunată !

— Tu, Ducky şi Daniel sunteţi întreaga mea familie, spuse ea simplu. Ce contează ceilalţi ?

Apoi el se îngrozise la ideea de a îmbrăca fracul.

— Daniel ţine la asta, spusese ea râzând. O să reuşeşti să-l suporţi câteva ore...

Dar văzându-l acum, ai fi zis că Will se născuse în el ; costumul de gală avantaja silueta subţire şi dreaptă, chipul său trudit era impasibil sub joben.

— Eşti încântătoare, draga mea, spuse el, vădit emoţionat, când Louise şi Ducky coborâră pentru a-l întâlni.

Ducky aranjă cu nervozitate cravata soţului ei.

— Ce-ai reușit să faci ? Cinci minute te-am lăsat singur și a ajuns ca o cârpă.

Urcară în supereleganta limuzină albă.

Louise simțea că plutește de emoție și plăcere. Toamna înfrumusețase parcul, arborii păreau incandescenți, frunzele începură să cadă sub mângâierea brizei.

Aruncă o privire în spate ca să-și vadă casa, pentru ultima oară, cu ochii de copil. Când se va întoarce din nou aici, va fi soția lui Daniel, stăpâna acestui domeniu; avu impresia că și reședința aștepta acest moment cu tot atâta ardoare ca și ea.

Biserica era plină, tot satul se strânsese acolo. Bineînțeles fără Barbara, care nu mai dăduse nici un semn de viață din seara când se înfruntaseră atât de aprig. Se zicea că-și va vinde magazinul și va părăsi regiunea. Louise se simțea foarte ușurată...

Vechea biserică îi era familiară și scumpă Louisei. Toți membrii familiei Norfolk fuseseră botezați, se căsătoriseră și fuseseră înmormântați aici.

Toate capetele se întoarseră spre ea, pentru a o admira în drumul spre altar. Ea însă își ațintise privirea plină de dragoste spre viitorul ei soț. Aceeași flacără îi ardea pe amândoi.

Louise își pronunță jurământul cu o voce proaspătă și hotărâtă, fără urmă de nervozitate sau ezitare. Îl simțea pe Daniel încordat.

Era foarte palid şi mâinile îi tremurau când îi puse în deget verigheta. Aerul era plin de parfumul florilor pe care doamna Blundell, soţia pastorului, le aranjase cu pricepere în jurul altarului. Era răcoare, dar Louise era încălzită de fiorii dragostei...

La întoarcere, Daniel nu pronunţă nici o vorbă. O privea din când în când pe soţioara lui care îi surâdea luminos.

Will şi Ducky îi aşteptau deja în pragul casei. Recepţia trebuia să aibă loc în apartamentele de gală, folosite numai în marile ocazii. Fusese angajat şi un personal suplimentar pentru a ajuta la masă.

Louise se aruncă în braţele lui Ducky, înainte de a se întoarce spre Will care mormăia :

— Niciodată. n-a fost aşa frumoasă, nu-i aşa, Daniel ?

— Niciodată, răspunse acesta hotărât.

Louise întinse mâna şi degetele lor se înlănţuiră. Suplă şi delicată, îi stătu alături pentru a-şi primi invitaţii. Cu excepţia câtorva prieteni ai lui Daniel, aproape tot satul era de faţă.

Daniel şi Louise deschiseră balul în salonul mare, rochia lungă a tinerei formând în vârtejul dansului un nor luminos în jurul lor.

— Will are dreptate, murmură Daniel. Niciodată n-ai fost atât de încântătoare.

— Îmi priieşte căsătoria. răspunse ea surâzând.

El o strânse în braţe şi mai puternic. Louise îi simţea inima bătând nebuneşte. Senzualitatea lui Daniel o făcu să se gândească deodată că într-adevăr crescuse şi că poziţiile lor se inversaseră.

Când ultimul invitat plecă, ea îşi sprijini capul de umărul soţului ei, ca un copil obosit.

— Noapte bună, spuse el brusc lui Will şi Ducky.

Îşi luă soţia în braţe şi o duse spre apartamentele particulare. Acolo, o aşeză pe pat, uşoară şi dulce în încântătoarea rochie de mireasă.

— Ajută-mă să mă dezbrac, Daniel, făcu ea căscând.

— Asta nu, Louise ! răspunse el cu hotărâre, întorcându-i spatele.

Auzi uşa trântindu-se. După ce rămase o clipă, surâzătoare, întinsă pe pat, începu să se dezbrace de somptuoasa toaletă pe care o aranjă cu grijă pe umeraş.

Zece minute mai târziu era deja adormită, încolăcită în pat ca un pisoi, cu obrazul sprijinit de mână.

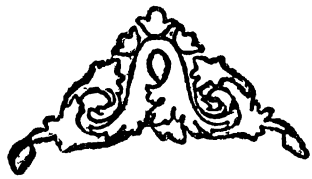

CAPITOLUL 8

Îşi petrecură luna de miere la Queen's Dower, aşa cum prevăzuseră. Călătoreau în fiecare zi, pescuiau şi se plimbau prin împrejurimi. Petreceau ore minunate în parcul scăldat în aur şi bronz de lumina toamnei.

Ca fetiţă, Louise nu se plictisise niciodată de compania lui Daniel. Ştia că şi el simte la fel. Nimic nu se schimbase, legătura lor era mai tare ca oţelul : o înţelegere reciprocă, de obicei dobândită după lungi ani de căsnicie.

Nutreau aceeaşi dragoste pentru domeniu. O singură privire le era de ajuns, în fiecare seară când se reîntorceau acasă, pentru a-şi împărtăşi emoţiile.

Niciodată, gândea Louise, nu ar fi simţit acelaşi lucru cu Barbara. Spiritul ei practic l-ar fi contrariat pe Daniel. El era asemenea unui stejar din parc, cu rădăcinile adânc ancorate în sol. Dacă l-ai fi transplantat ar fi pierit.

El reprezenta acelaşi lucru pentru ea. Dragostea pentru acest loc era aproape la fel de puternică ca şi pasiunea pentru soţul ei.

Într-o seară de la sfârşitul primei săptămâni, Daniel o întrebă liniştit :

— Ce vei face tu, când o să-mi reîncep lucrul ?

— O să mă ocup de bunul mers al casei.

— Crezi că o să-i placă lui Ducky ?

Louise se puse pe râs.

— I-am spus deja. E destulă treabă pentru amândouă. Şi nu mi-ar place s-o văd domnind peste toată casa... O să mă înveţe cum să fac eu asta.

— Din moment ce eşti fericită, îi spuse tandru.

— Ştii că sunt...

— Nici un regret pentru şcoala de arte decorative ? o luă el în râs.

— Numai pentru studenţii frumoşi... îi răspunse, în dorinţa de a-l zgândări puţin.

Avu un surâs puţin crispat.

— Ei bine, dacă nu va merge, poţi să te duci mai târziu.

— Bineînţeles.

Se priviră adânc în ochi şi-şi surâseră.

Ducky era o profesoară exigentă. Stabilise o rutină a lucrurilor şi nici nu se gândea s-o schimbe. Louise îi asculta docilă ordinele. Învăţă să ceruiască mobilele, să lustruiască argintăria, să cureţe vitraliile.

— E bine să înveţi de toate, spuse într-o zi buna femeie. Când eu nu voi mai fi aici, voi fi fericită să ştiu casa bine întreţinută.

— Întotdeauna, auzi, întotdeauna, vei fi aici, îi răspunse afectuos Louise, cu optimismul tinereții.

— Reumatismul meu îmi spune însă altceva...

Ochii albaștri deveniră dintr-odată gravi.

— Nu, Ducky... Nimic nu trebuie să se schimbe.

— Chiar și tu te-ai schimbat. Înainte erai încă îngerașul nostru. Acum ești o tânără femeie, stăpâna lui Queen's Dower.

— Nu m-am schimbat deloc ! protestă Louise.

— Din păcate e adevărat, îi răsună la ureche vocea lui Daniel. Tresări și se întoarse râzând. O luă în brațe.

— Fetiță mică ! râse de ea observându-i ținuta neglijentă. Privește-te ! Vroiam să cinăm în oraș, dar nu așa !

— Acordă-mi doar zece minute ! zise cu vioiciune.

După o baie parfumată, Louise îmbrăcă o rochie roz pal, și-și făcu coc. Când reveni, Daniel o studie atent din cap până în picioare.

— Întoarce-te, ordonă el.

Se învârti în vârful picioarelor, ca o balerină.

— Încântătoare... aprecie el.

Îi aruncă o privire veselă, înainte de a-și pleca genele lungi pentru a-și ascunde inten-

ţia secretă care-i însufleţea ochii albaştri. De mai multe săptămâni aştepta să găsească o breşă în zidul pe care-l ridicase în jurul lui. Nu era grăbită... Aveau toată viaţa în faţa lor, iar timpul acţiona în favoarea ei. Daniel trebuia să se convingă că nu era prea tânără, că ştia prea bine ce făcea.

O duse într-un mic han de ţară, unde cinară şi vorbiră în voie, la lumina plăcută şi discretă a lumânărilor.

Pe deplin fericită, Louise fredonă tot timpul la întoarcere, fixând mâinile energice ale lui Daniel.

În timp ce el gara maşina, ea prepară câte o ceaşcă de cacao în bucătărie. Intră şi rămase sprijinit de uşă, urmărind-o cum evoluează.

— Remarc că Ducky te-a format bine...

— E o adevărată stăpână de sclavi... surâse tânăra femeie.

Copilăreşte, îşi înmuie degetul în ceaşcă şi-l linse fără fasoane. Simţea privirea lui Daniel fixată asupra ei şi-şi ridică capul, gata să-i surâdă. Dar chipul bărbatului ei era ciudat de inexpresiv, doar ochii îi ardeau.

Îşi termină ceaşca, cu inima bătând nebuneşte, apoi spălă vasele înainte de a se îndrepta spre uşă. Daniel o urmărea tot timpul. Când trecu prin faţa lui, o trase spre el.

Ea îi înfăţişă un chip plin de dorinţe, dar el se mulţumi doar să-i sărute uşor buzele.

— Mai sărută-mă, Daniel, murmură ea.

— Du-te şi te culcă, Louise, făcu el cu o voce răguşită.

Ea îşi înnodă mângâietoare braţele în jurul gâtului lui şi îi oferi buzele întredeschise.

O împinse cu putere.

— Ţi-am spus o dată, du-te la culcare ! îi ordonă.

Roşi de umilinţă şi în singurătatea camerei, plânse îndelung.

Săptămânile se scurgeau domol. Louise era ocupată fără încetare s-o ajute pe Ducky şi să înveţe cum să conducă gospodăria.

Daniel se menţinea prietenos şi distant. O trata cu o politeţe afectuoasă, ca de la frate la soră. Câteodată o scotea la cinematograf sau la restaurant, dar relaţiile lor nu progresau deloc.

Louise fusese prea jignită de refuzul lui Daniel pentru a mai face şi alte tentative.

Sfârşi prin a se gândi că se căsătorise cu ea din motive mai complicate : intuise că Barbara n-ar fi ajuns niciodată o bună stăpână pentru Queen's Dower. Din contră, Louise iubea reşedinţa la fel de mult ca el. Afecţiunea pe care i-o purta fetei îl făcuse s-o păstreze alături de el, chiar dacă îi displăcea ideea unei neveste copil.

O găsea frumoasă, doar i-o dovedise în trecut. O iubea, fără îndoială, dar ca un frate

mai mare, nu ca un soţ. Şi refuza să facă dragoste cu ea, fiindcă n-o dorea.

Într-o după-amiază de început de iarnă, Louise călărea prin parc, când văzu un bărbat venind pe alee şi fotografiind Queen's Dower.

Turiştii nu erau primiţi decât vara. Calm, Louise se opri lângă intrus. Acesta, în jur de treizeci de ani, şaten şi cu ochi de culoare închisă, era foarte elegant îmbrăcat.

— Sunt dezolată, îi spuse politicos, dar domeniul este închis pentru vizitatori, în perioada iernii...

El avu un surâs încântător.

— Ştiu, scrie şi pe panoul de pe grilaj... Mă veţi lăsa să fiu devorat de câini sau veţi pune să fiu aruncat afară de servitori ?

Ea începu să râdă.

— Nici una, nici alta, mărturisi ea. Vă rog numai să plecaţi. E o casă particulară, nu un muzeu...

Privirea omului trecea de la Velours la stăpâna ei, cu o admiraţie nedisimulată.

— Casa dumneavoastră ? întrebă.

— Da.

— Vă numiţi Norfolk ? insistă el.

— Louise Norfolk.

— Louise... Nu este un prenume obişnuit în familia asta, murmură el, gânditor.

Ea îşi arcui sprâncenele, a mirare.

— Şi eu sunt un Norfolk, explică el surâzând. Din ramura americană. Strămoşul meu a plecat spre Statele Unite în secolul XIX. Se numea Roger. Eu port numele tatălui său, Garnon.

— Garnon Norfolk ? repetă Louise stupefiată. Portretul lui este în vestibul...

— Bineînţeles... Am auzit vorbindu-se de Queen's Dower din fragedă pruncie.

Louise îl observa cu curiozitate.

— Chiar semănaţi cu Garnon Norfolk... Acelaşi ten, acelaşi nas...

— Enorm, nu-i aşa ? glumi el. Blestem ziua în care l-am moştenit !

Louise pufni în râs.

— Veniţi în casă, domnule Norfolk.

— Vă mulţumesc... Dar mă numesc Garnon, Louise.

Continuară să flecărească, mergând spre casă.

— Tatăl meu a vizitat Queen's Dower când era tânăr, explica Garnon. Dar eu n-am avut niciodată ocazia. Am fost teribil de dezamăgit când am citit pe panou că vizitele sunt interzise.

— Pentru că locuim aici !

— Ce norocoşi sunteţi ! E superb !

Louise fu mişcată de expresia fermecată pe care o reflecta chipul lui, admirând fatada reşedinţei şi atmosfera liniştită pe care o degaja.

Descălecă și Will se apropie pentru a lua pe Velours. Îl scrută cu privirea pe necunoscut.

Louise făcu prezentările. Will strânse mâna care i se întindea, făcând o ușoară strâmbătură.

— Am impresia că v-am mai văzut undeva, spuse el. Nasul dumneavoastră...

— Oh ! Nasul ăsta ! suspină trist Garnon.

— Atunci, hai să aruncăm o privire vinovatului ! spuse râzând Louise.

În imensul vestibul, se îndreptă direct spre portretul, aproape sinistru, al strămoșului său.

— Ei bine ! mulțumesc că m-ați recunoscut...

— Oh, numai nasul ! Foarte deosebit, trebuie s-o recunoașteți.

Pe chipul victorian al strămoșului, părea un cioc de vultur. Pe fața lui Garnon părea mai puternic, dominator.

Louise făcu onorurile încăperii, dându-i detalii asupra relicvelor familiale, pe care le privea fascinat.

— Mamei i-ar fi plăcut atât de mult... spuse el încetișor. A murit acum câțiva ani, adăugă el. Întotdeauna și-a dorit să vină, dar călătoria era foarte costisitoare, presupun.

— Sunt dezolată... Și tatăl dumneavoastră ?

— Oh ! el e bine ! Chiar el mi-a dat ideea acestei călătorii.

— Ce profesie aveţi ? întrebă Louise curioasă, în timp ce-l conducea de-a-lungul celorlalte încăperi.

— Sunt specialist în electronică. Manifesta cel mai mare interes pentru tot ce-i arăta. Este mult mai frumos decât mi-am închipuit. Găseam poveştile tatălui meu prea frumoase pentru a fi adevărate... Acum, îmi dau seama că această casă e un giuvaer.

Îl conduse în cele din urmă în apartamentele particulare şi-i oferi de băut.

— V-aş fi reţinut cu plăcere la cină, dar, în seara asta, ies cu soţul meu...

— Soţul dumneavoastră ? repetă el incredul.

Se înroşi şi ridică provocator mâna stângă unde străluceau inelul de logodnă şi verigheta.

— Da, sunt doamna Norfolk, zise ea un pic timidă. Soţia lui Daniel Norfolk...

— Scuzaţi-mă, n-am vrut să fiu grosolan. Credeam că sunteţi fiica lui... păreţi aşa tânără.

Şi o privea, mică şi delicată în ţinuta de călărie. Ea se întoarse cu spatele, distantă.

— Rămâneţi, îl veţi vedea pe Daniel când va reveni de la lucru, spuse politicos.

Se aşezară şi flecăriră, în timp ce amurgul cuprindea parcul şi rafalele de vânt se înteţeau.

— Cred că e minunat să locuieşti aici, observă Garnon, dar pare un pic ireal.

— Pentru mine e foarte real, afirmă ea cu un surâs.

— Locuiţi aici de la căsătoria dumneavoastră ?

— De la vârsta de cinci ani... Dar suntem căsătoriţi de curând.

O urmări curios, în timp ce ea îşi povestea viaţa.

Dintr-o dată sună telefonul. Louise, surprinsă, auzi vocea lui Daniel la celălalt capăt al firului.

— Sunt dezolat, scumpo, dar în seara aceasta sunt reţinut la Bristol. Trebuie să invit la masă un om de afaceri japonez.

— Oh, ce păcat ! făcu ea dezamăgită. În fine, asta e situaţia !

— Scuză-mă, sunt grăbit... Nu mă aştepta, probabil voi ajunge foarte târziu.

El închise înainte ca ea să fi avut posibilitatea să-i vorbească de Garnon. Se întoarse şi-i surâse.

— Sunt dezolată, Daniel mai întârzie...

— Ce păcat, spuse Garnon, gânditor. Aţi fost aşa amabilă să-mi prezentaţi casa... Mi-aţi permite, drept mulţumire, să vă invit la ci-

nă ? Plec mâine şi nu am altă ocazie să mă revanşez.

Ezită... Era liberă şi avea un chef nebun să meargă la restaurant.

— Vă rog, pledă Garnon. O să îmi mai vorbiţi despre casă...

Capitulă surâzând.

— Aş fi încântată, mulţumesc.

— Meniul este excelent la hotelul unde am tras la Bristol.

— Bună idee... Mă scuzaţi puţin ? Mă duc să mă schimb.

Se ridică atunci când ea părăsi camera. Este foarte bine crescut, gândi ea. Şi este cu adevărat un om agreabil. În fond, este un membru al familiei.

Alese rochia bleu pe care o purtase când fusese la dans cu Peter şi Sally. Nu prea avea ocazia s-o îmbrace, aşa că trebuia să profite.

Când reapăru, după un sfert de oră, Garnon fluieră încetişor printre dinţi.

— Acum cred într-adevăr că sunteţi doamna Norfolk, făcu cu un surâs admirativ.

Louise o anunţă şi pe Ducky de întârzierea lui Daniel. Femeia îi aruncă o privire dezaprobatoare şi strânse cu răceală mâna americanului.

În maşină, Garnon remarcă, amuzat :

— S-ar zice că nu mă place deloc...

— Oh, Ducky este minunată, dacă apuci s-o cunoşti...

— Dar nu-i place să vă vadă ieșind cu un necunoscut ?

— Are principii foarte severe !

— Dar soțul dumneavoastră, nu se va supăra oare ?

— Sunt sigură că nu, răspunse roșind.

În fond, nu era sigură deloc de asta.

Hotelul lui Garnon era situat în centrul orașului. Necunoscând bine locurile, americanul îl depăși fără să-l vadă și apoi, bombăni.

— Este cel puțin a zecea oară, când mă rătăcesc de la sosirea mea...

Se întoarseră și se îndreptară spre parkingul subteran al hotelului.

În acest moment Louise, care privea distrată spre trotuar, îl zări pe Daniel în lumina puternică de la intrare, în compania Barbarei. Roasă de gelozie, Louise îl văzu sărutând-o pe buze și luând-o în brațe.

Garnon, după ce parcă mașina, se întoarse surâzând.

— Ei bine, iată-ne ajunși... Spune-mi ce s-a întâmplat ? Ești albă ca hârtia...

Ea tremura, dintr-odată înghețată.

— Totul este bine, spuse răgușit.

— Pe naiba, nu-i adevărat ! Ce s-a întâmplat, frumoasa mea ?

Duioșia din vocea lui făcu să-i vină lacrimile în ochi. Își puse capul pe umărul lui și izbucni în plâns. O mângâie ușor pe spate.

În sfârşit, îşi ridică micul chip răvăşit şi îşi şterse ochii cu batista lui, afişând toată demnitatea de care era capabilă.

— Îmi pare rău, articulă aproape fără glas.

— Atunci povestiţi-mi...

— Nu pot... Vă rog. Acum e mai bine. Sunteţi foarte amabil.

— De acord, să uităm ce-a fost ! Să intrăm, mergeţi să vă pudraţi puţin nasul şi apoi cinăm... Şampania are întotdeauna un efect euforizant asupra fetiţelor îndurerate.

În vestiar, Louise îşi refăcu machiajul cu mâinile tremurătoare. Daniel o minţise. Se întâlnise cu Barbara, nu cu un client japonez. Făcuseră dragoste... I se făcu brusc greaţă. Dumnezeule. îşi spuse ea, nu pot să trăiesc ştiind că mă minte, că iese cu ea...

Barbara ghicise bine : el îi va reveni..

Câte alte femei îi ascundea încă ?

Se privi în oglindă. Luminile puternice din încăpere o făceau să pară mai fragilă, mai delicată şi mai tânără ca niciodată. În cele din urmă ea nu era decât una din proprietăţile lui Daniel, la fel ca şi casa. Un obiect de vitrină, care îi plăcea, pe care vroia să-l păstreze numai pentru el. Ea aparţinea domeniului Queen's Dower, cum spusese adesea. Voise s-o vadă rămânând acolo.

Dar, mai presus de orice, el n-o trata ca pe o femeie ci ca pe un copil, mica sa Albă

ca Zăpada, bună de păstrat în sicriul ei de cristal, fără s-o atingi niciodată...

I se frânse inima. O căsătorie neîmplinită, o dragoste care nu era adevărată... cum putea să suporte astea ?

Încetişor, reveni lângă Garnon.

— Şampanie ! comandă el.

Cina fu excelentă, serviciu de prima clasă. Louise înţelese amuzată că accentul lui Garnon era cauza acestei perfecţiuni.

Ea bău în mod voit mai mult ca de obicei, fiindcă simţea nevoia veseliei pe care ţi-o lăsa vinul.

— Oh, exclamă Garnon, după cel de-al treilea pahar, v-aţi cam pierdut şirul ideilor, scumpa mea invitată ! Ce-aţi zice de o cafea neagră şi tare ?

— Nu ! răspunse ea cu hotărâre, vreau să zbor !

— Atunci să dansăm, propuse el. Va cânta orchestra puţin mai târziu... după cafea.

Louise o înghiţi strâmbându-se. Ringul de dans fu degajat şi începu o muzică ritmată. Garnon o conduse şi o înlănţui.

— Dumnezeule, sunteţi cu adevărat frumoasă, Louise De-a dreptul încântătoare.

— Dar n-am încântat pe nimeni încă... zise ea bătând din gene.

Garnon nu răspunse, dar o privi foarte atent. Se potriveau la dans... Louise era foarte

bine dispusă, fredona încetișor, șampania o încălzise, ritmul muzicii o transporta. Pierduse noțiunea timpului.

Între două dansuri îi ceru lui Garnon să-i ofere un coctail, ale cărui componente fu incapabilă să le recunoască. Acesta întări efectele șampaniei. Garnon mormăi dezaprobator.

— Am nevoie de el. afirmă ea dintr-odată foarte serioasă.

— Da, bănuiesc, fetiță mică, spuse el amabil.

O privi cum bea, cu un aer gânditor.

— Ei bine, Cenușăreaso, este miezul nopții, zise în fine, ora când...

— Nu vreau să merg acasă, protestă ea cu buzele tremurătoare.

O conduse afară din încăpere, înconjurându-i talia cu brațul. În ascensor, ea începu să plângă în tăcere, ca și cum ar fi avut un secret. Garnon îi puse capul pe umărul lui ; chipul îi era dur când o conduse și o instală în mașină. Ea simți aerul proaspăt mângâindu-i fața, când ieșiră din parking.

La întoarcere, plânse tot drumul. Atunci Garnon opri mașina, se întoarse spre ea și o atrase în brațele sale legănând-o ca pe un copil mic.

— Aveți nevoie să împărtășiți cuiva ceea ce vă frământă, îi murmură el... Ușurați-vă inima.

Ea îi spuse totul cu o voce nesigură. O ascultă fără s-o întrerupă, mângâindu-i duios părul.

Când ea termină, cu lacrimile în sfârşit secate, îi spuse liniştit :

— Vedeţi, Louise, cred că trageţi concluzii greşite. Într-adevăr l-aţi văzut pe soţul dumneavoastră cu această femeie, dar puteau să fie zeci de motive pentru asta. Aşteptaţi să auziţi şi versiunea lui...

— Nu-i pasă de mine, spuse ea. Dacă nu, ar fi făcut deja dragoste cu mine.

Garnon o obligă să ridice capul.

— Este de-ajuns să vă privească cineva pentru a vă dori, zise el încetişor. Sunteţi teribil de atrăgătoare...

Ea ascultă în timp ce el porni maşina Când ajunseră, îşi recăpătase aspectul normal. Garnon opri şi îi ridică bărbia cu un deget pentru a o studia.

— Cum vă spuneam, sunteţi teribil de atrăgătoare, chiar cu obrajii acoperiţi de lacrimi... dar aşa îmi tăiaţi, de-a dreptul, răsuflarea, adăugă el încet.

Louise surâse şi se plecă spre el pentru a-l îmbrăţişa în semn de simpatie. Îşi trecu braţele în jurul ei şi o strânse puţin mai tare ; buzele lui prelungiră sărutul, dulce, tandru, fără a o speria.

În spatele lui portiera se deschise cu brutalitate.

Louise auzi vocea furioasă, muşcătoare a lui Daniel care-l scotea de guler pe Garnon din maşină.

— Daniel ! Nu !

Ea deschise portiera din partea ei şi făcu, în fugă, ocolul maşinii.

Chipul soţului ei era desfigurat de furie, în timp ce el şi Garnon stăteau faţă în faţă, ostili şi agresivi. Louise se plasă între ei şi-l fixă cu răceală pe Daniel.

— Lasă-l ! făcu ea pe un ton glacial.

Ochii opalescenţi o priviră cu intensitate. Urmă o tăcere interminabilă.

— Eu l-am sărutat prima ! spuse ea hotărât şi-am dorit ca el să facă la fel !

Daniel inspiră profund înainte de a se întoarce cu spatele şi a se îndepărta cu paşi mari

Louise tremura, se simţea bolnavă. Garnon fluieră încetişor.

— Micuţa mea, asta a fost o răutate...

Ea îi întinse mâna.

— Mulţumesc, Garnon, pentru masă şi amabilitatea dumneavoastră. Vă urez drum bun la întoarcerea în Statele Unite.

— Este în regulă ? întrebă el neliniştit. Veţi avea probleme cu soţul dumneavoastră..

— Daniel nu-mi va face rău, afirmă ea. V-am spus : sunt una din proprietăţile lui cele mai scumpe.

— Una pe care nu-i place s-o vadă în mâinile altuia. Părea gata să mă omoare... Am mai văzut privirea asta în ochii unui bărbat, este sinonimă cu moartea.

— Nu-mi va face rău, repetă ea liniștit. Bună seara, Garnon.

Cu părere de rău ea-l privi îndepărtându-se, înainte de a intra în casă.

Ducky o aștepta cu buzele strânse.

Louise trecu prin fața ei, fără să-i adreseze nici un cuvânt și urcă scara spre apartamentele particulare. De data aceasta Ducky n-ar fi trebuit să se amestece. Louise se simți dintr-odată foarte bătrână. În noaptea aceasta crescuse, în sfârșit, dar nu i se părea o senzație prea plăcută.

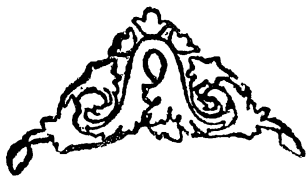

CAPITOLUL 9

Se auzea zgomot din salon. Ea trecu pe culoar îndreptându-şi capul semeţ. Dar, cum depăşise uşa, Daniel ieşi barându-i calea, cu un pahar de whisky în mână.

— Intră aici, zise el aspru, înainte de a mai lua o înghiţitură de alcool.

Louise îl ignoră şi se îndreptă repede spre camera ei. Puse zăvorul şi începu să se dezbrace, lăsând rochia să-i cadă la picioare.

El vorbea de cealaltă parte a uşii.

— Ieşi de acolo, Louise ! Vrei sau nu vrei, avem de vorbit !

Ea se dezbrăcă complet şi-şi puse o cămaşă de noapte din mătase crem, foarte decoltată, care lăsa să i se ghicească sânii.

În faţa oglinzii îşi perie îndelung părul, fiind încântată de imaginea pe care o găsea acolo.

Daniel bătea în uşă furios.

Ea-şi aranjă rochia şi lenjeria în dulap fără nici o grabă.

— O să sparg uşa dacă nu ieşi ! urlă Daniel scos din fire.

Ea deschise brusc şi se găsiră faţă în faţă.

Încadrat de pletele negre strălucitoare, micul chip al Louisei era de gheaţă.

— N-am nimic să-ţi spun.

Trecu prin faţa lui pentru a ajunge la baie.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul ăsta ! strigă el.

O înşfăcă de braţ şi o trase spre el.

— Ce s-a întâmplat, doamne ! Ai înnebunit deodată ?

— Lasă-mă, spuse ea rece.

Daniel o privi, cu o privire scânteind de furie.

— Cred că ţi s-a urcat la cap ideea că-i poţi juca pe bărbaţi pe degete... Americanul ăsta cum a venit şi a pus ochii pe tine, s-a şi îndrăgostit, nu-i aşa ? Ei bine, n-am intenţia să mă obişnuiesc cu asta ! Eşti soţia mea.

— Tu eşti soţul meu ! i-o întoarse cu amărăciune.

Nervozitatea şi mirarea se citea pe faţa lui Daniel.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Garnon m-a dus să cinez la Bristol, răspunse ea, mereu de gheaţă. Cum trecem prin faţa hotelului, te-am văzut ieşind... cu Barbara care te săruta pasionat.

Roşi violent. Apoi, ciudat, păru uşurat, ca şi cum tensiunea scăzuse brusc. Ochii opales-

cenți se fixară gânditori asupra ei. După o tăcere lungă, articulă cu o voce răgușită :

— Deci, asta era...

Arzând de umilință, Louise se degajă cu un gest brusc și se repezi în baie, trântind ușa.

Își făcu toaleta cu dichis, se spălă pe dinți și o lungi așa, sperând să găsească calea liberă când va ieși.

În afară de furie, decepția o făcea să se simtă de-a-dreptul bolnavă.

Cu dinții strânși se îndreptă spre camera ei. Se opri, cu inima bătându-i nebunește, când îl descoperi acolo pe Daniel, îmbrăcat într-un halat de casă pe care i-l oferise ea la ultimul Crăciun.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse cu spatele.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, Daniel. O să cer anularea căsătoriei noastre. Nu am intenția să te împart cu Barbara. Mâine plec.

O observa, cu o față indescifrabilă.

— Întâi să punem lucrurile la punct, spuse hotărât Într-adevăr am cinat cu un client japonez, poți să te interesezi la blestematul ăla de hotel. Printr-o coincidență nenorocită se găsea și Barbara acolo. Este pe punctul de a pleca în Australia, părăsește Bristolul săptămâna viitoare. A aranjat în așa fel încât să nu mă pot face că n-o văd ; și așa a venit

să bea un pahar cu noi. Apoi m-am dus să-i caut un taxi ca să plece la niște prieteni. După plecarea ei m-am întors direct acasă, devreme... Eram grăbit să te regăsesc.

Un val de sânge urcă în obrajii tinerei femei, care-și plecă ochii.

— Oh, murmură ea. Sunt dezolată. Am... am tras concluzii pripite...

— N-am mai revăzut-o după căsătoria noastră și mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată... În privința poveștii cu anularea căsătoriei, răspunsul este nu. Nu mă vei părăsi nici mâine și nici altădată.

— Și dacă aș vrea să plec ? întrebă ea cu inima bătând.

— Nebună mică ! Proastă mică și geloasă, zise el apropiindu-se de ea. Ai pieri, dacă ai trece de gardul parcului.

— Lasă-mă, gemu ea când brațele lui o îmbrățișară cu putere. Îl respinse. N-am intenția să-mi petrec viața ca un obiect expus într-o vitrină...

— Și acum ce-o să-mi mai spui ? o întrebă vizibil destins.

Și o ridică în brațe ; ea nu înceta să se zbată.

— Pentru tine sunt la fel ca prețioasele relicve familiale din vestibul : poți să le privești, dar e interzis să le atingi... strigă cu ochii albaștri plini de lacrimi.

O clipă Daniel o privi, cu un surâs ciudat în colțul gurii. Brusc, o aruncă în pat și-o imobiliză cu greutatea corpului lui ; o luă de păr cu amândouă mâinile, cu cruzime, dându-i capul pe spate.

— Nu știi despre ce vorbești, scumpa mea, spuse el strâmbându-se sarcastic. Ești așa de tânără... am așteptat patru ani ca să binevoiești să crești... Dar ți-a sosit timpul...

Părea neîncrezătoare.

El îi susținu privirea și-și apropie fața de a ei. Inima Louisei începu să bată frenetic, în timp ce se simțea cuprinsă de o pasiune sălbatică.

Ardoarea și dulceața sărutului pe care-l primea o făceau să-și simtă trupul în flăcări. Fără să vrea își întredeschise buzele. Apăsarea pasionată a gurii lui o făcuse să-și piardă controlul simțurilor. Îl dorea așa de mult încât se aprinse de la prima atingere, vrând să-i răspundă fără nici o reținere. Corpul svelt, acoperit numai de mătasea subțire, era strâns lipit de al lui, iar brațele îi înconjuraseră gâtul. Gemu lung de plăcerea atingerii mult așteptate.

El îi lăsă buzele și ridică capul. Privirea lui parcurgea posesiv micul chip îndreptat spre el.

— Trebuie să te bat fiindcă te-ai lăsat sărutată de un necunoscut. Ai făcut-o dinadins, ca să mă înnebunești, nu-i așa. Louise ?

Când o să te faci odată mare ? Cum ţi-ai putut imagina o secundă că aş putea să te mint şi să te înşel ?

— Mi-a făcut rău să te văd cu ea, murmură ea tremurând.

— Nu era totuşi un motiv ca să te arunci în braţele altuia ! declară el cu hotărâre. Ştii că-mi venea să-l omor ?

— Ai plecat, spuse ea ezitând.

— Ca să nu omor pe unul dintre voi. M-am îndepărtat ca să mă calmez, înainte să se producă ireparabilul. Te cunosc, ştiu că nu l-ai lăsat decît să te sărute, dar...

Se întrerupse şi-şi trecu mâna prin părul înspicat cu fire argintii.

— Dumnezeule ! Când vei înţelege că sunt complet nebun după tine, prostuţă mică? Am trecut prin toate chinurile din lume ca să nu te ating în aceste ultime săptămâni. Apoi, să te văd în braţele altui bărbat Am crezut că înnebunesc de durere...

Inima Louisei bătea aşa tare încât îi venea greu să şi respire. Nu îndrăznea să creadă că-i adevărat ce aude.

— Daniel !

Întreaga ei dragoste trecu în acest cuvânt.

Privi chipul ei frumos, agitat şi temător.

— Am descoperit adevărata natură a sentimentelor mele pentru tine, în ziua când ai împlinit patrusprezece ani. Am intrat în ca-

mera ta cu cadoul pe care ţi-l pregătisem. Ţi-l aminteşti ? Era o şa nouă.

— Şi mi l-ai lăsat pe pat, fiindcă dormeam, continuă ea cu un surâs luminos.

— Tocmai adormiseşi, când am intrat. Aveai un somn foarte agitat cu gândul la aniversare. Dăduseşi la o parte cuvertura cu picioarele... Te-am contemplat surâzând. Apoi, dintr-odată, am fost străbătut de un sentiment nou. Purtai o cămăşuţă de noapte scurtă, caraghioasă, dintr-o ţesătură uşoară... Privindu-te am fost cuprins de pasiune... Am pus şaua pe pat şi am plecat. Mă uram. M-am plimbat prin parc ore întregi, încercând să mă conving că e vorba de o nebunie trecătoare. Când ai coborât pentru micul dejun, a doua zi de dimineaţă, atât de copilăroasă în ţinuta de călărie, m-am simţit uşurat. Mi-era încă ruşine de reacţia mea din ajun, dar o consideram ca o nebunie pasageră.

Louise îl privea cu gravitate, descoperindu-i pe faţă riduri dureroase.

— Câteodată, reuşeam să uit mai multe luni... Apoi cine ştie ce fapt îmi aducea scena în minte şi era iadul... Eram furios pe mine şi totuşi, nu mă puteam împiedica. Dulcea, fragila mea Albă ca Zăpada... Mă dispreţuiam dar nu puteam să mă împiedic să te doresc. Era din ce în ce mai rău. Am început să te visez. Mă trezeam în agonie.

Singura mea consolare era că tu nu bănuiai nimic... erai încă o fetiță.

Ea îi mângâie cu dùioșie trăsăturile încordate.

— Dragul meu !

Îi sărută mâna cu adorație.

— Pe urmă, s-a întâmplat episodul de la bâlci. Știi cum am reacționat atunci. Eram așa gelos că puteam să-mi pierd capul... Îl privi cu tandrețe. În ziua aceea ai înțeles, nu? Ai început să-ți dai seama că poți să mă faci să sufăr, așa-i? Erai încântată de puterea ta, îți făcea plăcere să-ți bați joc de mine, să mă provoci.

— Nu, protestă ea. Te iubeam. Când am revenit de la colegiu, mă gândeam că mă aștepți. Totul urma să fie simplu și ușor. Credeam că ne iubim. Apoi, tu ai apărut cu Barbara. Și erai așa distant, așa rece... Eram dezorientată. rănită...

— Atunci te-ai folosit de tânărul Blare ca să mă aduci în aceeași stare. Atât de mult doreai să-mi faci rău încât nu ți-ai dat seama de forța sentimentelor pe care ți le purta Eu o realizam însă, Dumnezeule ! Eram înspăimântat ! Era doar un tânăr, dar avea instincte de bărbat. Tot timpul cât a stat aici, făceam nopți albe întrebându-mă dacă voi putea evita dezastrul de care mă temeam când își va pierde controlul.

— Săracul Peter, spuse tristă. M-am purtat urât cu el.

— Da, aprobă sec Daniel. Te-ai servit de el ca de o armă împotriva mea, fără să te gândeşti o secundă la sentimentele lui. Nu puteam să sufăr jocul ăsta. Pe de o parte asta îmi demonstra cât eşti de tânără şi descreierată, cât de mare era prăpastia ce ne despărţea. De aceea te ţineam la distanţă... eram obligat. Îmi pierdeam toată stăpânirea când eram singuri. Ai învăţat repede cum să mă seduci, vrăjitoare mică. De mai multe ori era să mă faci să-mi pierd complet capul...

Îşi plecă ochii, dintr-odată foarte serioasă.

— Totuşi, în ziua venirii mele, ai invitat-o pe Barbara... şi ţi-ai petrecut jumătate de noapte cu ea.

El avu un râs scurt.

— Nu, dragostea mea. Am mers ore în şir în noaptea aceea... Trebuia să fiu epuizat fizic înainte să mă întorc acasă. Crezi că-mi găseam uşor somnul, ştiindu-te aproape de mine, la câţiva metri ?

Îi adresă cel mai vesel dintre surâsuri. Inima îi cânta.

— Barbara mi-a spus că erai amantul ei şi tu ai recunoscut.

El se strâmbă.

— A fost odată... mărturisi... Când mi-am dat seama că te doresc. Încercam să te alung din gândurile mele. Barbara nu dorea decât asta, avea experienţă... Voiam cu orice preţ să uit, dar n-a mers...

Louise suspină de uşurare.

— Atunci de ce eşti aşa rece cu mine, de când ne-am căsătorit ? întrebă ea, zburlindu-i părul.

— Vroim să fii sigură de tine, spuse hotărât. Erai convinsă că mă iubeşti, ştiu. Te atrăgeam fizic, sărutările tale mi-o dovedeau din plin. Dar panica ta, felul în care ai fugit în faţa atacului tânărului Blare, îmi dovedeau ce puţin de pregătită eşti pentru căsătorie

Îi aruncă o privire printre gene.

— Crezi că aş fi fugit şi de tine ?

Daniel îşi ţinu respiraţia. O privi deschis în ochi.

— Louise, articulă cu o voce voalată. Frumoasa mea... O să încerc să fiu blând dar mi-e frică să nu mă pot stăpâni. Te doresc de atâta timp ! Dacă ţi-e frică, dacă te doare, opreşte-mă ..

Îi încolăci gâtul cu braţele. Ochii îi scânteiau.

— Ia ce îţi este destinat de când aveam opt ani. Daniel, spuse ea simplu.

— Mica mea sirenă... murmură el. ascunzându-şi faţa în curbura caldă a gâtului,

lăsându-şi gura să rătăcească cu lăcomie pe pielea dulce şi caldă. Doamne ! Cum te doresc !...

— Daniel ! gemu ea.

Îl strânse şi mai puternic în braţe. Fremătă de plăcere când sărutul se făcu mai profund, mai intim decât tot ce cunoscuse până atunci : o rugăminte, o dorinţă, o posesiune totală, aproape sălbatică, dar îmblânzită de dragoste şi tandreţe.

Mâinile bărbatului alunecau pe pielea mătăsoasă, calde şi mângâietoare ; îi simţea degetele tremurând de dorinţă

Propria ei pasiune se înflăcăra venind în întâmpinarea dorinţei bărbatului.

Îi mângâie sânii tari, cu vârfurile ridicate. Louise tremura din tot corpul. fiind complet răvăşită de senzaţiile pe care le trezea în toată fiinţa ei.

— Dacă ţi-e frică, spune-mi... murmură el, cu o voce nesigură.

— Ia-mă, gemu ea cu ochii închişi. Vreau să fiu a ta...

El deznodă cordonul şi-i desfăcu cămaşa de noapte. Îl auzi respirând adânc iar pieptul i se mişca într-un ritm accelerat. Ea îşi dădu seama că încearcă să-şi stăpânească instinctele. Pasiunea lui acţiona ca un câmp magnetic Nu-şi putea dezlipi ochii de pe trupul alb care i se oferea necondiţionat.

Arzând de dorinţă, îi desfăcu chiar ea ha-

latul lui Daniel și se lipi de el... Se prinse de umerii lui, îl îmbrățișa cu unghiile înfipte în pielea bărbatului.

— Daniel, să facem dragoste...

Plăcere și durere se amestecară într-o apoteoză sălbatică. El uită complet de tinerețea, delicatețea și spaima ei. O luă cu pasiune, așa cum se oferise ea...

— Ești un copil nemaipomenit, murmură el apoi și o îmbrățișă. Oh ! tot timpul pe care l-am pierdut... toate aceste luni... Cum aș fi putut bănui că și tu mă dorești la fel de mult ?

— Te iubesc, șopti ea, te-am iubit și te voi iubi întotdeauna...

Buzele îi erau umflate și puțin dureroase, dar zâmbea fericită.

— Am jucat totul pe o carte, suspină Daniel. Când ne-am căsătorit, știam ce risc... Dar speram că sentimentele tale pentru mine se vor transforma în dragoste de om matur. După episodul cu tânărul Blare eram obligat să te leg de mine... chiar dacă aveam impresia că seduc o minoră.

— Trebuia să fac asta din prima noapte, făcu ea cu viclenie. O doream atât...

— Și eu ! Când m-ai rugat să te ajut la dezbrăcat, eram pe jumătate nebun. A trebuit să ies din încăpere înainte să-mi pierd de tot controlul.

Louise suspină și i se strânse la piept. simțindu-se în deplină siguranță.

— Te-am iubit toată viața. Niciodată n-o să-mi trebuiască alt bărbat.

— Ar fi mai bine ! afirmă el. Ai scăpat ușor în noaptea asta. Aș fi putut să-l sugrum. M-am îndepărtat de mașină cu idei de ucigaș !

— Asta spunea și Garnon, remarcă ea gânditor.

— A ! Americanul tău !... Fiindcă voi fi în situația să-i rup măselele în curând. mai bine mi-ai povesti puțin despre el înainte...

Ea izbucni în râs.

— Este un Norfolk, explică ea. Și mâine pleacă în Statele Unite.

— Îmi scapă printre degete răzbunarea... replică Daniel, jumătate glumeț, jumătate serios.

— Sa purtat foarte drăguț și prietenos cu mine spuse ea încetișor.

Daniel îi aruncă o privire amenințătoare.

— Atenție, Louise !

— După ce te-am văzut cu Barbara, am plâns. El m-a consolat.

— Am văzut cum a făcut-o și nu mi-a plăcut deloc...

— Spunea că sunt o proastă, murmură ea. Că orice bărbat m-ar dori...

Daniel o strânse ușurel de gât cu amândouă mâinile, cu privirea strălucitoare.

— Nu mă mai necăji, vrăjitoare mică !

Îşi lăsă degetele să alunece pe umerii şi pe curbele dulci ale corpului soţiei sale.

— Sunt dezolată, făcu ea provocatoare.

— Arată-mi cât, sugeră el cu o voce tremurată. Buzele tale îmi fac o poftă de nestăpânit.

Ea i le oferi...

Se treziră foarte devreme. Primele raze ale răsăritului aduceau un aer rece de iarnă. Louisei îi trebuiră câteva secunde să-şi amintească tot. Văzu capul lui Daniel pe pernă lângă ea şi o expresie de fericire îi inundă ochii azurii. Se rezemă într-un cot şi-i mângâie blând chipul adormit.

El mormăi şi-şi deschise cu regret ochii. Citi pe faţa lui întâi durerea, apoi mirarea şi în sfârşit o pasiune mistuitoare, pe măsură ce-şi amintea...

Întinse un braţ şi o atrase pe Louise la piept pentru a o acoperi de sărutări.

— Dacă am merge să călărim, spuse ea cu obrazul lipit de al lui.

— Am o idee mai bună... mormăi Daniel, mângâind corpul tânăr pe care-l ţinea în braţe.

— Am chef să galopez... insistă ea...

Simţi deodată trupul trezindu-i-se şi fremătă sub mângâierea degetelor lui Daniel.

— Vreau să povestesc arborilor, casei... explică ea.

El izbucni în râs.

— Ce copil ești !

Îl ciupi.

— Trebuie, insistă ea. Vreau să sosesc la Queen's Dower după o lungă cavalcadă și să luăm împreună micul dejun, cum am făcut-o întotdeauna. Atunci, totul va fi în regulă...

Gura lui îi ardea pielea.

— Trebuie să-ți spun cât te doresc ? o întrebă dintr-o suflare. Niciodată n-am suportat ideea că altul te-ar învăța să faci dragoste... Eu trebuie să fiu acela. Ți-amintești că mi-ai cerut să te învăț asta ? Mi-ai spus-o așa nevinovat... Nu-ți imaginezi ce a însemnat asta pentru mine. Îmi venea să urlu de dorință...

Ea îi arucă o privire scurtă, roșind puternic.

— Poate nu chiar așa de nevinovat cum crezi, murmură ea.

Ridică sprâncenele.

— Cum așa ?

— Era o aluzie, încercam să te fac să înțelegi, mărturisi ea și avu un surâs, jumătate serios, jumătate amuzat. Dar mi-am pierdut răbdarea în fața atitudinii tale liniștite. urmă ea. Am crezut că te vei înfuria pe mine. Eram moartă de rușine că mă purtam așa... așa...

— Impudic ? sugeră el ironic.

— Ce tip murdar ! strigă ea râzând şi bătându-l cu pumnii.

O ridică brusc în braţe şi o aruncă goală din pat.

Ea îl privi surprinsă.

— Îmbracă-te, îi spuse râzând. Hai să facem nepreţuita plimbare, să povestim totul casei...

Queen's Dower se profila semeţ în lumina cenuşie a iernii. Arborii dezgoliţi păreau umbre.

Traversară lent peluza şi se întoarseră când soarele începuse să învioreze faţada, să facă strălucitoare ferestrele, subliniind liniile armonioase ale reşedinţei.

Daniel îşi privea locuinţa, bine aşezat în şa, cu un surâs fugar pe buze. Louise se apropie de el, picioarele li se atingeau uşor. El privi îndelung feţişoara ovală, încadrată de părul zburlit de vânt, cu ochii albaştri încărcaţi de o emoţie sălbatică.

— Te iubesc... spuse ea cu gravitate.

Răspunse declaraţiei ei pasionate, înainte de a izbucni în râs.

— Şi tocmai acum mi-o spune ! La naiba cu micul dejun..., dar să ne întoarcem repede acasă.

— SFÂRŞIT —